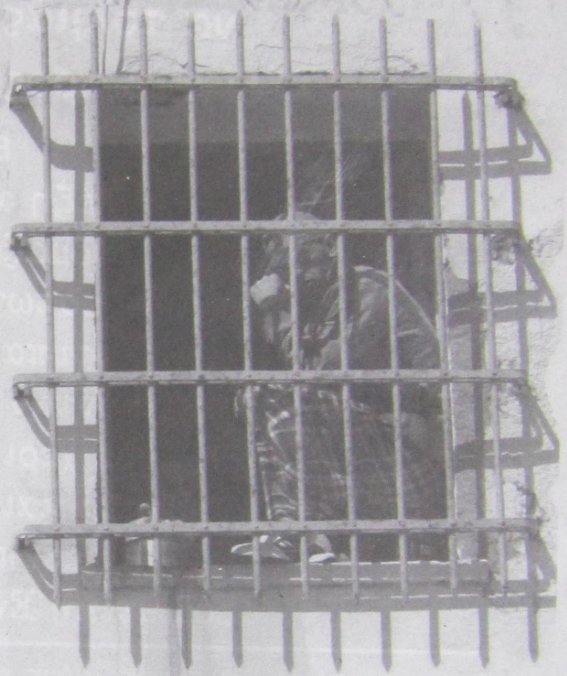
Σαμιζντάτ 14

Ίλιον, Πετρούπολη, Άγιοι Ανάργυροι

Ιούνης 2006

Κάθε πρωί ο ήλιος έβγαινε πίσω από τα φυλάκια
φορώντας μιαν άπλυτη πιτζάμα του νοσοκομείου
και διέσχιζε αργά το πρασύλλιο του ουρανού.
Ύστερα από τόσα χρόνια
είχε κι εκείνος πάρει συνήθειες των κρατουμένων.

τεύχος 14

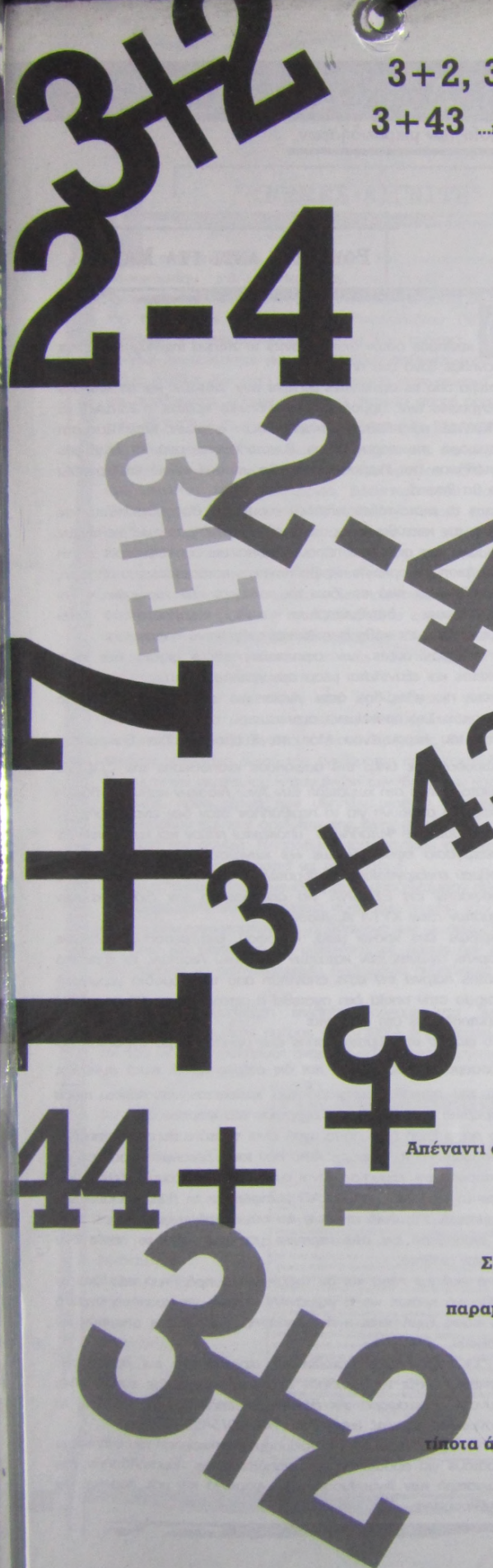
σαμιζντάτ:
σύνθετη ρώσικη λέξη:
σαμ: από μόνος μου,
ιζ: προς τα έξω
ντατ: να δίνω
/και στην ρώσικη ιδιολεξία:
να τολμάς να δίνεις προς τα έξω
/η λέξη αυτή ονόμαζε τα αντικαθεστωτικά έντυπα που διακινούνταν χέρι με χέρι στη Ρωσία και στη μετέπειτα Σοβιετική Ένωση

Το έντυπο αυτό δεν έχει κανενός είδους αντίτιμο, δεν είναι τσάμπα ούτε και δωρεάν. Το οποιοδήποτε κόστος του δεν μπορεί και δεν θέλει να αντι-σταθμιστεί με κάποιο χρηματικό ποσό, δεν μπορεί και δεν θέλει να εκτιμηθεί με κανένα "εμπορευμα-τικό ισοδύναμο". Το έντυπο αυτό θέλει - πέρα από όλα τα άλλα - να εγκαθιδρύσει μια σχέση πέρα από τις "αυτονόητες" καθημερινές σχέσεις των αξιών χρήσης και των ανταλλακτικών αξιών που χαρα-κτηρίζουν ανθρώπους, "πράγματα" ή προϊόντα. Η ανυπαρξία χρηματικού αντιτίμου πηγάζει από την συνολικότερη αντίληψή μας για τις κοινωνικές σχέσεις στην προοπτική της ανατροπής κάθε καταπιεστικού μηχανισμού και της εκτροπής κάθε εξουσιαστικού θεσμού. Αντίληψη που διατρέχει το πνεύμα του εντύπου και που δεν θα μπορούσε να είναι ούτε και στο ελάχιστο διαπραγματεύσιμη. Η στάση αυτή είναι συνάμα και πρόταγμά μας για οτιδήποτε δημιουργούμε στα πλαίσια του απελευθερωτικού εγχειρήματος.

*απόσπασμα εξωφύλλου από ποίημα του Τ. Πατρίκιου

de te fabula narratur ____ 4-5
13χ30χ4 ____ 6-7
για την απεργία στο χώρο του βιβλίου ____ 8
με αφορμή την υπόθεση των "10" φυλακισμένων και την αλληλεγγύη ____ 9-11
υπονομεύοντας την πατριαρχία ____ 12-17
για την ευγονική ____ 18-19
με αφορμή το "κίνημα των καταλήφεων" στη Γαλλία και τις καταλήφεις στην Ελλάδα ____ 20-27
ανολοκλήρωτες σημειώσεις ενός ανολοκλήρωτου πολέμου ____ 28-29
δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης ____ 30-31
για μια νύχτα που διήρκησε 1 1/2 χρόνο ____ 32
δυο νεκροί εργάτες στην "Τιτάν" ____ 33
νέα από το δρόμο ____ 34-38
ποίηση ____ 39

3+2, 3+1, 1+7, 2-4, 11-1, 44+4, 3+1, 3+43 ...και η ρητορική των αριθμών συνεχίζεται για να μας καθησυχάσει,

αποπροσωποποιώντας τα υποκείμενα
μέσα σε προσθαφαιρέσεις στατιστικών πεδίων.
Οι αριθμητικές πράξεις και τα ψηφία τους
πιστοποιούν, ορίζουν, συμπεραίνουν, συνάγουν και εξισώνουν.
Παίρνουν την θέση τους ως μετρήσιμα στοιχεία
σε κοινωνιολογικές και οικονομικές αναλύσεις.
Αποτυπώνουν αναίμακτα τα αναλώσιμα υλικά
ενός κόσμου εκμετάλλευσης και καταπίεσης.
Όταν όμως οι αριθμοί αποκτούν πρόσωπα,
οι "πράξεις" δυσκολεύουν.

2 εργάτες της Τιτάν νεκροί **+ 5** τραυματίες,

3 απανθρακωμένοι κρατούμενοι στον Κορυδαλλό

+ 1 ακόμη που υπέκυψε αργότερα στην εντατική.

1 βούλγαρος εργάτης νεκρός στα χωράφια **+ 7** μέρες

καταπλακωμένος
δίχως να τον αναζητήσει κανείς,

2 πνιγμένοι πρόσφυγες στη Σάμο

- 4 που αγνοούνται,

11 προφυλακισμένοι αναρχικοί/αντιεξουσιαστές

-1 που αποφυλακίστηκε υπό όρους,

44 προσαγωγές στη φοιτητική πορεία

+ 4 που οδηγήθηκαν στον εισαγγελέα,

3 μέλη παλαιστινιακής οικογένειας νεκρά
από βομβαρδισμό αμάχων των ισραηλινών

+1 δωδεκάχρονο κορίτσι που γλίτωσε,

3 κρατούμενοι του Γκουαντάναμο
κατόρθωσαν να αυτοκτονήσουν

από τους **+43** που το επιχείρησαν φέτος...

Απέναντι στην αυθάδεια των αριθμών, στον κυνισμό και στα διαπιστευτήρια
της πραγματικότητας που μας μοιράζουν,
στην μεταβλητότητά τους ανάλογα με τις κυρίαρχες επιλογές,
το ζήτημα είναι να τους αναγνωρίσεις
μα το κυριότερο, να μην τους αποδεχτείς.
Στους λογαριασμούς των κυρίαρχων συμπεριλαμβάνονται πάντοτε
αναλώσιμα υλικά και παράπλευρες απώλειες,
παραμένουν όμως πάντοτε μεταβλητές οι διαθέσεις των υποκειμένων,
οι προθέσεις τους, η συναίνεση ή η αδιαλλαξία τους.
Τα πρόσωπα πίσω από τους αριθμούς μπορούν
να αλλάξουν συσχετισμούς και αιτίες,
να μπλοκάρουν δυναμικά τις κυριαρχικές εξισώσεις.
Έτσι κι αλλιώς, η γλώσσα των αριθμών δεν περιγράφει
τίποτα άλλο πέρα από τα στοιχεία ενός κοινωνικού και ταξικού πολέμου,
που όπως φαίνεται, σχεδιασμοί, στατιστικές και αναλύσεις,
θα αναγκαστούν να συμπεριλάβουν τα στοιχεία
της διαφαινόμενης όξυνσής του.
Με "θύματα" φυσικά και από τις δύο πλευρές.

DE TE FABULA NARRATUR

σχόλια πέρα από την περιπαθή υποκρισία των μικροειδήσεων

Παιδονομοι Στο Τουνελ

Με αφορμή το πρόσφατο περιστατικό στη Βέροια για την τύχη του Ήχρονου Άλεξ, στήθηκε στα ΜΜΕ ένα γνώριμο πανηγύρι, αναπαραστάσεων, "συγκλονιστικών" αποκαλύψεων, αποκλειστικότητας, "καταθέσεων ψυχής" με "σκυμμένο το κεφάλι και χαμηλωμένη φωνή", μια καθωσπρέπει και θεατρικοποιημένη εκμετάλλευση των φόβων και της αγωνίας όλων των εμπλεκομένων στην υπόθεση. Τα media εξάλλου από αυτά τρέφονται...

Πέρα όμως από τις στερεοτυπικές αναγνώσεις των media, τις επαναληπτικές υστερίες για τα "παιδιά μας" και την "κατάντια τους", ήρθε στη επιφάνεια με πρόσωπα και θέσεις μια νέου (στην εποχή της γενικευμένης ανασφάλειας) τύπου **παιδονομία**. Αυτό που συνείχε στη συγκεκριμένη περίπτωση φαινομενικά αντίθετους πόλους, από το παπαδαριό ως τους "ειδικούς επιστήμονες", τους παραδοσιολάγνους ως τους "κοινωνικά ευαίσθητους", από τους τηλε-μαϊντανούς ως τα επίσημα κρατικά χείλη, ήταν η, με τον οποιοδήποτε τρόπο, περιφρούρηση και ο έλεγχος της παιδικότητας και της εφηβείας. Από την απαγόρευση των videogames, ως το "ευεργετικό" μέτρο της παρουσίας ειδικών στα σχολεία, από τους συμβουλευτικούς σταθμούς ως την αναβάθμιση του αστυνομικού ρόλου των δασκάλων στα σχολεία, από την "αναγκαιότητα" επέκτασης του θεσμικού πλαισίου στη "νέα εγκληματικότητα" ως την νοσταλγία της σιδηράς πειθαρχίας και της ηθικολογίας, όλα μιλούσαν τη γλώσσα του φόβου και τη **γλώσσα της περίφραξης**. Η εμμονή σε αναφορές περί συμμοριών ανηλίκων, εκτεταμένης παραβατικότητας, ενδοσχολικής βίας, εφηβικών ξεσπασμάτων και "νομοτελειακών" προβληματικών συμπεριφορών, αυτό που κάνει δεν είναι τίποτα άλλο από το να αρχίζει να επαναθέτει τα όρια της νεανικής κανονικότητας. Καθετί που ξεφεύγει από το προκαθορισμένα επιτρεπτό, ανάγεται στην σφαίρα της παθολογίας: ή θα πρέπει να θεραπευτεί ή **θα πρέπει να καταστα**λεί.

Και το ξεχείλωμα της λέξης "βίαιη συμπεριφορά" από τους παιδονόμους έχει συγκεκριμένη γεωμετρία: από το απλό μπούχτισμα ως την εκδήλωση ωμότητας δεν είναι παρά ένα βήμα. Αλλά έχει και συγκεκριμένη θεσμική έκφραση: μηδενική ανοχή σε κάθε είδους παραβατικότητα.

ΥΓ. Την ίδια στιγμή που όλοι ωρύονταν για το 39% (σύμφωνα με τους ειδικούς) των παιδιών που δέχτηκαν τουλάχιστον μια φορά βία από συμμαθητές τους στα σχολεία, κανείς δε μίλησε με τόση φόρτιση, για το 70% των παιδιών του δημοτικού που δέχονται συστηματική βία από τους γονείς τους. Οι αναγνώσεις της "κοινωνικής παθολογίας" έχουν τη δική τους ιεράρχηση.

Ροκανιδι αντι για Ματ

Ο κυνισμός όσων διαχειρίζονται το ζήτημα της λυματολάσπης επανήλθε ξανά στο προσκήνιο.

Ύστερα από τις ατελείωτες μελέτες των "ειδικών" και τις χιλιάδες υπογραφές των "αρμοδίων", το ελληνικό κράτος, η ΕΥΔΑΠ, το ΥΠΕΧΩΔΕ και πλήθος επιχειρηματικών φορέων, κατέληξαν στη μεταφορά της παραγόμενης λυματολάσπης από το νησί της Ψυτάλλειας στη Γερμανία όπου θα υποστεί ειδική επεξεργασία και θα θαφτεί.

Όμως τα εκατοντάδες χιλιάδες ευρώ που θα σπαταληθούν σε αυτήν την κατεύθυνση προς όφελος των "πράσινων" πολιτικών της Ευρώπης οι οποίες παρουσιάζονται ως αναπόφευκτες για τη διαχείριση της οριακής περιβαλλοντικής κατάστασης του πλανήτη, σπαταλιούνται από τις ίδιες τις πολιτικές των ευρωπαϊκών και παγκόσμιων διευθυντηρίων που καταληστεύουν και εκμεταλλεύονται κάθε φυσικό και ανθρώπινο παράγοντα.

Ο κυνισμός αυτός των αφεντικών πολλές φορές δεν είναι αρκετός και εξαντλείται μέσα στη γενικότητά του.

Γίνεται πιο γλοιώδης όταν γίνεται πιο συγκεκριμένος και πιο διακριτός. Στο προκείμενο όμως...

Τέλη του περασμένου Μάη, το Συμβούλιο Της Επικρατείας γνωμοδοτούσε υπέρ της ασφαλούς εναπόθεσης της **ξηρής** λυματολάσπης στη χωματερή των Άνω Λιοσίων καθώς η λάσπη θεωρείται ακίνδυνη για το περιβάλλον όταν δεν είναι υγρή:

"*Τα λύματα της Ψυτάλλειας υπόκεινται πλέον και κατ' αρχήν σε επεξεργασία αφυδατώσεως και χωνεύσεως. Ανεξαρτήτως του βαθμού επεξεργασίας των λυμάτων, επιβάλλεται η αναστολή της απόφασης της ΕΣΔΚΝΑ για απαγόρευση της διάθεσης των λυμάτων στον ΧΥΤΑ Α. Λιοσίων*".

Ακριβώς ένα χρόνο μετά, κι αφού έχει μεσολαβήσει ένας διαρκής αγώνας των κατοίκων των Άνω Λιοσίων, το ελληνικό κράτος παίρνει την εξής απάντηση από την αρμόδια γερμανική εταιρεία στην οποία έχει ανατεθεί η μεταφορά της (ίδιας πάντα) λυματολάσπης στη Γερμανία:

"*Το φορτίο της λυματολάσπης έχει υψηλό βαθμό υγρασίας και προσομοιάζει με* **υγρό** *και όχι στέρεο υλικό. Κατά συνέπεια, για την ασφαλή μεταφορά του χρειάζεται είτε άλλος τύπος καραβιού είτε μείωση της υγρασίας του φορτίου...*".

Το πόσο ξηρή ή το πόσο υγρή είναι τελικά η λυματολάσπη δεν μπορούμε να το ξέρουμε. Αυτό που ίσως ξέρουμε -πέρα από τις ρητορείες της εξουσίας- είναι αυτό που εισπνέουμε κάθε φορά που τα φορτηγά της ΕΥΔΑΠ μεταφέρουν τη λυματολάσπη στη χωματερή. Και αυτό σημαίνει ότι ούτε ξηρή είναι η λάσπη ούτε η εναπόθεσή της στις περιοχές μας είναι κάτι το οποίο δεν γίνεται αισθητό.

Από εκεί και πέρα και σε σχέση με το πρόβλημα που έχει το ελληνικό κράτος και η γερμανική εταιρεία για το πόσο υγρή ή το πόσο ξηρή είναι η λυματολάσπη, δύο λύσεις μπορούν να δοθούν.

1. "*Οι ειδικοί προσανατολίζονται σε ανάμειξη της λάσπης με ροκανίδι ώστε να μειωθούν τα επίπεδα υγρασίας και να είναι δυνατή η μεταφορά της λάσπης με απλά πλοία κι όχι με τα ασύμφορα τάνκερ.*" (εφημερίδα Νέα 30/5/06)
2. Να ξεκινήσει και πάλι η δοκιμασμένη επιχείρηση του ελληνικού κράτους για προώθηση και εναπόθεση της λυματολάσπης στη χωματερή των Άνω Λιοσίων, με φορτηγά και ματ, πορείες και συγκρούσεις...

"ΜΝΗΜΕΣ ΛΙΓΝΙΤΗ"

Η αναπληρώτρια διευθύντρια και πνευμονολόγος του νοσοκομείου της Πτολεμαΐδας, σε συνέντευξή της στην εφημερίδα "τα νέα" (16.6.2006) υποστηρίζει δημόσια τις προτροπές της προς τους κατοίκους του λεκανοπεδίου Πτολεμαΐδας - Κοζάνης να εγκαταλείψουν άμεσα την περιοχή: *"έχω δώσει πολλές γνωματεύσεις για να αλλάξουν ασθενείς τόπο διαμονής. Πάρα πολλές. Και αιτία είναι η ρύπανση στην περιοχή"*. Στο πλάι της συνέντευξης, κάποια στατιστικά στοιχεία για τις αρρώστιες και τους **θανάτους** που αποφέρει η λειτουργία 5 εργοστασίων της ΔΕΗ στην περιοχή. Από τους 2500 κατοίκους της περιοχής που εξετάσθηκαν στο νοσοκομείο της Πτολεμαΐδας κατά μέσο όρο ανά έτος τα τελευταία χρόνια, βρέθηκαν 1000 ασθενείς με "αποφρακτική πνευμονοπάθεια", πάθηση η οποία επιτείνεται σε περιοχές με υψηλούς δείκτες μόλυνσης της ατμόσφαιρας. Το έτος 2001 μάλιστα από τους 31 θανάτους στο νοσοκομείο της Πτολεμαΐδας οι 12 οφείλονταν στην "αποφρακτική πνευμονοπάθεια". Τα στοιχεία συμπληρώνονται με αναφορά στο ότι το 80% των μαθητών της Πτολεμαΐδας εμφανίζει βλάβες στο αναπνευστικό σύστημα (ρινίτιδες, λαρυγγίτιδες, άσθμα).

Είναι καμιά φορά εκπληκτικό το πώς κάτι τέτοια εγκλήματα της εξουσίας περνάν απαρατήρητα.

Σε κάθε άλλη περίπτωση που θα μιλάγαμε για "μαζικούς θανάτους" ή για μαζικές καταδίκες πληθυσμών σε θάνατο, θα εξοργιζόμασταν, θα βγαίναμε στους δρόμους, δε θα αφήναμε κανέναν υπεύθυνο αυτού του εγκλήματος στο απυρόβλητο.

Σε αυτήν την περίπτωση η συναίνεση των ίδιων των κατοίκων της περιοχής, προς τέρψη των υψηλών μισθών στα έγκατα των εργοστασίων και των ορυχείων της ΔΕΗ, οργιάζει.

Οργιάζει και οργίζει. Η αποδοχή του θανάτου που επιβάλλει η εξουσία μόνο οργή μπορεί να αποφέρει.

Και αν η "ευσυνείδητη" διευθύντρια του νοσοκομείου προτείνει και συμβάλλει στην εξατομικευμένη λύση της "φυγής" των κατοίκων και όχι των εργοστασίων της ΔΕΗ αφήνοντας με αυτόν τον τρόπο αλύβητο τον πολιτισμό της μόλυνσης, σε όσους δεν συναινούν δεν αρμόζει να αφήνεται καμία δολοφονία αναπάντητη...

Με ακόμη μεγαλύτερη έκπληξη βρήκαμε στα "ψιλά" των εφημερίδων της ίδιας ημέρας (16/6/2006) δημοσίευση της ΔΕΗ σχετικά με μια *"προκήρυξη ανοιχτού μειοδοτικού διαγωνισμού για την κατασκευή μνημείου με τίτλο 'ΜΝΗΜΕΣ ΛΙΓΝΙΤΗ' στην Πτολεμαΐδα"*.

Ο συγκεκριμένος διαγωνισμός θα διεξαχθεί κάπου κοντά στα μέρη μας, στη Διεύθυνση Μελετών και Ανάπτυξης Ορυχείων (Κηφισού και Δυρραχίου, Ροσινιόλη).

Όταν η κυνικότητα των κυρίαρχων ξεπερνά κάθε όριο...

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ Α.Ε.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΑΝΟΙΚΤΟΥ ΜΕΙΟΔΟΤΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΜΑΟΡ-106 ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ ΜΝΗΜΕΙΟΥ "ΜΝΗΜΕΣ ΛΙΓΝΙΤΗ" ΚΑΙ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΠΕΡΙΦΑΛΑΚΤΑ ΧΩΡΟΥ ΣΤΗΝ ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑ

Η ΔΕΗ προκηρύσσει Ανοικτό Μειοδοτικό Διαγωνισμό για την κατασκευή μνημείου "ΜΝΗΜΕΣ ΛΙΓΝΙΤΗ" και διαμόρφωση περιφαλακτα χώρου στην Πτολεμαΐδα, προϋπολογισμού κατά τη Μελέτη της Επιχείρησης: **102.885,00 EURO.**

Ο Διαγωνισμός θα διεξαχθεί στις **03.07.2006** ημέρα Δευτέρα και ώρα 11 π.μ. ώρα λήξης υποβολής προσφορών, στη Διεύθυνση Μελετών και Ανάπτυξης Ορυχείων (ΔΜΑΟΡ) οδός Κηφισού και Δυρραχίου 89 (ΡΟΣΙΝΙΟΛ), στο γραφείο αρ. 205 του β' ορόφου, τηλ. 210 5192256.

Στο Διαγωνισμό δε μπορούν να συμμετέχουν Εργολάβοι - Εργολαβικές Επιχειρήσεις χρεωμένες στο Μ.Ε.Ε.Π. που είναι κάτοχοι εργολαβικού πτυχίου για Έργα οικοδομικά, Α2 κάθετης και άνω (κάτω βαθμιαίας εμβαφής στο Μ.Ε.Ε.Π.), μόνες τους είτε με τη μορφή κοινοπραξίας μεταξύ τους, σύμφωνα με τις διατάξεις του Κανονισμού Έργων της ΔΕΗ (ΦΕΚ 305 τεύχος Β/28.4.93).

Οι ενδιαφερόμενοι ή οι εξουσιοδοτημένοι εκπρόσωποί τους θα μπορούν να παραλαμβάνουν τα τεύχη της Διακήρυξης ΔΜΑΟΡ-106 (κόστος τεύχων 30 EURO πλέον 19% ΦΠΑ) από τη Διεύθυνση Μελετών και Ανάπτυξης Ορυχείων (ΔΜΑΟΡ) οδός Κηφισού και Δυρραχίου 89 (ΡΟΣΙΝΙΟΛ), 104 43 Αθήνα, γραφείο 205, β' όροφος, τηλ. 210 5192256, καθημερινά, πλην Σαββάτου και Κυριακής, και από 10 π.μ. έως 13 μ.μ. Η παραλαβή των τευχών αυτών μπορεί να γίνεται από Παρασκευή 16.06.2006 μέχρι και Παρασκευή 30.07.2006.

Ως ημερομηνία υποβολής των προσφορών ορίζεται η Δευτέρα **03.07.2006**.

Ως εγγυητική συμμετοχής στο Διαγωνισμό καθορίζεται το ποσό των 6.000,00 EURO και θα απευθύνεται στη ΔΕΗ/ΔΜΑΟΡ.

ΔΕΗ Α.Ε./ΔΜΑΟΡ
ΚΗΦΙΣΟΥ & ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ 89 (ΡΟΣΙΝΙΟΛ) • 104 43 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.210 51 92 256

ΟΤΑΝ ΕΝΑΣ ΦΡΟΥΡΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ ΣΤΟ ΨΑΧΝΟ

Όπως μας ενημέρωσαν τα media τις ημέρες εκείνες, *"το πρωί της Δευτέρας 8 Μάη στο υποκατάστημα του ΙΚΑ στους Αγ. Ανάργυρους , δύο ληστές αφαίρεσαν από υπάλληλο χρηματαποστολής εντός του ΙΚΑ 170χιλ ευρώ και κατάφεραν και διέφυγαν κατόπιν καταδίωξης από το φρουρό του ΙΚΑ"*. Η υπόθεση για τα media και τις αστυνομικές αρχές τελειώνει εκεί. Όσοι βρέθηκαν την ημέρα εκείνη στην οδό Μήμιτζα όπου στεγάζεται το ευαγές αυτό ίδρυμα κοινωνικών ασφαλίσεων, είδαν κάποιον φρουρό να κυνηγάει δύο άτομα και να πυροβολεί εναντίον τους. Να πυροβολεί εναντίον τους προς κάθε κατεύθυνση και ανάμεσα σε δεκάδες περαστικούς που βρίσκονται στο σημείο εκείνο τα πρωινά. Για τα media και την αστυνομία, δεν ήταν άξιο προβολής και έρευνας το γεγονός ότι για αυτούς τους πυροβολισμούς του φρουρού υπήρξε κάποιος περαστικός τραυματίας. Έτσι η υπόθεση "έκλεισε"στο σημείο εκείνο. Κανείς δεν απολογήθηκε σε κανέναν για τον τραυματισμό διερχόμενου περαστικού από τις σφαίρες "ασφαλείας". Σε κάθε άλλη περίπτωση θα είχαμε "ρεπορτάζ για τους δολοφόνους ληστές", προέδρους σωμάτων ασφαλείας να μαίνονται για τους "αδίστακτους ληστές" και να ζητούν "επιδόματα βαρέων και ανθυγιεινών". Στο πλευρό τους φυσικά και οι ένοπλοι φρουροί της αστυνομίας.

Αυτό που έγινε στις περιοχές μας, δεν ήταν "μία ακόμη ληστεία". Αν σε κάθε περίπτωση "μίας ακόμη ληστείας" φτάσουμε στο σημείο να θρηνούμε από δυο τρεις νεκρούς περαστικούς που βρέθηκαν στο σημείο διαφυγής επειδή κάποιος ιδιωτικός ή κρατικός φρουρός θέλησε να διεκδικήσει τα αγαλματίδια του ήρωα στην tv ή λίγη αδρεναλίνη παραπάνω ρίχνοντας σφαίρες αυτοθυσίας για τα ασφαλισμένα χρήματα των χρηματαποστολών, τότε το μόνο σίγουρο είναι ότι βρισκόμαστε σε περίοδο αστυνομικής κατοχής. Και πρέπει είτε να λάβουμε τα μέτρα μας είτε να αντισταθούμε στην τρομοκρατία του ιδεολογήματος της ασφάλειας.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΚΑΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Από τις 9ως τις 11 Ιουνίου και υπό την αιγίδα της σχολής κοινωνικών επιστημών του πανεπιστημίου Αιγαίου πραγματοποιήθηκε στη Μυτιλήνη η 1η συνάντηση ελλήνων εγκληματολόγων. Μεταξύ άλλων το πρόγραμμα περιελάμβανε και την παρουσίαση της έρευνας κοινωνιολόγου με τίτλο: *"Αναπαραστάσεις της δράσης των αναρχικών στον τύπο: Ερευνητικές δυσκολίες"*. Η κοινωνιολόγος λοιπόν παρουσίασε τα συμπεράσματα από τη μελέτη των άρθρων του τύπου για τους αναρχικούς και επεσήμανε τις δυσκολίες στην ολοκληρωμένη κι αντικειμενική έρευνα του "φαινομένου" δεδομένης της έλλειψης σχέσης των αναρχικών με τα μμε αλλά και των δυσκολιών "προσέγγισης" τους. Η εύλογη απορία παριστάμενου στην εκδήλωση εγκληματολόγου για το τι σχέση έχει η δράση ενός πολιτικού χώρου με ένα συνέδριο εγκληματολογίας δεν απαντήθηκε δεόντως. Πώς θα μπορούσε άλλωστε... Για εμάς πάντως, δεν είναι παρά απότοκο της προσπάθειας της κυριαρχίας για ποινικοποίηση της δράσης των αναρχικών και παρουσίασης της ως εγκληματικής.

13x30x4

6πμ στις 19 Ιούνη στο αεροδρόμιο Ελ. Βενιζέλος φτάνει ο διάσημος συγγραφέας και "πατέρας" της "συναισθηματικής νοημοσύνης" Daniel Coleman (στα 7 εκατομμύρια οι πωλήσεις των βιβλίων του). Είναι προσκεκλημένος από την ΠΡΟΘΕΣΗ Α.Ε. για εργαστηριακό σεμινάριο για την Ηγεσία και τις συναισθηματικά "ευφυείς" επιχειρήσεις. Όσοι από σας θεωρείτε την Ηγεσία κοινωνική αρετή και θέλετε να προσδώσετε συναισθηματική ευφυΐα στους εργαζομένους και στις επιχειρήσεις σας μπορείτε να βρείτε τα τηλέφωνα του σεμιναρίου στο περιοδικό μας. Να μην ξεχνάμε ότι και η εκμετάλλευση θέλει τους γκουρού της...

8πμ στις 10 Απρίλη σε υποκατάστημα της Εθνικής Τράπεζας στην Κέρκυρα, ένας αστυνομικός θέλει να "σηκώσει" λεφτά από τον λογαριασμό της μάνας του χωρίς όμως να έχει τα απαραίτητα δικαιολογητικά. Ο ταμίας αρνείται να δώσει τα λεφτά και τον παραπέμπει στους διευθυντές του. Γίνεται μεγάλη φασαρία μεταξύ αστυνομικού και διευθυντή και υποδιευθυντή της Τράπεζας και ο αστυνομικός καλεί σε βοήθεια συναδέλφους του. Τελικά, με συνοπτικές διαδικασίες οδηγήθηκαν στο τμήμα ο διευθυντής, υποδιευθυντής και ο προϊστάμενος ταμείου της τράπεζας με την κατηγορία της κατάχρησης εξουσίας...

9πμ στις 14 Απρίλη, την επόμενη μέρα μετά τον εντοπισμό ένοπλου φασίστα φοιτητή στο Πάντειο Πανεπιστήμιο από άλλους φοιτητές, την πιστοποίηση του γεγονότος από τον Πρύτανη και την επίθεση ομάδας φασιστών στο Πάντειο που άφησε τρεις μαχαιρωμένους φοιτητές, ο Ασημάκης Γκόλφης αττικάρχης της ΕΛ.ΑΣ. σε συνέντευξη τύπου δηλώνει: "*τα πιστόλια τα φόρτωσαν στο φοιτητή δύο ενήλικες αναρχικοί αποδίδοντας μάλιστα την σχετική πληροφορία στον πρύτανη του Παντείου. Το Πάντειο Πανεπιστήμιο ήταν κυκλωμένο από 6 διμοιρίες ΜΑΤ και δεν πέρασε καμία ομάδα ακροδεξιών που επιτέθηκε στους φοιτητές*". Λίγες ώρες μετά, σχεδόν όλες οι απογευματινές εφημερίδες απέφυγαν να αποδώσουν τα μαχαιρώματα στους φασίστες μιλώντας για φοιτητές που τραυματίστηκαν "στη συμπλοκή". Πώς λέει το σύνθημα; Μπάτσοι, ΤιΒι, Νεοναζί, όλα τα καθάρματα δουλεύουνε μαζί...

10πμ 10 Ιούνη, ο Θοδωρής Πελαγίδης , καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Πειραιά, κλείνει το άρθρο του σε εφημερίδα με θέμα "το έγκλημα και η οικονομία": "*Βέβαια, στην Ελλάδα, που μόνο 3% των παιδιών γεννιούνται εκτός γάμου, δεν φαίνεται να υπάρχουν τέτοιου είδους φαινόμενα. Η ελληνική ευρύτερη οικογενειακή μονάδα λειτουργεί ως αλεξικέραυνο στην εγκληματικότητα*". Πρόκειται και πάλι για μια "θαυμάσια" ακαδημαϊκή προσπάθεια υπεράσπισης ενός αστικού -και πατριαρχικού στο προκείμενο- θεσμού, όπως η οικογένεια, στο πλαίσιο μια γενικότερης προσπάθειας θωράκισης μοριακών εξουσιών του αστικού πολιτισμού από τα κάθε είδους think tank των κυρίαρχων. Με τις στατιστικές ακροβασίες του Θοδωρή έχουμε λοιπόν εδώ μια εκτίμηση με ένα "θαυμάσιο" κοινωνικό σημαινόμενο: οι άνθρωποι που κάνουν παιδιά χωρίς να παντρεύονται λογίζονται ως συνιστώσες της εγκληματικότητας! Τις ακαδημαϊκές δάφνες του κυρίου στις φακές μας, αμέσως...

11πμ 8 Ιούνη ο Νίκος Λόρης, "εκ μέρους της Di Di Music, από τις παλαιότερες και μεγαλύτερες εταιρίες διοργάνωσης συναυλιών", δίνει συνέντευξη σε "προοδευτική εφημερίδα" εξοικειώνοντάς μας με τη γλώσσα των ερπετών του Θεάματος: "*Εμείς δεν εξαρτιόμαστε από τον εκάστοτε υπεύθυνο θεάτρου για έγκριση, άρα έχουμε την πολυτέλεια να χτυπάμε τα μεγάλα ονόματα αρκετά νωρίς. Έχουμε εξασφαλίσει την εύνοια των ξένων γραφείων, που πάντα βλέπουν με διαφορετικό μάτι την ιδιόκτητη εγκατάσταση (σ.τ.σ. μιλάει για το Τέρα Βάιμπ στην Μαλακάσα). Μπορούμε να επιβάλλουμε όρους μέχρι και στον καντινιέρη για το πόσο θα πουλάει τα προϊόντα. Κι ούτε πέφτουμε στην ανάγκη των χορηγών, οι οποίοι συχνά χάνουν το μέτρο και θέλουν να κολλήσουν αυτοκόλλητο με τη φίρμα τους ακόμη και στο μέτωπο του τραγουδιστή. Επίσης κάθε χρόνο παρακολουθούμε σεμινάρια στο εξωτερικό σχετικά με την ασφάλεια και τα σύγχρονα υλικοτεχνικά μέσα. Την πατήσαμε σχετικά με την ασφάλεια κι εμείς και μάθαμε: στο πρώτο Ρόκγουειβ χρησιμοποιήσαμε ακατάλληλες μπαριέρες, αναγκαστήκαμε να συγκρατούμε το κοινό με τα χέρια μας*".
Η μάζα θα είναι κακόμοιρη είτε κάτω από τις ντουντούκες των πολιτικών χειραγωγών είτε κάτω από τα ηχεία των μεγάλων ονομάτων, των ιδιοκτητών και των χορηγών.

12 μεσημέρι 18 Μάρτη σε αίθουσα της Ανωτάτης Σχολής Κοινωνικών Επιστημών στο Παρίσι, ο γνωστός Γάλλος κοινωνιολόγος Michel Wieviorka, αναπτύσσει το σκεπτικό του σχετικά με τα πρόσωπα της βίας στις σύγχρονες κοινωνίες: "*Η σχετική οικονομία με την οποία μεταχειρίζονταν τη βία οι επαναστατημένοι του 20ου αιώνα έχει σήμερα εξατμιστεί. Η "βία-εργαλείο", αυτή που δεσμευόταν, τουλάχιστον, από τους στόχους της, δεν υπάρχει πια. Η βανανσότητα, ο σαδισμός, ο καθημερινός εθισμός στην ωμότητα, η στρατιωτικοποίηση των θεσμών αναζητούν μια νέα ερμηνευτική πλαισίωση. Η βία δεν μπορεί να εξηγηθεί σήμερα με την αναγωγή στις ενάρετες ή ιδιοτελείς, φιλοδοξίες των μεγάλων συλλογικών οργανισμών: του κράτους, των τάξεων, των καταπιεσμένων πληθυσμών. Η Βαβέλ της σύγχρονης βίας παράγεται ασφαλώς μέσα σε συγκεκριμένες κοινωνικές συνθήκες, δεν μπορεί όμως να αποδοθεί αποκλειστικά στην επιβολή της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης, στην φτώχεια αι στην αυτοκρατορική επιθετικότητα της Αμερικής... Τα μεγάλα στρατόπεδα (κοινωνικά, πολιτικά, πολιτισμικά) ακόμη κι όταν πολεμούσαν σκληρά μεταξύ τους δεν υπήρξαν βατήρες της ανεξέλεγκτης και αμετροεπούς βίας. Περιφρουρούσαν τους αγώνες τους. σήμερα;, η ποικιλία της βίας απεικονίζει μια ανησυχητική ανομοιομορφία αιτημάτων και φορέων, που ολοένα και σπανιότερα υποστηρίζει έλλογες διεκδικήσεις και συλλογικές ταυτότητες*". Ο κύριος καθηγητής φαίνεται σαφώς επηρεασμένος από την αδυναμία των εργαλείων σύσσωμης της γαλλικής διανόησης να ερμηνεύσουν όχι μόνο τα "γεωγραφικά φυγόκεντρα" κοινωνικά παράγωγα των εμπόλεμων στο Ιράκ αλλά και αυτά που συμβαίνουν στην πόρτα τους ή

έστω στα προάστια τους. Και, ώ του θαύματος, αντί να θέσουν εαυτούς σε κρίση ταυτότητας, προβάλλουν τις δικές τους αδυναμίες πάνω στα "υποκείμενα της βίας". Παρακάτω, ο καθηγητής συμπληρώνει: *"Μιλάω για το απορημένο υποκείμενο: απώλεια νοήματος ζωής και δυσκολία κοινωνικής αναγνώρισης, που μετατρέπουν τη βία σε υποκατάστατο ταυτότητας"*.

1μμ πρωταπριλιά και ο δημοσιογράφος Αντώνης Καρκαγιάννης σχολιάζει σε εκπομπή το γεγονός του θανάτου 4 κρατουμένων του Κορυδαλλού μέσα στο κελί τους την προηγούμενη μέρα: *"Το σκέφτεστε να είστε τέσσερις σε ένα κλειδαμπαρωμένο κελί 3Χ2 και να έχει ξεσπάσει πυρκαγιά; Να χτυπάτε με απόγνωση την πόρτα και κανείς να μην ανοίγει; Να ουρλιάζετε και κανείς να μην έρχεται να βοηθήσει; Μέχρι που, επιτέλους, σε λυπάται μόνο ο θάνατος και έρχεται να σε λυτρώσει... Αυτά συνέβησαν χθες στην Κορυδαλλό!... Την απάντηση γιατί συνέβησαν όλα αυτά να τη μάθουμε όλοι, γιατί σήμερα το πρωί που το μάθαμε από την τηλεόραση και το ραδιόφωνο ξημέρωσε για όλους μας μια πολύ άσχημη μέρα και όλοι μας αισθανθήκαμε ένοχοι, γιατί, υποτίθεται οι φυλακές υπάρχουν για τη δική μας ησυχία, για τις δικές μας περιουσίες και για το δικό μας εφησυχασμό. Έτσι μας λένε αυτά πιστεύουμε"*.
Η κοροϊδία έχει και τα όρια της. Οι περισσότεροι πιστεύουν αυτά που τους λένε γιατί αυτά βολεύουν τον εφησυχασμό και τις περιουσίες τους. Αυτά με τις ενοχές και την επιτηδευμένη αφέλεια δεν είναι τίποτε άλλο από ασκήσεις προσχημάτων...

2μμ στις 29 Απρίλη, ο φωτογράφος Ντριτάν Χατζία από την Αλβανία πρόκειται μετά από τέσσερις μέρες να παρουσιάσει το έργο του "το πέρασμα στην Ελλάδα" στα Τίρανα και δίνει συνέντευξη τύπου: *"Έλληνες μειονοτικοί και Αλβανοί είχαμε γίνει ένα περιμένοντας να περάσουμε τα σύνορα. Μοιραζόμασταν την ίδια αγωνία, ένα κομμάτι ψωμί, ένα μπισκότο. Κι από την άλλη πλευρά οι στρατιώτες, οι γιατροί, οι απλοί πολίτες που πρόσφεραν βοήθεια. Ήταν χαρακτηριστική η αγάπη των Ελλήνων για τον συνάνθρωπο. Το χέρι βοηθείας που άπλωσαν. Αυτό δεν υπάρχει πλέον. Θαρρείς και τελείωσε τότε. Εκεί."*
Είναι εντυπωσιακή η αντιστροφή από έναν Αλβανό μιας πραγματικότητας των αρχών της δεκαετίας του '90, της έκφρασης ενός μέχρι και αιματηρού ρατσισμού από τη συντριπτική πλειονότητα Ελλήνων "στρατιωτών, γιατρών και απλών πολιτών". Μιας πραγματικότητας που έχει γίνει παραδεκτή σχεδόν καθολικά, όχι απολογητικά αλλά ακόμη και με κυνικό τρόπο, από τους ελληνόψυχους φορείς αυτών των συμπεριφορών. Για σταθείτε όμως! Πού οφείλεται αυτή η προσπάθεια κάθαρσης αυτής της ρατσιστικότατης περιόδου από τον Ντριτάν; Ανακοινώνεται ότι η με την έκθεση αυτή ανοίγει η "Ευρωπαϊκή Εβδομάδα 2006" (να την η Ευρώπη!) και ότι γίνεται υπό την αιγίδα του γραφείου τύπου της ελληνικής πρεσβείας της Ελλάδας στην Αλβανία (να το και το ελληνικό κράτος!). Να λοιπόν οι πολιτικές σκοπιμότητες, τα λεφτά, η αναγνώριση και οι "πλάτες" που δικαιολογούν τις επιλεκτικές φαντασιώσεις του κάθε Ντριτάν...

3μμ στις 13 Μάη οι εικονολήπτες Αλέξης Πονσέ (είχε φάει ξύλο την πρωτομαγιά από αναρχικούς που επιτέθηκαν σε περιπολικό και τους οποίους είχε τραβήξει με την κάμερα του επειδή αρνήθηκε να τους παραδώσει το φιλμ) και Νίκος Ρακιωτάκης έχουν ραντεβού με την Ευαγγελία, δημοσιογράφο της ελευθεροτυπίας, για μια κουβέντα γύρω από τις σχέσεις των καμεραμάν με τα επεισόδια στις διαδηλώσεις. Ο Νίκος δηλώνει με σιγουριά: *"...τα επεισόδια είναι κατευθυνόμενα από την αστυνομία. Έτσι, φοβίζουν τον κόσμο, που τελικά δεν κατεβαίνει στις πορείες και πετυχαίνουν να μην εκφράζεται η κοινή γνώμη"*. Ο Νίκος λοιπόν, έχει βρει το λόγο που ο κόσμος δεν κατεβαίνει στις διαδηλώσεις...Συνεχίζει: *"Μπορεί να μην υπάρχει η προτροπή "κυνήγα τα επεισόδια" αλλά όλοι ξέρουμε πως αυτό θέλουν οι διευθυντές μας. Έχω χάσει τη δουλειά μου επειδή δεν τράβηξα συγκεκριμένα πλάνα, τα οποία ο διευθυντής μου είδε σε άλλο κανάλι"*. Ο Νίκος λοιπόν ξέρει πλέον πως θα κρατήσει τη δουλειά του...Ο Αλέξης παίρνει την σκυτάλη: *"Εγώ καταγράφω το γεγονός, είτε είναι ο διαδηλωτής με το πανό είτε ο πιτσιρικάς φιγουρατζής που κάνει το μπάχαλο. Οι διαδηλωτές, οι αναρχικοί, αλλά και οι διευθυντές μας πρέπει να καταλάβουν ότι ο ρόλος μας δεν είναι να γράψουμε ένα οργουελικό βιβλίο ούτε να κάνουμε σόου. Ωστόσο, δεν αποφασίζω εγώ ποια πλάνα θα προβληθούν. Δυστυχώς τα επεισόδια είναι αυτά που πουλάνε"*. Κανείς λοιπόν -ούτε κάποιος απ' αυτούς- δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι οι εικονολήπτες δεν είναι συνειδητά τα μάτια των ΜΜΕ, αυτά τα μάτια της διάθλασης, της διαστρέβλωσης, της πλύσης εγκεφάλου, της εξουσίας...

4μμ 17 Μάη ο πρώην κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος στη Γερμανία, Ούβε Κάρστεν Χάιε, προειδοποιεί από το ραδιόφωνο "Κουλτούρ" τους τουρίστες του Μουντιάλ με μαύρο δέρμα, να αποφεύγουν τις επικίνδυνες γειτονιές του Βερολίνου και ειδικά το Βραδεμβούργο: *"Υπάρχουν μικρότερες και μεγαλύτερες πόλεις του κρατιδίου, τις οποίες θα συμβούλευα να αποφεύγουν όσοι προέρχονται από διαφορετικές φυλές. Είναι εξαιρετικά πιθανό ότι δεν θα έφευγαν από κει ζωντανοί"*.
Οι τάξεις της τοπικής κοινωνίας και της τοπικής πολιτικής ηγεσίας αντέδρασαν με οξύ τρόπο, παρ' ότι τα στατιστικά στοιχεία που αφορούν τις ρατσιστικές επιθέσεις στο Βραδεμβούργο συνηγορούν με τον Ούβε...Έτσι όπως είναι τα πράγματα στη Γερμανία, αυτό που δεν ξέρουμε είναι αν η δήλωση αυτή είναι διαπίστωση, απειλή ή καλοκάγαθη προειδοποίηση.

6μμ 20 Μάη σε συνέντευξη τύπου παρουσιάζονται στοιχεία σχετικά με το τράφικινγκ από την ελληνική επιτροπή της Γιούνισεφ: *"ο θάνατος έρχεται και ξανάρχεται μέρα με την ημέρα"* (παιδί-θύμα του τράφικινγκ σε ιδιόχειρο σημείωμά του), *"πριν φύγω από το χωριό μου στην Αφρική, έκοψαν λίγα από τα μαλλιά μου και μου είπαν ότι εκεί που θα πάω στην Ευρώπη, δεν θα έπρεπε να μιλήσω σε κανέναν για το πώς περνάω. Αλλιώς, η τιμωρία μου, για την καταπάτηση της "ιερής" συμφωνίας, ήταν να πάθω μεγάλο κακό, εγώ, η οικογένειά μου και όσοι έρχονται σε επαφή μαζί μου. Γι' αυτό παρακαλώ, ούτε εσείς να φάτε από το φαγητό που μου δίνετε"* (ανώνυμη, θύμα τράφικινγκ σε προστατευόμενο ξενώνα στην Ελλάδα, έντρομη από την προαναφερθείσα σε βάρος της τελετή βουντού).
Η "εργασία" για όλους και όλες είναι επτά ημέρες την εβδομάδα, έως και 14 ώρες ημερησίως. Σε περιπτώσεις προσφοράς σεξουαλικών υπηρεσιών, οι βιασμοί ανέρχονται σε αριθμό 15 ημερησίως από τους "πελάτες".
Αν ένας και μόνο βιασμός σε σημαδεύει εφ' όρου ζωής... τότε, ας εξοργιστούμε για μια ακόμη φορά, τι γίνεται ρε μ' αυτές τις ψυχές;

8μμ 31 του Μάη σε δελτίο ειδήσεων της ελληνικής τηλεόρασης διαρρέει μυστική έκθεση της ευρωπαϊκής αστυνομικής υπηρεσίας Europol, όπου σε αναφορά για τον προσδιορισμό των τρομοκρατικών κινδύνων στις μέρες μας γίνεται μνεία στον αναρχικό χώρο του ευρωπαϊκού Νότου στην Ελλάδα, την Ιταλία και την Ισπανία...

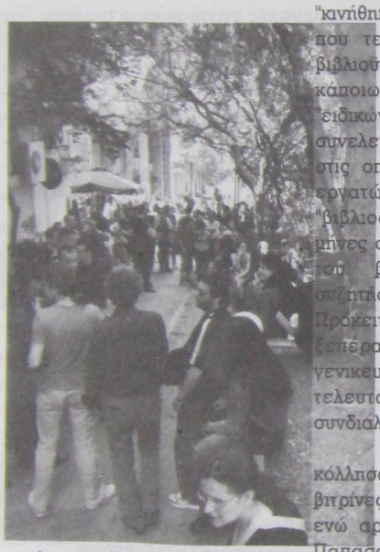
12 μεσάνυχτα, διάλεξε εσύ τη μέρα, για να θυμηθείς το ποίημα: *"εγώ σου τραγουδάω με επιδέσμους στο κεφάλι κι εσύ καθαρίζεις τα νύχια σου;"*

"Μου λέει πως είναι, και πάω να τρελαθώ, άνθρωπος του πνεύματος και όχι αφεντικό"

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΟ ΧΩΡΟ του βιβλίου

Την Πέμπτη 18 Μαΐου έγινε η πρώτη κλαδική απεργία στο χώρο του βιβλίου. Η απεργία αυτή στόχευε στη νέα κλαδική συλλογική σύμβαση εργασίας, σε αυξήσεις μισθών και βελτίωση των συνθηκών εργασίας. Τα αιτήματα της απεργίας και οι όροι της κλαδικής σύμβασης χαρακτηρίσθηκαν απ' τα αφεντικά ως μαξιμαλιστικά. Οι εργοδότες στο χώρο του βιβλίου προέβαλλαν τα "προβλήματα" που αντιμετωπίζουν, την ίδια στιγμή που οι δημοσιευμένοι ισολογισμοί τους δείχνουν τεράστια κέρδη. Και βέβαια, δεν παρέλειψαν για άλλη μια φορά να επισημάνουν τον "ευγενή" τους ρόλο και το "πνευματικό" έργο που προσφέρουν στην κοινωνία. Έργο χτισμένο σε ατέλειωτο κουβάλημα σε αποθήκες τρώγλες, στην ορθοστασία των πωλητών των καταστημάτων, στα δρομολόγια των εξωτερικών υπαλλήλων, στις παράλογες απαιτήσεις, στις απλήρωτες υπερωρίες, στις απειλές, την ασυδοσία και τους μισθούς πείνας.

Το ιδιαίτερο ενδιαφέρον όμως αυτής της απεργίας δεν εστιάζεται μόνο στα αιτήματα (χωρίς αυτά βέβαια να απαξιώνονται) αλλά στον τρόπο με τον οποίο "κινήθηκε", στα σημεία που ανέδειξε και στο αποτέλεσμα που τελικά είχε όσον αφορά στη συμμετοχή των βιβλιοϋπαλλήλων. Η κινητοποίηση αυτή δεν ήταν έργο κάποιων εργατοπατέρων ή κομματικών μηχανισμών, "ειδικών" και "ειδημόνων" αλλά αποτέλεσμα ανοιχτών συνελεύσεων στο Σύλλογο Υπαλλήλων βιβλίου-χάρτου, στις οποίες συμμετείχε κι η αυτοοργανωμένη ομάδα εργατών - εργατριών στο χώρο του βιβλίου "βιβλιοφρικάριος". Της απεργίας προηγήθηκαν δύο μήνες αφισοκολλήσεων (αφίσες του συλλόγου αλλά και του βιβλιοφρικάριου), αναγραφής συνθημάτων, συζητήσεων με συναδέλφους, μοιρασμάτων κειμένων. Πρόκειται για μια ιστορία που στήθηκε στο δρόμο και ξεπέρασε τις όποιες απειλές αφεντικών και τη γενικευμένη πτοπάθεια των εργατικών αγώνων των τελευταίων χρόνων και δεν εξαρτήθηκε ούτε συνδιαλέχθηκε με καμιά συνδικαλιστική χειραγώγηση.

από τη συνέλευση έξω απ' τα κατειλημμένα γραφεία της ΠΟΕΒ

Από τα ξημερώματα της Πέμπτης συνάδελφοι κόλλησαν χαρτοπανό με το πρόταγμα "ΑΠΕΡΓΙΑ" σε βιτρίνες κεντρικών καταστημάτων κι εκδοτικών οίκων ενώ αργότερα αποκλείστηκαν τα βιβλιοπωλεία Ιανός, Παπασωτηρίου και Ελευθερουδάκης. Ακολούθησε συγκέντρωση και πορεία στην "πάτσα του βιβλίου" στην ευρύτερη περιοχή των Εξαρχείων μέχρι τα γραφεία της ΠΟΕΒ (ομοσπονδία των εργοδοτών) τα οποία καταλήφθηκαν για να διεξαχθεί συνέλευση. Μετά απ' αυτό αποκλείστηκε ο Παπασωτηρίου στη Στουρνάρη. Στη διαδικασία αυτή συμμετείχαν περίπου 250 άτομα, κάτι που είχε να συμβεί χρόνια σε κλάδο του ιδιωτικού τομέα, ενώ η συμμετοχή των βιβλιοϋπαλλήλων ξεπέρασε αυτή που παρουσιάζουν στις διακλαδικές απεργίες της γσεε. Αρκετά καταστήματα, εκδοτικοί οίκοι και αποθήκες δε λειτούργησαν ή υπολειτούργησαν.

Η απεργία αυτή είναι μια καλή αρχή τόσο για τη συνέχεια στο χώρο του βιβλίου όσο και για την ανάδειξη της σημαντικότητας αλλά και της αποτελεσματικότητας που μπορούν να έχουν οι αυτοοργανωμένες κινήσεις εργαζομένων και το ζητούμενο της σύνδεσης μεταξύ τους στην προοπτική της όξυνσης του ταξικού - κοινωνικού ανταγωνισμού. Στηριζόμενοι στις δυνάμεις τους και μόνο, κρίνοντας αυτοί τα μέσα, χωρίς την παρεμβολή χειραγωγών, εργατοπατέρων και διαμεσολαβητών. Κάνοντας πράξη το σύνθημα που ακολούθησε στην απεργία: "η αυτοοργάνωση των εργατών θα γίνει ο εφιάλτης των αφεντικών".

Αξιοσημείωτη είναι η θλιβερή εμφάνιση εμποροϋπαλλήλων του ΠΑΜΕ στη συγκέντρωση, οι οποίοι ήρθαν να εγγράψουν μέλη στο σωματείο τους (ως είθισται) αλλά και να δηλώσουν παρουσία σε κάτι που δεν ελέγχουν και το οποίο είδαν να αναπτύσσει δυναμική πέρα απ' τα κομματικά τους όρια. Αντιλήφθηκαν γρήγορα όμως πως δεν είχαν τη δυνατότητα για κάτι τέτοιο κι έμειναν να περιφέρουν τη μιζέρια των κομματικών τους τερτιπιών στους δρόμους των Εξαρχείων. Το ίδιο έκαναν και με τη βλακεία τους. Ενδεικτική είναι η (συνήθης) απορία μιας εξ' αυτών για το πού βρίσκει οικονομική υποστήριξη για τις αφίσες του ο βιβλιοφρικάριος, και για το αν αποτελεί τη "νεολαία του συλλόγου".

Άφθονο γέλιο σε πλιόλουστη μέρα... Απ' την άλλη, δε μπορούμε να παραλείψουμε το γεγονός πως πρόεδρος της ΠΟΕΒ είναι ο 'συνασπισμένος' εκδότης Δαρδανός αλλά και ότι η "διάσπαση" των εργοδοτών (ναι, υπάρχει τέτοια και λέγεται ΕΝΕΒΕ) ελέγχεται από εκδότες και βιβλιοχαρτοπώλες που πρόσκεινται στο ΚΚΕ...

με αφορμή την υπόθεση των (*) φυλακισμένων...

Περιγράφαμε στο προηγούμενο τεύχος του "Σαμιζντάτ", με αφορμή την υπόθεση των "τριών" (Π. Καρασαρίνη, Γ. Καλαϊτζίδη και Π. Ασπιώτη), την στρατηγική που ξεδίπλωσε το ελληνικό κράτος απέναντι στους αναρχικούς με χρονική αφετηρία το περασμένο καλοκαίρι. Μια στρατηγική που συμπυκνώνεται στη *διαρκή προσπάθεια του ελληνικού κράτους να εγκληματοποιήσει τους αναρχικούς - αντιεξουσιαστές, να ποινικοποιήσει τις δράσεις τους με τη χρήση "αντιτρομοκρατικών" ρυθμίσεων, να αποκόψει τα κοινωνικά ερείσματα και αναφορές τους, να νομιμοποιήσει τις κατασταλτικές του μεθοδεύσεις και τα πογκρόμ προς τον αναρχικό χώρο.* Λίγους μήνες αργότερα, στις ημέρες όπου διανύουμε, η συγκεκριμένη στρατηγική παραμένει ποιοτικά η ίδια έχοντας αποφέρει -εκτός των άλλων- άλλες 7 προφυλακίσεις κατά τη διάρκεια ή μετά από γεγονότα αντίστασης και κοινωνικής αντιβίας ή συμπλοκές με αστυνομικές δυνάμεις.

*10

Για αυτά τα γεγονότα, συνολικά δέκα άτομα βρίσκονται στις φυλακές, άλλοι δύο παρέμειναν προφυλακισμένοι για μικρό χρονικό διάστημα και κατόπιν αποφυλακίστηκαν, τρία άτομα καταζητούνται από τους διωκτικούς μηχανισμούς ενώ δεκάδες είναι και οι διώξεις οι οποίες δεν απέφεραν προφυλακίσεις αλλά προήλθαν και πάλι από τη συγκεκριμένη στρατηγική του ελληνικού κράτους. Συγκεκριμένη αναφορά για αυτές τις υποθέσεις -μία προς μία- θα γίνει πιο αναλυτικά παρακάτω.

Όλη αυτήν την περίοδο, η στρατηγική του ελληνικού κράτους που σχετίζεται με την εγκληματοποίηση των αναρχικών, δεν εξαντλείται απλά σε διωκτικά τεχνάσματα, τα οποία ανέκαθεν χρησιμοποιούσαν οι κατασταλτικοί και διωκτικοί μηχανισμοί. Η συγκεκριμένη στρατηγική εγκληματοποίησης του αναρχικού χώρου την περίοδο όπου διανύουμε συνοδεύεται με μια σταθερή πολιτική κατασυκοφάντησης των αναρχικών. Τα κυριαρχικά αυτά σχέδια τα οποία υλοποιούνται είτε απευθείας από τους διωκτικούς και εισαγγελικούς μηχανισμούς, με τις συνοπτικές αποφάσεις περί προφυλακίσεων κατηγορουμένων "*για να βάλουν μυαλό και να στρώσουν*" (όπως ενδεικτικά ανέφερε ο εισαγγελέας που αποφάσισε την προφυλάκιση 18χρονης κοπέλας απευθυνόμενος προς αυτήν) είτε διαμέσου των μηχανισμών του θεάματος με την προβολή των "*δολοφονικών διαθέσεων*", των "*πράξεων τυφλής βίας*" και των "*ληστρικών κινήτρων*" των αναρχικών. Όλα αυτά, δεν θα μπορούσαν να συμβαίνουν στο πλάι των θεσμών ή δεν θα μπορούσαν να συμβαίνουν γιατί απλά κάποιος δικαστής δεν πρόσεξε τον τρόπο του ή κάποιος δημοσιογράφος δεν τήρησε τους "κανόνες δημοσιογραφικής δεοντολογίας". Η όξυνση της στρατηγικής της ποινικοποίησης και εγκληματοποίησης των αναρχικών και η κατασυκοφάντησή τους, προκύπτει από τους ίδιους τους θεσμούς της δημοκρατίας, όταν στα πλαίσια της παγκόσμιας "αντιτρομοκτρατικής εκστρατείας" έχει εξασφαλιστεί η θεσμική και υλική θωράκιση των κρατών με αντιτρομοκρατικούς νόμους και διατάγματα, με ειδικές διακρατικές υπηρεσίες που ασχολούνται με την "αναρχική τρομοκρατία", με πλήθος άλλων ρυθμίσεων και συνεργασιών των κρατών με στόχο τους αναρχικούς.

Η νέα τροπή της πολιτικής του ελληνικού κράτους απέναντι στους αναρχικούς, που αφορά την κατασυκοφάντησή τους, έχει έναν διττό στόχο. Από τη μια να υλοποιηθούν οι κατασταλτικοί σχεδιασμοί, οι διώξεις, οι προφυλακίσεις, και από την άλλη να επιτευχθεί η νομιμοποίηση όλων αυτών των κρατικών σχεδιασμών απέναντι στους αναρχικούς. Η πολιτική αυτή δεν θα μπορούσε εξάλλου να έχει τα ανάλογα αποτελέσματα όσο δεν εξασφαλίζεται η σχετική κοινωνική συναίνεση. Έτσι, παράλληλα με την υλική υπόσταση της κρατικής στρατηγικής, εξελίσσεται ένας αγώνας έτσι ώστε να εξασφαλιστεί η "κοινωνική καταδίκη" των αναρχικών. Οι διωκτικοί μηχανισμοί σε συνεργασία με τα "μ.μ.ε.", σχηματοποιούν το προφίλ των αναρχικών ως "κοινωνικών εχθρών". Κι η συνταγή δε θα μπορούσε να είναι άλλη πέρα από την κατασκευή και προβολή "*εγκληματιών*", "*ληστών*", "*ατόμων και ομάδων που δρουν χρησιμοποιώντας τυφλή βία*". Για τους μηχανισμούς δεν είναι επιθυμητή καμία κοινωνική οργή που να έχει πολιτικούς όρους αλλά μια οργή που θα παρουσιάζεται με ποινικούς, εγκληματικούς, "μηδενικούς" όρους. Πατροπαράδοτες συνταγές πάντα συνδυασμένες με σοφές αστυνομικές πρέσεις... Στόχος των "αρχών" είναι αφενός η αποκοπή των προταγμάτων και των παρεμβάσεων του αναρχικού χώρου από τον κοινωνικό και ταξικό ανταγωνισμό και αφετέρου η εξασφάλιση της κοινωνικής συναίνεσης

στις κατασταλτικές μεθοδεύσεις των διωκτικών μηχανισμών.

...και την

Η στόχευση των κυρίαρχων μέσα από αυτήν την στρατηγική, δεν είναι μόνο οι αναρχικοί και οι αντιεξουσιαστές. Με αφορμή την εγκληματοποίηση και την ποινικοποίηση των αναρχικών, συντελείται και η επικύρωση των καθορισμένων ορίων που θέτει η ίδια η δημοκρατία στις κοινωνικές αντιστάσεις. Σε μια περίοδο μάλιστα όπου πραγματοποιείται μια ολομέτωπη κυριαρχική επίθεση σε κάθε "κεκτημένο" και σε κάθε ελευθερία, σε μια περίοδο όπου το κράτος και τα αφεντικά καθιερώνουν ακόμη πιο σκληρές συνθήκες εκμετάλλευσης και καταπίεσης, η στρατηγική της διάχυσης του φόβου προς κάθε κοινωνικό υποκείμενο ή ομάδα που σκέφτεται να αντισταθεί, είναι η ιδανικότερη για τη δημοκρατία. Η συγκεκριμένη στρατηγική που εφαρμόζει το κράτος ενάντια στους αναρχικούς και η προβολή της προς κάθε πιθανή κοινωνική αντίσταση είναι αυτή που εξασφαλίζει τελικά την κοινωνική ειρήνη που επιδιώκουν οι κυρίαρχοι. Καθώς έτσι αποτρέπονται αντιστάσεις οι οποίες παίρνουν χαρακτηριστικά αντισυναινετικά, εξελίσσονται ανεξέλεγκτα και ξεπερνάν τα όρια της νομιμότητας που θέτει η δημοκρατία.

Οι περιπτώσεις των 10 φυλακισμένων για γεγονότα αντίστασης και κοινωνικής αντιβίας καθώς και για υποθέσεις συμπλοκών με αστυνομικές δυνάμεις, δεν είναι όμοιες καθώς δεν προήλθαν από όμοιες πολιτικές επιλογές ούτε είχαν όμοιες πολιτικές στοχεύσεις. Ανεξάρτητα όμως από το δεδομένο αυτό, σε όλα αυτά τα γεγονότα κατά τα οποία ή για τα οποία φυλακίστηκαν 12 άτομα, από τους οποίους οι 10 παραμένουν έγκλειστοι σε διάφορες φυλακές, ο μοναδικός ενοποιητικός παράγοντας σε όλες αυτές τις περιπτώσεις ήταν το γεγονός ότι με αφορμή αυτές εξελίχτηκε μια συγκεκριμένη στρατηγική από την πλευρά του κράτους και αυτή αφορούσε -όπως έχουμε ήδη αναφέρει- την εγκληματοποίηση, την ποινικοποίηση και την κατασυκοφάντηση των αναρχικών.

Μία προς μία οι περιπτώσεις των 10 φυλακισμένων:

1) Το περασμένο καλοκαίρι φυλακίζονται οι Γ. Καλαϊτζίδης, Π. Καρασαρίνης, Π. Ασπιώτης οι οποίοι κατηγορούνται για την υπόθεση της απαλλοτρίωσης αστυνομικού εξοπλισμού ύστερα από επιθέσεις σε δυνάμεις των ματ. Πάνω στους "3", οι διωκτικοί μηχανισμοί επιχειρούν να εφαρμόσουν τον αντιτρομοκρατικό νόμο διενεργώντας ταυτόχρονα έρευνες και κάνοντας συνεχώς αναφορές για "*τρομοκρατικές ομάδες*" και "*ληστές*". Στόχος του αντιτρομοκρατικού κλίματος που είχε καλλιεργηθεί την περίοδο εκείνη ήταν να πληχθεί ο αναρχικός χώρος σε μια περίοδο κατά την οποία εκδηλώνονταν έντονες κοινωνικές αντιστάσεις, με αποκορύφωμα την έμπρακτη εναντίωση των κατοίκων των Άνω Λιοσίων στην εναπόθεση της λυματολάσπης στα μέρη τους (εκτενής αναφορά για την υπόθεση των "τριών" γίνεται στο Σαμιζντάτ 13). Στις ημέρες μας, και ύστερα από αίτηση αποφυλάκισης την οποία κατέθεσαν οι "3" στο εφετείο στις 1/6/2006, αναμένεται (περίπου στα τέλη του Ιούνη) η απόφαση του Συμβουλίου των Εφετών σχετικά με την παράταση ή μη της προφυλάκισής τους.

2) Στις 19 Ιανουαρίου, ύστερα από ένοπλη ληστεία στο κέντρο της Αθήνας, καταδιώκεται και πυροβολείται μέσα σε πλήθος κόσμου ο Γ. Δημητράκης. Η σύλληψή του ήταν μία ακόμη αφορμή έτσι ώστε να αναθερμανθεί η πολεμική προς τον αναρχικό χώρο. Στην κατεύθυνση αυτή συνέβαλλαν και οι επικηρύξεις άλλων τριών ατόμων που παρουσιάζονταν ως "*επικίνδυνα άτομα του αντιεξουσιαστικού χώρου*". Τα τρομοσενάρια για τους "*ληστές με τα μαύρα*" ή για τη "*συμμορία με τα ούζι*" δεν είχαν ως σκοπό απλά την "εξιχνίαση" μίας ληστείας. Οι έρευνες κι οι ανακρίσεις που ακολούθησαν είχαν σαφή κατεύθυνση στο να ποινικοποιηθούν συνολικότερα οι αναρχικοί στα πλαίσια των σχέσεων που είχε ο Γ. Δημητράκης και οι επικηρυγμένοι για την υπόθεση της συγκεκριμένης ληστείας με τον αναρχικό χώρο. Η επίκληση και η εφαρμογή του "ιδιώνυμου" από τις δικαστικές και αστυνομικές αρχές στην υπόθεση αυτή είναι ενδεικτική των προθέσεων της κυριαρχίας.

3) Στις 31 Ιανουαρίου, ύστερα από το τέλος πορείας αλληλεγγύης που πραγματοποίησαν περίπου 1000 αναρχικοί / αντιεξουσιαστές στο κέντρο της Αθήνας, ξυλοκοπείται ο ευεργέτης του κόσμου της εργασίας Χ. Πολυζωγόπουλος. Δημοσιογράφοι, πολιτικοί, μέχρι κι ο πρόεδρος του ΣΕΒ, ενώνονται και απαιτούν συλλήψεις. Λίγες ημέρες αργότερα συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται για αυτήν την υπόθεση οι Ν. Κουνταρδάς και Σ. Μαλινδρέτος . Η επίθεση που δέχτηκε και πάλι ο αναρχικός χώρος ήταν σχεδιασμένη έτσι ώστε οι αναρχικοί να παρουσιάζονται ως "*δολοφόνοι*" κι "*εγκληματίες*" χωρίς καμία πολιτική και κοινωνική αναφορά. Πέρα όμως από αυτές τις επαναλαμβανόμενες ρητορείες των κυριάρχων, μένει ακόμη αναπάντητο

αλληλεγγύη

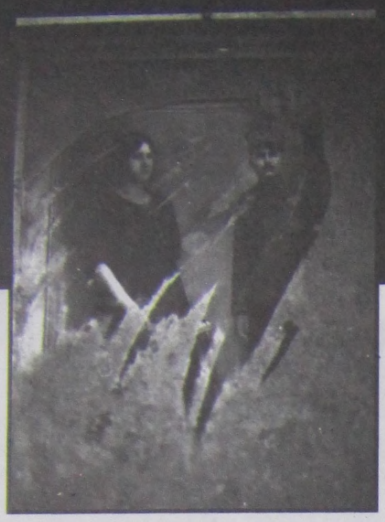

το ερώτημα : πώς γίνεται να προβάλλεται ως "δολοφονικός" ένας ξυλοδαρμός όταν ο αρχιεργατοπατέρας Πολυζωγόπουλος εξήλθε βιαστικά, ύστερα από 12 ώρες, από ένα νοσοκομείο με μόνα ίχνη πάνω του αυτά από το βάμμα ιωδίου στο κλαμένο πρόσωπό του; Η διευθέτηση της εργασιακής ειρήνης με το κράτος και τα αφεντικά η οποία επιτεύχθηκε από την γοσε τις ημέρες που ακολούθησαν τον ξυλοδαρμό του Πολυζωγόπουλου, ίσως να είναι μια απάντηση...

4) Στις 1 Απριλίου, με αφορμή μια εξέγερση στις φυλακές Κορυδαλλού, κατά την οποία οι κρατούμενοι αρνούνται να μπουν στα κελιά τους και διαμαρτύρονται για το θάνατο τεσσάρων συγκρατούμενών τους που προκλήθηκε από φωτιά στο κελί τους, πραγματοποιούνται συγκρούσεις με αστυνομικές δυνάμεις στην Πατησίων (έξω από την ΑΣΣΟΕ) και επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους από 150 περίπου άτομα. Την ίδια ώρα στην ΑΣΣΟΕ πραγματοποιείται πάρτυ φοιτητών. Κατά τη διάρκεια των γεγονότων, συλλαμβάνεται έξω από την ΑΣΣΟΕ μια 18χρονη κοπέλα, η Αφροδίτη Σ. , η οποία ξυλοκοπείται και προφυλακίζεται με συνοπτικές διαδικασίες και βαριές κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος. Η απόφαση των εισαγγελικών αρχών για την προφυλάκιση της 18χρονης με την ταυτόχρονη παραδοχή τους ότι "*δεν υπάρχουν σαφείς υποδείξεις ενοχής*" είναι ενδεικτική των προθέσεων των "αρχών" τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο να ανακόψουν τις κοινωνικές αντιστάσεις με αφορμή την απανθράκωση τριών κρατούμενων στον Κορυδαλλό. Σε αυτήν την κατεύθυνση το μήνυμα στάλθηκε κυρίως προς τον αναρχικό χώρο, ο οποίος ανέκαθεν έχει σταθεί αλληλέγγυος σε φυλακισμένους προτάσσοντας την καταστροφή των φυλακών.

5) Στις 6 Μαΐου, κατά τη διάρκεια της πορείας του ευρωπαϊκού κοινωνικού φόρουμ, ξεσπούν επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους και σε αστυνομικές δυνάμεις. Από τους 40 περίπου προσαχθέντες στη γενική αστυνομική διεύθυνση αττικής, οδηγούνται στα δικαστήρια 12 άτομα και τελικά προφυλακίζονται 4 (εκ των οποίων ο ένας αποφυλακίζεται ύστερα από τρεις βδομάδες καθώς η ανακρίτρια επανεξέτασε την απόφασή της!). Πρόκειται για τους Ταρατάσιο Ζαντορόζνι, Νίκο Κυριακόπουλο, Μάκη Κατσαδούρο. Στο πρόσωπό τους ξεσπά και πάλι ένας κυριαρχικός πόλεμος ο οποίος απλώνεται προς ολόκληρο τον αναρχικό χώρο και αφορά την ταύτισή του με "*ομάδες τυφλής βίας που λεπλατούν, καταστρέφουν και επιτίθενται σε διαδηλωτές*"... Δημοσιογράφοι, πολιτικοί, συνδικαλιστές της αστυνομίας, εκπρόσωποι αριστερών πολιτικών οργανώσεων, όλοι συγκλίνουν, απαιτούν και συναινούν στην καταδίκη όχι μόνο των συλληφθέντων αλλά και στην πολιτική καταδίκη του αναρχικού χώρου. Στα πρόθυρα μάλιστα μιας πιθανής πολεμικής συμπλοκής στο Ιράν, η οποία φυσικά θα αποφέρει και τις ανάλογες κοινωνικές αντιστάσεις στο εσωτερικό των δυτικών κρατών αλλά και της Ελλάδας, μια τέτοια κυριαρχική επίθεση προς τον αναρχικό χώρο θεωρείται απαραίτητη έτσι ώστε να διασφαλιστεί από νωρίς η κοινωνική ειρήνη και η αποφυγή αντιπολεμικών αναταραχών στο μέλλον. Και από την άλλη, για να διασφαλιστούν οι αγωνιώδεις προσπάθειες όλων αυτών των κομματικών αντιπολεμικών οργανώσεων της αριστεράς έτσι ώστε να αφομοιωθούν με τον πιο αποδοτικό τρόπο οι αντιπολεμικές κοινωνικές διαθέσεις προς κατευθύνσεις ανώδυνες για τη δημοκρατία.

Για όλες αυτές τις περιπτώσεις διωκόμενων και φυλακισμένων, πραγματοποιήθηκαν και πραγματοποιούνται παρεμβάσεις, συγκεντρώσεις, πορείες και δράσεις αλληλεγγύης. Καθώς, η αλληλεγγύη εξακολουθεί να παραμένει το βασικότερο όπλο των καταπιεσμένων απέναντι στην επιθετικότητα των κυρίαρχων. Καθώς, η αλληλεγγύη δεν προϋποθέτει την ταύτιση των πολιτικών αντιλήψεων, των επιλογών δράσης και των στοχεύσεων όσων βρίσκονται απέναντι από τους κυρίαρχους και αγωνίζονται για την κοινωνική απελευθέρωση. Καθώς, η αλληλεγγύη μπολιάζει και ενδυναμώνει τα μέτωπα του κοινωνικού και ταξικού αγώνα. Τα υπόλοιπα στους δρόμους.

υπονομεύοντας την πατριαρχία

το κείμενο της εκδήλωσης στις 12/4

σκέψεις για τους νέους ρόλους της γυναίκας, τους έμφυλους διαχωρισμούς και τις αντιστάσεις

Το ότι το "γυναικείο ζήτημα" τοποθετείται δυναμικά (ή τουλάχιστον πρέπει να τοποθετηθεί) και πάλι στο πεδίο της αναφοράς και της δράσης του αναρχικού και αντιεξουσιαστικού χώρου δεν είναι μια τυχαία επιλογή. Έχει να κάνει με μια ευρύτερη αναδιάταξη και επανατοποθέτηση της σύγχρονης δημοκρατίας και του πατριαρχικού της πλέγματος, με επιθετικότατο σχηματισμό, πάνω στη γυναίκα και την κοινωνική συνείδηση.

Υπάρχει μια αυξημένη επίθεση, ιδίως τα τελευταία χρόνια στο υποκείμενο-γυναίκα, με χαρακτηριστικότερο παράδειγμα την καταναγκαστική πορνεία, η οποία σε καμία περίπτωση δεν αποτελεί μια μεμονωμένη, εξωθεσμική και περιστασιακή λειτουργία του συστήματος, αλλά απόρροια, στην πιο οξυμένη μορφή, των έμφυλων διαχωρισμών και ιεραρχήσεων. Το ότι η σύγχρονη δημοκρατία και οι θεσμοί της καταδικάζουν το "φαινόμενο" αυτό και εφαρμόζονται κροκοδείλιες πολιτικές αντιμετώπισής του, δεν είναι παρά ένα ακόμη νομιμοποιητικό άλλοθι της αστικής δημοκρατίας. Ένα άλλο χαρακτηριστικό παράδειγμα, αφορά και την ίδια την αύξηση της λεγόμενης ενδοοικογενειακής βίας. Σε κοινωνίες που (με γεωμετρική πρόοδο, σύμφωνα με την κυρίαρχη οπτική) αυτοπροβάλλονται ως σταθερές, ανεπτυγμένες, ανεκτικές και φιλελεύθερες, όλα αυτά τα χαρακτηριστικά δηλαδή που ο κυρίαρχος λόγος προβάλει ως κλασικά αντίδοτα της βίας, η βία στο σπίτι αλλά και οι βιασμοί αυξάνονται με τη δική τους γεωμετρική πρόοδο. (αναιρώντας μάλιστα έναν άλλο κλασικό μύθο που θέλει τη βία εναντίον των γυναικών αποκλειστικό "προνόμιο" των φτωχών τάξεων και του χαμηλού μορφωτικού επιπέδου).

Μέσα σε όλη αυτή την συνθήκη, όπου η άμεση καθημερινότητα ξεγυμνώνει όποια δημοκρατική καραμέλα ισότητας, υπάρχει και μια αναδιάταξη όλου του κυρίαρχου λόγου γύρω από το ζήτημα της πατριαρχίας και των έμφυλων διαχωρισμών, που με αιχμή της βιοεπιστημονικές "ανακαλύψεις" επαναπροσδιορίζει τις ταυτότητες των υπηκόων, τις έμφυλες ιεραρχήσεις και θέτει νέους κανόνες στο παιχνίδι του "ανταγωνισμού των δύο φύλων". Η κλασική διχοτόμηση αρσενικό-θηλυκό, δεν αφήνει χώρο για τον οποιοδήποτε αυτοπροσδιορισμό, αποκτά νέα υπόσταση χωρίς ούτε στιγμή να χάνεται η φιλοσοφία των διχοτομήσεων , της διαφορετικότητας άρα και της συνεπακόλουθης ιεράρχησης. Η επιστήμη της βιολογίας, ήταν αυτή που θεμελίωσε στο πρόσφατο παρελθόν "ορθολογικά" τη διχοτόμηση αρσενικό-θηλυκό, προσέδωσε ρόλους, φύση, μειονεκτήματα και πλεονεκτήματα σε κάθε φύλο, ουσιαστικά εξορθολογίζοντας τους κλασικούς μύθους της κυρίαρχης ηθικής και της πατριαρχίας. Σήμερα οι βιοεπιστήμες, έχοντας ντυθεί την αίγλη του απόλυτου γνώστη της ζωής, ξαναπροσδιορίζουν το γυναικείο σώμα όχι πια σε μια παραδοσιακή "φύση" των γυναικών αλλά σε μια μοντέρνα (και πρέπουσα στην σύγχρονη δημοκρατία) "βιολογία" των

γυναικών. Οι μύθοι πλέον (για την μητρότητα, τη σεξουαλικότητα, τις ικανότητες κτλ.) και οι ρόλοι καθαγιάζονται από τη "βιολογία" του φύλου, άρα και ταυτόχρονα χάνουν οποιαδήποτε κοινωνική αναφορά, οποιαδήποτε κοινωνικά γενεσιουργό αιτία. Όλοι όμως οι μύθοι και οι ρόλοι που ανά καιρούς προσδίδονται και επικαθορίζουν τις γυναίκες ήταν και είναι κοινωνικές κατασκευές.
Επιπλέον και αυτό είναι εξίσου σημαντικό η κυρίαρχη βιοεπιστημονική ρητορεία επαναπροσδιορίζει (ακόμα και με αντιθετικούς λόγους, "φιλελεύθερους ή συντηρητικούς") την ίδια τη σεξουαλικότητα όλων των ανθρώπων. Το ανθρώπινο σώμα, οι επιθυμίες του και οι συμπεριφορές του, κατατεμαχίζονται, επαναπροσδιορίζονται και γίνονται έρμαια και εργαλεία των πρωτεϊνών, των γονιδίων, των ορμονών και των στατιστικών, πάντα βέβαια μέσα από την κυρίαρχη πατριαρχική ματιά.

ΚΡΑΤΟΣ, ΘΕΣΜΟΙ, ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

Οι αναφορές μας θα επικεντρωθούν σε αυτό που υπάρχει στις δυτικές δημοκρατίες και από ένα σημείο και μετά: την αναμφισβήτητη ύπαρξη διαχωρισμών και ιεραρχήσεων (που και οι δημοκρατίες παραδέχονται ως έλλειμμά τους.) Αναφορικά με τις γυναίκες του λεγόμενου "τρίτου" κόσμου, κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει πως η θέση τους συνήθως, όταν δεν είναι στην απόλυτη αφάνεια, βρίσκεται σε σαφώς υποδεέστερη θέση από αυτή των αρσενικών. Παρόλ' αυτά, τα προσχήματα και οι συγκρίσεις των "ευαίσθητων" δυτικών κυρίαρχων για το ζήτημα αυτό, επιμελώς κρύβουν την πρωτοκοσμική πραγματικότητα και αφετέρου, οι ευεργετικές πολιτικές τους (όταν δεν μιλούν με βόμβες) εξαντλούνται σε μια "χειραφετητική" ρητορεία που αναπαράγει τις για εκεί γυναίκες, περίκλειστους κοινωνικά χώρους (σύμφωνους με τα εκάστοτε ντόπια εξουσιαστικά ήθη), χώρους που αναπαράγουν νέους αποκλεισμούς και ιεραρχήσεις.

Αυτό που όλοι αναγνωρίζουμε είναι πως ο κυρίαρχος λόγος (στο επίπεδο και των διακηρύξεων και των θεσμών του) έχει απορροφήσει ένα μεγάλο κομμάτι του αστικού φεμινιστικού λόγου των προηγούμενων δεκαετιών. Στο βαθμό που η κυριαρχία θέλει διαρκώς να εξισορροπεί τις αντιφάσεις και τις αντιθέσεις της, εκτονώνει μέσα στις δομές της και μέσα σε συγκεκριμένα ιδεολογικά στερεότυπα, αυτές τις αντιθέσεις. Το ότι η δημοκρατία κινείται προς την "κατάρριψη" της ανισότητας των φύλων και την "εξισορρόπηση" των διαχωρισμών, δεν είναι μόνο ένα ζήτημα φαινομενικότητας. (φαινομενικότητας, όχι μόνο γιατί ουσιαστικά το καθημερινό βίωμα των γυναικών σε όλα τα επίπεδα της κοινωνικοποίησής τους το καταρρίπτει αλλά και γιατί η ίδια η δημοκρατία βρίσκεται πολύ πίσω στο ζήτημα αυτό σε σχέση με τις νομιμοποιητικές της διακηρύξεις). Το σίγουρο είναι πως, η "επίθεση" της σύγχρονης δημοκρατίας στον "αναχρονισμό" και την παραδοσιακότητα της πατριαρχίας δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση επίθεση στις δομές της πατριαρχίας. Αυτή εξάλλου αποτέλεσε βασικό πυλώνα του καπιταλισμού και συνεχίζει με την εκσυγχρονισμένη της μορφή να αποτελεί εξίσου δυναμικό πεδίο άσκησης επιβολής και διαμόρφωσης κοινωνικών σχέσεων.

Ακόμα και πέρα από το ζήτημα για το αν η δημοκρατία κρατά απλά τα προσχήματα, υπάρχει ένα ολόκληρο πεδίο χειραγώγησης από το οποίο η κυριαρχία αντλεί τεράστια ποσά νομιμοποίησης αλλά και επανονηματοδοτεί τους έμφυλους διαχωρισμούς. Οι πολιτικές της ισότητας (θετικές διακρίσεις, η καραμέλα της γυναικείας συμμετοχής σε θέσεις εξουσίας, οι ποσοστώσεις στους αντιπροσωπευτικούς μηχανισμούς, το φιλελεύθερο νομικό δίκαιο κτλ) και ο πολιτικός λόγος που απορρέει από αυτά, δεν κτυπά τη ρίζα της καταπίεσης απλά επικαλύπτει μια πραγματικότητα. Ταυτόχρονα, αυτός ο λόγος που επικαλείται τη χειραφέτηση των γυναικών, ουσιαστικά προεκτείνει τις πατριαρχικές συνιστώσες αλλά και ταυτόχρονα αναδομεί τους διαχωρισμούς σε ένα πιο βαθύ και θολό τοπίο: η αποδοχή της γυναικείας καταπίεσης και της ανάγκης "χειραφέτησης" των γυναικών από την πλευρά της σύγχρονης δημοκρατίας, ουσιαστικά βαθαίνει στην κοινωνική συνείδηση τον διαχωρισμό και τη διχοτόμηση των δύο φύλων (και γενικά τη λογική των διαχωρισμών, ένα γενικευτικό πλαίσιο όπου όλα τα "θηλυκά"

του ανθρώπινου είδους είναι γυναίκες και όλα τα "αρσενικά" άντρες), αφού τα αποδέχεται ως δύο εν δυνάμει ανταγωνιστικές κοινωνικές ομάδες που πρέπει να "συμβιώσουν" με μοναδικό διαμεσολαβητή: τους θεσμούς. Η θυματοποίηση των γυναικών, ο προστατευτισμός (πάντα με αρσενικό πρόσημο), γενικά το ζήτημα της ισότητας και της "ταυτότητας", προεκτείνει τη λογική των ιεραρχήσεων (αφού ουσιαστικά αποδέχεται τη βιολογική "διαφορά" ή "φυσιολογία" ως αρχή κάθε ερμηνείας), των ρόλων, των στερεότυπων. Είναι μια καινούρια εξουσιαστική ανάγνωση και διαμόρφωση των σεξουαλικών ταυτοτήτων και των ρόλων.

ΘΕΑΜΑ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

Ένα λαμπρό πεδίο δόξας, επιβεβαίωσης αλλά και κοινωνικής εμπέδωσης των έμφυλων διαχωρισμών είναι ο χώρος των μηχανών του θεάματος, ο κατεξοχήν πλέον χώρος διαμόρφωσης κοινωνικών ταυτοτήτων και συμπεριφορών. Μπορεί πλέον η εικόνα της γυναίκας να έχει αλλάξει (αναφορικά πχ. με τη κλασική φιγούρα του παρελθόντος: γυναίκα-μάνα πλέκει κάλτσα για τους λεβέντες της Πίνδου) αλλά ουσιαστικά η απόδοση νέων ρόλων (που να ευθυγραμμίζονται με τους νέους κοινωνικούς ρόλους των γυναικών από τη στιγμή που βγήκαν σαν υποκείμενο από την αφάνεια της οικογενειακής εστίας) είναι μια πρόσθεση παλιών και νέων χαρακτηριστικών. Οι διαφημίσεις που αποτελούν και την κορύφωση του κυρίαρχου συμβολισμού των ρόλων, είναι ενδεικτικές ακόμη και μέσα στις "αντιφατικές" εικόνες που αποδίδουν στη γυναίκα (ναζιάρα, δυναμική, όμορφη, εύθραυστη, μάνα, νοικοκυρά, ανεξάρτητη, εκκεντρική, θελκτική, χειραφετημένη...). Εικόνες που αν μη τι άλλο, όπως και αν παρουσιάζουν τη "θηλυκότητα", παραμένουν μέσα στο θολό πεδίο μιας πατροπαράδοτης αντρικής ματιάς. Οι διαρκείς αναπαραστάσεις-απεικονίσεις της γυναίκας στις μηχανές του θεάματος, είναι μια συγκαλυμμένη επιταχυνόμενη βία (ειδικά τα τελευταία χρόνια), που δεν προκαλεί ρίγη στις "δημοκρατικές ευαισθησίες", παρά μόνο κάποιους άκαμπτους ηθικισμούς του νεοσυντηρητισμού, που θέλει να διαφεντεύσει ξανά το γυναικείο σώμα.

Από κει και πέρα, στο συγκεκριμένο ζήτημα ανοίγεται κι ένα μεγάλο πεδίο που αφορά γενικά τη χειραγώγηση της σεξουαλικότητας ανδρών και γυναικών με κέντρο το ανθρώπινο σώμα και ειδικά το γυναικείο σώμα ως πεδίο έκφρασης των κυρίαρχων προτύπων. Το σώμα, οι επιθυμίες, η σεξουαλικότητα, αποκτούν σημαίνουσα σημασία στην κοινωνία του ελέγχου.

Παρενθετικά μπορούμε να αναφερθούμε και στο ζήτημα της πορνογραφίας και της λεγόμενης "σεξουαλικής ελευθεριότητας", όπου με ένα "παράδοξο" τρόπο συνδέθηκαν σαν ομόκεντροι κύκλοι. Όταν ολόκληρες οι δυτικές μητροπόλεις συγκλονίζονταν από τις αρχές της δεκαετίας του '60, από ένα κίνημα διευρυμένης αμφισβήτησης, που ανάμεσα στα άλλα έθετε ως κεντρικό ζήτημα την απελευθερωμένη σεξουαλικότητα, οι απαντήσεις από την πλευρά της κυριαρχίας δεν έλειψαν. Δεν ήταν μόνο οι αναβιώσεις ενός νεοσυντηρητισμού στα τέλη του '70, που ήρθαν να πάρουν τη ρεβάνς από τα κοινωνικά κινήματα. Υπήρξε και κάτι πιο υπόγειο και περισσότερο επικίνδυνο. Η χειραγώγηση του "προοδευτισμού", το οριστικό δέσιμο των απελευθερωτικών προταγμάτων στην χύτρα του θεάματος, της συνδιαλλαγής, της υποχώρησης. Το σώμα και οι επιθυμίες που ασφυκτιούσαν χρόνια ολόκληρα από τις προσταγές μιας χριστιανικής και καθωσπρέπει ηθικής, δέχτηκαν τώρα το σφιχταγκάλιασμα της προόδου, έγιναν το σημείο αναφοράς μιας νέας ηθικής, ενός νέου κανονιστικού πλαισίου, που αναιρούσε όλα τα προηγούμενα πρέπει...Η κατεστημένη ηθική έγινε πιο συνεκτική την ίδια στιγμή που οριοθετούταν ένας χώρος διακίνησης ηδονής περιορισμένος στην εκτόνωση και την αναπαραγωγή της κοινωνικής παθολογίας χωρίς να απειλούνται η κοινωνική ιεραρχία, οι διακρίσεις και οι αποκλεισμοί. Η ευδαιότητα οργανώθηκε σε σύστημα παραγωγής "ελευθεριότητας" και εξοστρακίστηκε στον χώρο

της απαγόρευσης για να βαφτιστεί αντισυμβατικότητα, να διεκδικήσει μέρισμα από την σεξουαλική απελευθέρωση και να υπονομεύσει εντέλει τον τρόπο που η αυτοδιάθεση του σώματος και των επιθυμιών εγγράφεται στην κοινωνική συνείδηση. Ένα όμως δεν άλλαζε και αποτελούσε τη δομή και του "παλιού" και του "νέου": το σώμα δεν σου ανήκει. Από το καθωσπρέπει-σώμα στο σώμα-πράγμα, σώμα-διαχειρίσιμο μέγεθος μιας νέας φιλοσοφίας, μιας νέας βιομηχανίας των επιθυμιών, μιας νέας πραγμοποίησης που συνυπάρχει αρμονικά με τον περιρρέοντα συντηρητισμό.

Σήμερα η πορνογραφία έχει μετατραπεί σε μια νόμιμη και οργανωμένη επιχειρηματική δραστηριότητα που αποφέρει υπέρογκα κέρδη για όλους τους συντελεστές της. Οι τριβές μεταξύ της βιομηχανίας πορνό και του μικροαστικού καθωσπρεπισμού ή της χριστιανικής ηθικής δεν μας ενδιαφέρουν. Έτσι κι αλλιώς η ουσία του ζητήματος είναι αλλού. Δεν είναι μόνο η αναπαραγωγή των πιο κατεστημένων ρόλων, η πιο στερεοτυπική απεικόνιση του πόθου, της ηδονής και των ερωτικών επιθυμιών, η ενδυνάμωση των πατριαρχικών προτύπων, η υποταγμένη "θηλυκότητα", η χειραγώγηση των φαντασιώσεων... Μην ξεχνάμε ότι το "απαγορευμένο" αυτής της βιομηχανίας και της ιδεολογίας που παράγει, αναγορεύεται σε σημείο αναφοράς του ξεπεράσματος ενοχών και ταμπού. Την ίδια στιγμή που πραγμοποιείται κάποιος, την ίδια στιγμή που αναζητά να ζήσει ένα κομμάτι από το διαφημιζόμενο "πάθος" της πορνογραφίας, την ίδια στιγμή "απελευθερώνεται". Η κοινωνία των απαγορεύσεων κλείνει πονηρά το μάτι... εδώ όλα επιτρέπονται, τα "σκοτεινά πάθη" αφού ενοχοποιήθηκαν τόσο θα βρουν το κομμάτι που αναλογεί στην πιο φτηνή τους εκτονωτική πραγμάτωση με όρους και ρόλους καταμερισμένους...

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΗ-ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

Είναι μάλλον εμφανές πως παρόλο που υπάρχει μια μετατόπιση του κυρίαρχου λόγου σε σχέση με τη διάκριση των δυο φύλων και τη σεξουαλικότητα, οι κοινωνίες σε μικρό ή μεγάλο βαθμό εμφανίζονται συντηρητικότερες αναλογικά με το υπάρχον θεσμικό πλαίσιο. Τα "αντιφατικά" μηνύματα της κυρίαρχης προπαγάνδας και πολιτικής δημιουργούν ένα λογικό χάσμα στην κοινωνική συνείδηση. Την ίδια στιγμή που ένα κομμάτι της κοινωνίας γίνεται "ελαστικότερο" (σύμφωνα με τα κυρίαρχα πρότυπα) ένα άλλο κομμάτι (ελλείψει κιόλας, ενός πραγματικά ανταγωνιστικού κοινωνικού κινήματος) γίνεται συνεκτικότερο στο να δημιουργήσει έναν πόλο συντηρητισμού και παραδοσιακότητας, με τον οποίο σε καμιά περίπτωση η κυρίαρχη οπτική δεν έχει πρόβλημα να συνδιαλέγεται. Εξάλλου και στα δύο αυτά κομμάτια, βασικός άξονας παραμένει η πρόσδωση συγκεκριμένης έμφυλης ταυτότητας και ρόλου. (από τη μία η φιλελεύθερη πολιτική της ισότητας που περιγράψαμε πιο πάνω και από την άλλη ένα μεγάλο κοινωνικό κομμάτι που νοσταλγεί θεούς, οικογένειες, πατρίδες, έναν ηθικό καθωσπρεπισμό που επιφυλάσσει μια πολύ γνωστή μας θέση για τη γυναίκα). Αυτή η "διελκυστίνδα" ουσιαστικά αποτελεί και ένα όχημα που ξεχειλώνει και μαζεύει ανάλογα των συγκυριών και των τρεχουσών αναγκών του καπιταλισμού, το βαθμό "ελευθεριότητας", το βαθμό που το θεσμικό πλαίσιο και ο κυρίαρχος λόγος θα εκφράσουν-εκτρέψουν τις κοινωνικές δυναμικές.

Στο ζήτημα τώρα που αφορά όχι μόνο τη θέαση του γυναικείου ζητήματος αλλά και το ζήτημα της σεξουαλικότητας, το ότι σιγά σιγά ένα μεγάλο κομμάτι των μηχανισμών αλλά και της κοινωνίας αρχίζει να αποδέχεται ως "φυσιολογικές" σεξουαλικές συμπεριφορές, που μέχρι πρότινος θεωρούνταν παρεκκλίνουσες (ομοφυλόφιλοι-ες, αμφιφυλόφιλοι, μη αναπαραγωγικές σεξουαλικές σχέσεις, γάμοι ομοφυλόφιλων κτλ) αυτό υποδηλώνει και μια σημαντική μετατόπιση στο πως οι πατριαρχικές δομές μεταλλάσσονται και που στοχεύουν.
Το πώς αντιμετωπίζουν οι θεσμοί τις "παρεκκλίσεις", κουβαλάει αυτούσια τη λογική των

διαχωρισμών. Η αναγνώριση των "σεξουαλικών μειονοτήτων" σε καμιά περίπτωση δεν διατρέχεται από λογικές που αφορούν μια χωρίς φύλο χειραφέτηση και παύση των διαχωρισμών, αλλά μια ανάγκη της σύγχρονης δημοκρατίας να νομιμοποιηθεί στο βαθμό που αναγνωρίζει το "δικαίωμα του άλλου στη διαφορετικότητα". Αν η "αναγκαστική ετεροφυλία" αποτέλεσε έναν βασικό πυλώνα άρθρωσης των πατριαρχικών εξουσιαστικών σχέσεων, η μετατόπιση στην αποδοχή των παλιών "παρεκκλίσεων" ως κοινωνικές δυνατότητες, ουσιαστικά αναπροσαρμόζει τα κυρίαρχα ιδεολογήματα που θέλουν τον καθένα (ακόμη και τον πρώην "αφύσικο") να βρίσκει χώρο επιβίωσης. Χώρο επιβίωσης περίκλειστο. Πρόκειται για μια μεταστροφή του κυρίαρχου λόγου που θέτει ως βάση της ύπαρξής του τα ατομικά δικαιώματα, στη λογική όμως του να **εξατομικεύσει συμπεριφορές και επιθυμίες και απλά να τις ενσωματώσει χωρίς να θιχτεί σε κανένα βαθμό η δομική αναγκαιότητα της πατριαρχίας. Η "αναγκαστική ετεροφυλία" και συνεπακόλουθες πατριαρχικές αναγνώσεις της, παραμένουν το βασικό κύτταρο των έμφυλων διαχωρισμών.**

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

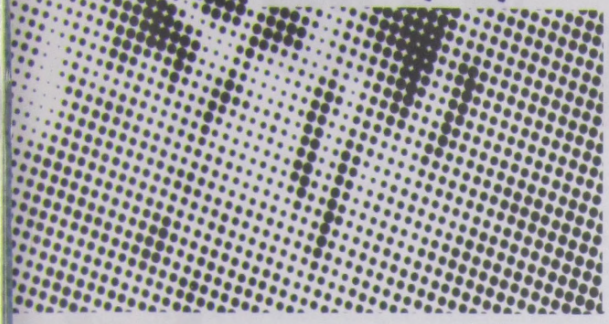
Η διερεύνηση τρόπων αντίστασης στον πολιτισμό της πατριαρχίας, δεν μπορεί απλά και μόνο να αφορά δράσεις στα σημεία εκείνα όπου η εξουσία και οι μηχανισμοί της εξοκείλουν και προκαλούν το "δημόσιο αίσθημα" (πχ. καταναγκαστική πορνεία). Αλλά και σε όλα εκείνα τα σημεία που αρθρώνει τη γλώσσα των έμφυλων διαχωρισμών, στην ίδια την καθημερινότητα, στον κοινωνικό αυτοματισμό που αποδέχεται τα αυτονόητα ως αυθύπαρκτους κανόνες. Ο αγώνας ενάντια στην πατριαρχία περνάει και μέσα από την καταστροφή αυτών των ψευδαισθήσεων που μπρυκάζουν την ιδέα πως όλα εξομαλύνονται, όλα θα μας τα προσφέρει η εξέλιξη της δημοκρατίας και του αστικού πολιτισμού. Με την κατανόηση πως οι μικροί προσωπικοί παράδεισοι χωρίς μοιρασμένους ρόλους, διαχωρισμούς και καταπίεση, δεν επαρκούν για την κατάλυση των δομών της πατριαρχίας. Ο αγώνας για μία χωρίς φύλο και διαχωρισμούς απελευθέρωση είναι ο δρόμος για την κοινωνική απελευθέρωση, την καταστροφή του πολιτισμού της εξουσίας.

υπονομεύοντας

για τη συζήτηση της εκδήλωσης

την πατριαρχία

Το ζήτημα των έμφυλων διαχωρισμών και ιεραρχήσεων, με αιχμή την υποδεέστερη και καταπιεστική συνθήκη που βιώνει η γυναίκα του δυτικού κόσμου, μέσα από ένα σφιχτοδεμένο κράμα προορισμένων γι'αυτή ρόλων, αποτέλεσε το αντικείμενο της συζήτησης που πραγματοποιήθηκε στο χώρο του Θερσίτη, τον περασμένο απρίλιο. Η εισήγηση εστίασε στην επικρατούσα κατάσταση στις δυτικές αστικές δημοκρατίες, οι οποίες, σε μια προσπάθεια λείανσης των αντιφάσεων που προέρχονται από τη διχοτομία του φύλου και τις επακόλουθες συνέπειές της, επαναπροσδιορίζουν τον πατριαρχικό τους μανδύα, χωρίς ασφαλώς να προκαλούν ρηγματώσεις στον βαθιά δομημένο πάνω στις έμφυλες ιεραρχήσεις πυρήνα τους.

Ένα από τα ζητήματα που τέθηκαν στην κουβέντα και αφορούσε στον τρόπο δράσης, υπήρξε η πρόκριση των αμιγών ή μικτών γυναικείων ομάδων. Οι τοποθετήσεις κινήθηκαν μακρυά από δογματικά πλαίσια, περισσότερο σε μια προσπάθεια διερεύνησης του πιο ενδεδειγμένου τρόπου και ως εκ τούτου δεν καταλήχθηκαν ως θέσεις. Σύμφωνα με τοποθετήσεις συντροφισσών, οι γυναίκες μπορούν να επικοινωνούν πιο άνετα χωρίς την αντρική παρουσία τα ζητήματα που τις απασχολούν, αφού κάποια θέματα από αυτά, ελλείψη βιώματος, δεν μπορούν να γίνουν αντιληπτά "στη σφαίρα του αντρικού". Επιπλέον, η "αδυναμία" των αντρών να κατανοήσουν τα γυναικεία βιώματα ενδεχομένως, εκτός του μπλοκαρίσματος της επικοινωνίας τους, να βιώνεται από τους άντρες ενοχικά με συνακόλουθη περαιτέρω παρεμπόδιση της διαδικασίας. Ο όποιος "αντίλογος" ως προς τα παραπάνω τέθηκε στη βάση του ότι όλοι μας, γυναίκες κατά κύριο λόγο αλλά και άντρες, βιώνουμε καταπιεστικά την έμφυλη ιεραρχία και η μικτή ομάδα θα προσέφερε άλλο ένα πεδίο ζύμωσης και από κοινού δράσης σε συντρόφισσες και συντρόφους.

Ως προς τη δράση, ένα επιπλέον ζήτημα που τέθηκε αφορούσε στην έλλειψη του αντανακλαστικού δράσης από την πλευρά των γυναικών, δεδομένης πάντα της δυσχερούς -σε ποικίλους βαθμούς- συνθήκης που βιώνεις έχοντας προσδιοριστεί ως γυναίκα. Η σκέψη που κατατέθηκε πάνω σε αυτό είναι ότι οι γυναίκες ενδεχομένως έχουν εξοικειωθεί με την καταπίεσή τους, σε τέτοιο βαθμό ώστε να την αντιμετωπίζουν ως νομοτελειακό δεδομένο της ζωής τους, θέση που σαφώς παραλύει οποιοδήποτε αντανακλαστικό δράσης.

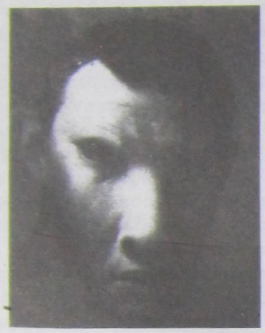
Ένα άλλο ζήτημα που αναδείχθηκε στην κουβέντα και που θα μπορούσε να αποτελέσει και σημείο αυτοκριτικής για τον τρόπο δράσης των αναρχικών "στο δρόμο", είναι η λιγοστή έως και ανύπαρκτη συμμετοχή των γυναικών σε "δυναμικές" κινήσεις. Πέρα από τα όσα θα είχαμε να πούμε πάνω στο ζήτημα, ένα σημείο που χρήζει ιδιαίτερης προσοχής είναι αυτό της προστασίας των συντροφισσών που επικαλούνται διάφοροι σύντροφοι, δεδομένης της μυικής αδυναμίας των πρώτων να ανταπεξέλθουν στην προαναφερθείσα συνθήκη και για το λόγο αυτό ο παραμερισμός τους σε σχέση με τη δράση. Αυτό που εν συντομία απαντά στα παραπάνω, είναι ότι η μυική αδυναμία (αλλά και πλήθος χαρακτηριστικών-μύθων που αποδόθηκαν στη γυναίκα όπως η παθητικότητα, το μητρικό ένστικτο, η εγγενής εκλεπτυσμένη συμπεριφορά) δεν αποτελεί παρά κατασκευή που νομιμοποιήθηκε κοινωνικά από τους ίδιους που την παρήγαγαν, τους βιο-επιστήμονες. Οι τελευταίοι, εξυπηρετώντας πάντα τα κυρίαρχα συμφέροντα αλλά διατηρώντας και το βαθμό εκείνο της αυτονομίας που τους επιτρέπει να τροφοδοτούν με κατασκευές-πρότυπα την κοινωνική συνείδηση, στηριζόμενοι σε φυσιολογικές διαφορές μεταξύ των ανθρώπων, υπερτόνισαν και υπερτίμησαν επιλεκτικά εκείνες πάνω στις οποίες θεμελίωσαν, με όρους πλέον επιστημονικούς, άρα και νομιμοποιημένους, τις έμφυλες ιεραρχήσεις. Υπό αυτή την οπτική, η απόδοση ιδιοτήτων, όπως η έλλειψη μυικής δύναμης, στο σύνολο των συντροφισσών, δεν αποτελεί παρά σκεπτικό που πηγάζει από την ενσωμάτωση των κυρίαρχων θέσεων πάνω στο ζήτημα και ως τέτοια πρέπει να αντιμετωπιστεί. Επιπλέον, για να αποφεύγονται λογικές προστατευτισμού, σκόπιμο θα ήταν η δράση να συμπεριλαμβάνει όλους και να διαμορφώνεται στη βάση των διαφορετικών δυνατοτήτων της καθεμιάς και του καθένα.

Στην τοποθέτηση, σύμφωνα με την οποία οι ζυμώσεις στον αναρχικό χώρο υπήρξαν τέτοιες ώστε έχουν εξαλειφθεί, σε ικανοποιητικό βαθμό, από το εσωτερικό του οι έμφυλοι διαχωρισμοί, η απάντηση που δόθηκε συνοψίζεται στο ότι η αντιμετώπιση του εν λόγω ζητήματος -και γενικότερα των κοινωνικών ζητημάτων- δε θα μπορούσε να προσεγγιστεί ολικά, θεωρημένη μόνο μέσα από τις προσωπικές μας εμπειρίες και ιδιαίτερα στη συγκεκριμένη περίπτωση κατά την οποία μάλλον κοινός τόπος είναι ότι οι "μικροί προσωπικοί παράδεισοι" δεν είναι απαλλαγμένοι από τις έμφυλες ταυτότητες.

Τέλος, σε ένα άλλο επίπεδο από εκείνο της δράσης, τέθηκε το ζήτημα του εάν ο καπιταλισμός θα μπορούσε να απαλλαχθεί από την πατριαρχία, εφόσον τα συμφέροντά του ήταν τέτοια ώστε να το επιβάλλουν. Δεδομένου ότι η πατριαρχία προϋπήρξε του καπιταλισμού, γίνεται αντιληπτό ότι η πρώτη αποτελεί βασικό δομικό συστατικό του καπιταλιστικού συστήματος και κατ'επέκταση της αστικής δημοκρατίας. Ακόμη και στις σύγχρονες δυτικές δημοκρατίες, στις οποίες διακρίνουμε μια κίνηση λείανσης των εκφράσεων των έμφυλων διαχωρισμών, αυτό που παραμένει πάντα δεσπόζον μέλημά τους δεν είναι άλλο από τη συντήρησή τους, μέσα από άλλες ενδεχομένως μορφές. Και αυτό διότι, επίσης βασικός τους πυλώνας αποτελεί και ένα γιγάντιο και ζωογόνο, για το υπάρχον σύστημα, πλέγμα βιομηχανιών και υπηρεσιών που τροφοδοτείται από αυτούς ακριβώς τους διαχωρισμούς, η κατάργηση των οποίων θα συνοδευόταν και από βαθιές δομικές και ποιοτικές αλλαγές στο όλο κτίσμα του καπιταλισμού. Στην παρούσα ιστορική περίοδο κάτι τέτοιο δε διαφαίνεται από τις "κινήσεις" του καπιταλισμού, οπότε το ερώτημα εκπίπτει καθαρά στη σφαίρα του δυνητικού λόγου.

Ζητήματα που δε συζητήθηκαν, όπως η κατασκευή του φύλου, η διαμόρφωση ρόλων και ταυτοτήτων με βάση τους έμφυλους διαχωρισμούς, η διαμόρφωση της σεξουαλικότητας ή οι τρόποι δράσης, δεν τέθηκαν στην κουβέντα, παρά την αδιαμφισβήτητη σημαντικότητά τους, λόγω του περιορισμένου χρόνου. Δεδομένου όμως ότι το ζήτημα των έμφυλων διαχωρισμών και ιεραρχήσεων δε θα μπορούσε να εξαντληθεί σε μία κουβέντα, ούτε να αντιμετωπιστεί συγκυριακά, η συζήτηση έθεσε τη βάση για τη συνάντηση, επικοινωνία και ενδεχομένως για δράση από κοινού με συντρόφισσες και συντρόφους που έχουν και το ζήτημα των έμφυλων ταυτοτήτων, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, στην αιχμή της δράσης τους.

Για την ευγονική

Η ορθολογικοποίηση της ζωής ως σημείο αναφοράς της σύγχρονης επιστήμης, δεν αποτελεί απλά μια νέα εκδοχή της, αλλά μια ολόκληρη φιλοσοφία πάνω στην οποία είναι δομημένη. Η αντίληψη περί ερμηνείας του κόσμου μέσα από κανονιστικά πλαίσια και μαθηματικές εξισώσεις, όπως και η προσπάθεια να εφευρεθούν νόρμες που να χωρούν τα πάντα, αντανακλά τον τρόπο με τον οποίο η επιστήμη είναι δομημένη, δηλαδή με όρους ελέγχου και επιβολής. Αναδυόμενη ως μια σύγχρονη θεοκρατία, είναι σε θέση να προσδιορίζει κάθε στιγμή τι αποτελεί κανόνα και τι εξαίρεση, τι είναι υγιές και τι όχι, τι είναι φυσιολογικό και τι ανώμαλο, αποκτώντας μια επεκτατική δυναμική εγκαθίδρυσης διαχωρισμών και τελικά διαμόρφωσης προτύπων. Τα προϊόντα της βιοτεχνολογίας και της γενετικής μηχανικής, καταδυκνείουν ότι η επιστήμη και η παραγώμενη από αυτή τεχνολογία όχι απλά εδραιώνουν τις κυριαρχικές επιλογές, αλλά τις τροφοδοτούν και τις εμπλουτίζουν ακόμη περισσότερο. Σε όλη την ιστορική της διαδρομή εξάλλου, η επιστήμη χρησιμοποιήθηκε ώστε η εξουσία να αναβαθμιστεί, να γίνει πιο αποτελεσματική και πιο διεισδυτική. Το παράδειγμα της ευγονικής και ο τρόπος με τον οποίο χρησιμοποίηθηκε ώστε να στηριχθούν και "επιστημονικά" ρατσιστικές αντιλήψεις και να νομιμοποιηθούν οι ήδη υπάρχουσες κοινωνικές ανισότητες, είναι ενδεικτικός για τον τρόπο που η επιστήμη τροφοδοτεί το υπάρχον σύστημα εκμετάλλευσης.

Ο Galton ήταν αυτός που πρώτος το 19ο αιώνα εισήγαγε τον όρο της ευγονικής, εμπνευσμένος από το Δαρβινικό ιδεολόγημα περί επιβίωσης του ισχυρότερου και δυνατότερου, επιβεβαιώνοντας πλέον και επιστημονικά τους κυρίαρχους διαχωρισμούς. Ο πρώτος, οραματιζόμενος τη βελτίωση του ανθρώπινου είδους κατασκεύασε την αντίληψη περί ανωτερότητας μιας συγκεκριμένης ομάδας, φυλής, έθνους ή φύλου. Η κίνηση της ευγονικής προώθησε την αναπαραγωγή ζευγαριών με "επιθυμητούς" χαρακτήρες (π.χ. υψηλό δείκτη ευφυίας, πνευματικά επιτεύγματα) και επιπλέον τον περιορισμό της αναπαραγωγής σε ζευγάρια με "ανεπιθύμητους" χαρακτήρες (π.χ. διανοητική καθυστέρηση, εγκληματική συμπεριφορά). Στο όνομα της ευγονικής, η πολιτεία της Ινδιάνα ψήφισε το 1907 τον πρώτο νόμο για τη στείρωση. Το μέτρο επιβλήθηκε σε όσους θεωρούνταν φρενοβλαβείς, ηλίθιοι ή διανοητικά καθυστερημένοι, με υπόδειξη μιας επιτροπής ειδικών, ενώ μέχρι τη δεκαετία του '30 το μέτρο επεκτάθηκε και αφορούσε ακόμη αλκοολικούς, εξαρτημένους από ναρκωτικά αλλά και τυφλούς και κωφάλαλους. Τον Ιανουάριο του 1935 έγιναν γύρω στις 20.000 στειρώσεις για λόγους απόλυτα συγγραμικούς με τη φιλοσοφία της ευγονικής.

Οι υποστηρικτές της ευγονικής, πέρα από την ενίσχυση της πνευματικής και πολιτικής ελίτ της χώρας, σκόπευαν στη χάραξη άλλου ένα δρόμου ελέγχου των δυναμικών που αναπτύσσονταν στο κοινωνικό πεδίο. Οι πρακτικές της ευγονικής χρησιμοποιήθηκαν είτε για να καταστείλουν κοινωνικά κομμάτια που εμφάνιζαν παραβατική συμπεριφορά, είτε για να περιορίσουν πληθυσμιακά εκείνους που για την κυριαρχία δεν αποτελούσαν παρά ένα σώμα παριών, αντιπαραγωγικών και επομένως ζημιογόνων γι'αυτήν πολυεπίπεδα. Επιπλέον, με βάση τις αρχές της ευγονικής, εφαρμόστηκαν μέτρα συρρίκνωσης, με επιλεκτικές διαδικασίες, των μεγάλων μεταναστευτικών ρευμάτων που είχαν αρχίσει να εισέρχονται από τα μέσα του 19ου αιώνα και κατ'επέκταση προωθήθηκε η εδραίωση του ρατσισμού και η νομιμοποίηση, στην κοινωνική συνείδηση, της εκμετάλλευσης των μεταναστών. Ενώ στις ΗΠΑ η ευγονική ως ιδεολόγημα είχε έντονα ταξικό χαρακτήρα στη Γερμανία, με τις γνωστές σε όλους γενοκτονίες εκατομμυρίων εβραίων, τσιγγάνων και σλάβων, συνδέθηκε άμεσα με φυλετικούς

όρους. Η φυλετική καθαρότητα πάνω στην οποία στηρίχθηκε ο ναζισμός αντανακλούσε την ανάγκη δημιουργίας μιας σφιχτά διαμορφωμένης εθνικής ταυτότητας. Η πραγματοποίηση εξάλλου των επεκτατικών βλέψεων της ναζιστικής Γερμανίας, είχε ως απαραίτητη προϋπόθεση την κατάκτηση της κοινωνικής συναίνεσης, γεγονός που ο εθνικισμός ως ιδεολόγημα παρέχει.

Στις μέρες μας, η γενετική μηχανική και η βιοτεχνολογία, αναβάθμισαν τα εργαλεία εγκαθίδρυσης του ιδεολογήματος της ευγονικής. Η γενετική αιτιοκρατία, η άμεση σύνδεση δηλαδή των γονιδίων με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που είτε αφορούν ασθένειες, είτε εξωτερικά γνωρίσματα και συμπεριφορές, προωθείται όλο και περισσότερο και οι αντιλήψεις για "καλά" και "ελαττωματικά" γονίδια, ενισχυμένες με την αξιοπιστία που τους προσδίδει ο επιστημονικός λόγος, αποκτούν όλο και περισσότερο τη κοινωνική νομιμοποίηση. Ασφαλώς, το τι θεωρείται "ελαττωματικό" είναι κάτι που κάθε φορά επαναπροσδιορίζεται σύμφωνα με τους κυρίαρχους μηχανισμούς. Για παράδειγμα ο άνθρωπος πάντα αντιμετώπιζε το γήρας ως κάτι το φυσιολογικό. Πλέον, γενετιστές και φαρμακευτικές εταιρείες, χρηματοδοτούμενοι από κρατικούς φορείς έχουν ξεκινήσει έρευνες για τη καταπολέμηση του γήρατος αντιμετωπίζοντάς το ως ασθένεια, και υπόσχονται το ξεπέρασμά του με επιστημονικά πλέον ελιξήρια νεότητας.

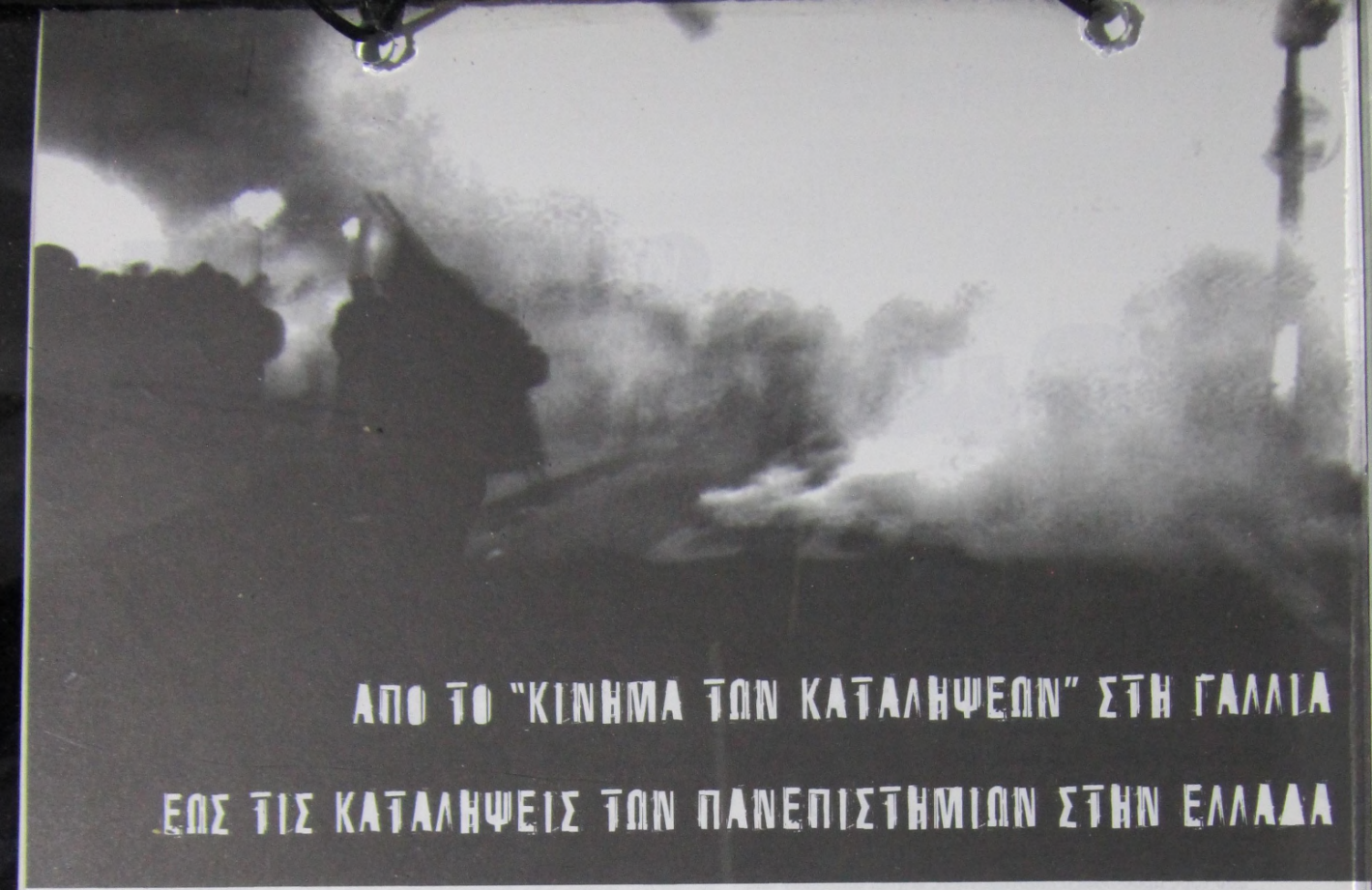

Από την αποδοχή της ύπαρξης "ελαττωματικών" γονιδίων μέχρι τη παρέμβαση και τη διόρθωσή τους, σηματοδοτείται μια νέα αντίληψη, μια νέα κίνηση ευγονικής σε μοριακό πλέον επίπεδο. Στον προγεννητικό έλεγχο και τις γονιδιακές θεραπείες, έρχεται να προστεθεί η προεμφυτευτική διάγνωση. Η μέθοδος αυτή παρέχει τη δυνατότητα γνώσης της γενετικής ταυτότητας του εμβρύου πριν την εμφύτευσή του στη μήτρα της μέλλουσας μητέρας και κατ'επέκταση τη δυνατότητα απόρριψης ή αποδοχής του εμβρύου αν αντίστοιχα το γενετικό υλικό του θεωρηθεί "ελαττωματικό" ή "υγιές". Στην ήδη πραγματοποιούμενη διαλογή εμβρύων, προστίθενται και οι γονιδιακές θεραπείες που θα δίνουν τη δυνατότητα στους γονείς να μπορούν να εισάγουν στο έμβρυο συγκεκριμένα γονίδια, ανάλογα με τα χαρακτηριστικά που αυτοί θέλουν να διαθέτει. Η επιστήμη λοιπόν, τάζει ότι έχει κατακτήσει τα εργαλεία για τη δημιουργία ενός ανθρώπου κατά παραγγελία κι έτσι, από τη φυσική διαδικασία της γέννησης περνάμε στον πλήρη προγραμματισμό της και την πλήρη στρατιωτικοποίησή της, αφού πλέον μιλάμε με όρους ελέγχου, βελτιστοποίησης και ομοιομορφίας.

Ο σχεδιασμός φυσικά αυτού του "βέλτιστου" ανθρώπου, δε μπορεί παρά να συμβαδίζει με τις ανάγκες του καπιταλιστικού συστήματος. Για την κυριαρχία ο δρόμος που ανοίγει η ανάπτυξη της βιοιατρικής, φαντάζει ως ο πιο αποτελεσματικός για την εγκαθίδρυση του ελέγχου της, αφού θα επιβάλλεται από τη γέννηση του ανθρώπου. Για τα αφεντικά, η δημιουργία του ανθρώπου που θα δουλεύει ακούραστα, δεν θα αρωσταίνει και θα είναι πάντα παραγωγικός, θα εξασφαλίσει όχι μόνο την αύξηση των κερδών τους αλλά και τη μείωση του κόστους για τις ασφαλιστικές δαπάνες. Έτσι κι αλλιώς, η ασθένεια για το καπιταλιστικό σύστημα, είτε με όρους κοινωνικούς είτε με όρους οικονομικούς, αποτελούσε πάντα μια προβληματική συνθήκη. Ήδη στην Ελβετία έχει ψηφισθεί νόμος που επιτρέπει στις ασφαλιστικές εταιρείες να έχουν πρόσβαση στα αποτελέσματα γενετικών εξετάσεων πελατών τους, ώστε να προφυλάσσονται από τα ζημιογόνα συμβόλαια. Στο ίδιο πνεύμα, αυτό της προφύλαξης από "το ζημιογόνο", σε ένα άλλο όμως επίπεδο, επιδικάστηκε στη Ολλανδία, αποζημίωση στους γονείς ενός εννιάχρονου κοριτσιού που εμφάνισε σωματικά και διανοητικά προβλήματα εξαιτίας μιας χρωμοσωμικής ανωμαλίας με το σκεπτικό ότι η γέννησή της κρίθηκε από το δικαστήριο "εσφαλμένη".

Η σύγχρονη εκδοχή της ευγονικής, εξυπηρετώντας της επιταγές του εμπορεύματος και του θεάματος, εμφανίζει μια μεγάλη δυναμική διείσδυσης στο κοινωνικό πεδίο. Οι φαρμακοβιομηχανίες και οι βιοτεχνολογικές εταιρείες, με τη συνεργασία ασφαλώς των μηχανισμών του θεάματος που τροφοδοτούν αδιάλλειπτα με νέα πρότυπα, διευρύνουν και επαναπροσδιορίζουν την έννοια της ασθένειας ώστε να συμπεριλαμβάνει και καταστάσεις όπως το γήρας, την παχυσαρκία αλλά και την παθολογία του life style, δημιουργώντας ένα ευρύ αγοραστικό κοινό. Ευελπιστούν ότι η αγορά των γονιδίων θα εξελιχθεί σε μια από τις πιο κερδοφόρες επιχειρήσεις των επόμενων χρόνων. Τα συμπληρώματα διατροφής, τα σκευάσματα για καλύτερες σεξουαλικές επιδόσεις αποτελούν την υλική υπόσταση της νέας φιλοσοφίας για την έννοια της θεραπείας. Η θεραπεία πλέον δεν έρχεται να απαλλάξει από τον πόνο, αλλά να ενισχύσει και να βελτιώσει με φορά προς ένα στενά οριοθετημένο πρότυπο μοντέλο, γνωρίσματα και δυνατότητες που ο κυρίαρχος πολιτισμός επιβάλει ως υπολειπόμενα.

ΑΠΟ ΤΟ "ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΛΗΨΕΩΝ" ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ ΕΩΣ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

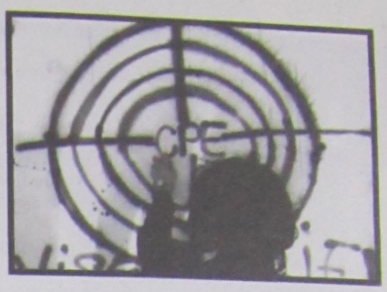
Εισαγωγή

Τον περασμένο Μάρτη παρακολουθήσαμε το πώς οι κοινωνικές συγκρούσεις στο εσωτερικό του γαλλικού κράτους μεταφέρθηκαν από τα υποβαθμισμένα προάστια του Παρισιού σε άλλες συνοικίες της γαλλικής μητρόπολης καθώς και σε πλήθος περιφερειακών αστικών περιοχών της Γαλλίας.
Αφορμή αυτή τη φορά δεν ήταν κάποια γενικότερη κοινωνική συνθήκη, όπως αυτή που περιγράφαμε στο προηγούμενο τεύχος του Σαμιζντάτ και αφορούσε την εξαθλίωση των μεταναστευτικών πληθυσμών που ζουν στα προάστια του Παρισιού. Το ξέσπασμα των συγκρούσεων αυτή τη φορά δεν πυροδοτήθηκε από κάποιο περιστατικό αστυνομικής βίας προς τους "διαφορετικούς" που ζουν στα γκέτο της γαλλικής μητρόπολης.
Η αφορμή ήταν ένα νομοσχέδιο που επιχείρησε να προωθήσει το γαλλικό κράτος το οποίο αποτελούσε τμήμα της συνολικότερης αναδιάρθρωσης των εργασιακών σχέσεων στο εσωτερικό της Γαλλίας. Και το ξέσπασμα των κοινωνικών αντιστάσεων ξεκίνησε από το πανεπιστήμιο της Σορβόννης και την κατάληψη την οποία πραγματοποίησαν οι φοιτητές του.

CPE και γαλλικό κράτος

Το νέο νομοσχέδιο αφορούσε το *Contrat Premiere Embauche* (CPE) δηλαδή το *Συμβόλαιο Πρώτης Απασχόλησης*. Πρόκειται για τη σύμβαση εργασίας που πραγματοποιούν όλα τα άτομα κάτω των 26 ετών στη Γαλλία. Η σύμβαση αυτή επιδιώχτηκε να μεταρρυθμιστεί από το γαλλικό κράτος στα πλαίσια των νεοφιλελεύθερων πολιτικών που συμβαδίζουν με περισσότερο ευέλικτες και "απελευθερωμένες" εργασιακές σχέσεις. Στο προκείμενο, με το CPE ο εργοδότης στη Γαλλία έχει κάθε δικαίωμα να προβαίνει σε διαρκείς προσλήψεις και -κυρίως-απολύσεις (χωρίς καμία αποζημίωση) εργαζομένων οι οποίοι δεν έχουν συμπληρώσει δύο χρόνια παραμονής στη δουλειά. Χωρίς καμία απολύτως αιτιολογία. Προφανώς πρόκειται για την οριστική εγκαθίδρυση του μοντέλου του "απασχολήσιμου" που προωθείται τα τελευταία χρόνια στο νεοφιλελεύθερο κόσμο.
Το γαλλικό κράτος παρουσίασε το νέο νομοσχέδιο όχι φυσικά ως νεοφιλελεύθερη επιταγή αλλά ως τη διεξοδικότερη λύση έτσι ώστε να επιλυθεί η αυξημένη ανεργία στο εσωτερικό του. Και φυσικά το νομοσχέδιο έγινε σύντομα νόμος καθώς εισήχθηκε στη γαλλική εθνοσυνέλευση -από τον γάλλο πρωθυπουργό Ντομινίκ ντε Βιλπέν- και ψηφίστηκε με συνοπτικές διαδικασίες πατώντας πάνω στις σχετικές ρητορείες. Οι ρητορείες αυτές δεν αφορούσαν μόνο τα ποσοστά ανεργίας των γάλλων νέων που φτάνουν στο 23%. Τα προσχήματα για την κατεπείγουσα ψήφιση του νομοσχεδίου αφορούσαν την αναγκαιότητα για να μειωθεί η ανεργία των νέων που ζούνε στα "*υποβαθμισμένα εργατικά προάστια*" η οποία αγγίζει το ποσοστό του 50% και την δήθεν αναγκαιότητα να προληφθούν οι "*εκτεταμένες ταραχές*" που είχαν σημειωθεί εκεί τον περασμένο Νοέμβρη. Έτσι, με βάση τις νέες ελαστικές συβάσεις, το γαλλικό κράτος διακήρυσσε ότι θα μπορέσει να δημιουργήσει νέες θέσεις εργασίας οι οποίες θα απορροφήσουν τον άνεργο πληθυσμό των προαστίων και θα εκτονώσουν τις εξεγέρσεις που ξεσπούν διαρκώς στα γαλλικά γκέτο.
Στην ουσία αυτές οι ευαισθησίες και οι πομπώδεις διακηρύξεις δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από ένα ακόμη ιδεολόγημα του γαλλικού κράτους (αλλά και άλλων κρατών) σύμφωνα με το οποίο η "εργασία"

παρουσιάζεται ως η καλύτερη "αστυνομία" ενώ η μόνη ερμηνεία των κοινωνικών αναταραχών και εξεγέρσεων σχετίζεται με τη συνθήκη της "ανεργίας". Ένα τέτοιο κρατικό ιδεολόγημα δεν μπορεί όμως να παραπλανεί τους υπηκόους καθώς τα ζητήματα της εξαθλίωσης και της ανέχειας δεν προκύπτουν μόνο από την "έλλειψη δουλειών" αλλά και από την ίδια τη φιλοσοφία της επίτασης της εκμετάλλευσης που δομείται κυρίως πάνω στις ανισότητες μεταξύ των ανθρώπων (αλλά και στις προσταγές του καταναλωτισμού και των εμπορευματικών σχέσεων). Ακόμη κι αν οι εξαθλιωμένοι των γαλλικών γκέτο έβρισκαν πρόσβαση σε χώρους εργασίας, οι διακρίσεις κι αποκλεισμοί που υφίστανται δεν θα έπαυαν να υπάρχουν. Και πάνω σε αυτές τις διακρίσεις και τους αποκλεισμούς θα νομιμοποιούνταν (όπως νομιμοποιούνται πάντα) οι δεινότεροι όροι εκμετάλλευσης από τα αφεντικά και οι ληστρικές τους φυσικά διαθέσεις.
Τέτοιους όρους επιδίωξε να εγκαθιδρύσει το γαλλικό κράτος με το CPE. Βάζοντας στο στόχαστρό του όχι μόνο τους πληθυσμούς των γκέτο αλλά και φοιτητές, μαθητές, νέους που ζουν σε άλλες συνοικίες της Γαλλίας.

CPE και αφεντικά

Τα αφεντικά της γαλλικής επικράτειας, αντιμετώπισαν τις μεταρρυθμιστικές προσπάθειες του γαλλικού κράτους για περισσότερη ευελιξία στις εργασιακές σχέσεις, με αρκετή θαλπωρή. Δεν θα μπορούσαν να κάνουν κι αλλιώς εξάλλου. Ο πρόεδρος της ευρωπαϊκής τράπεζας ανασυγκρότησης και ανάπτυξης και στενός συνεργάτης του Μιτεράν δήλωνε τις ημέρες που καταθέτονταν προς ψήφιση το νομοσχέδιο για το CPE: "*Η αναταραχή στα προάστια ξέσπασε λόγω του πολύ χαμηλού ποσοστού απασχόλησής τους: 40% ανεργία! Είχαν δίκιο να διαμαρτύρονται. Η κατάσταση τους είναι απαράδεκτη και τώρα γίνονται προσπάθειες να αλλάξει. Αυτοί οι νέοι άνθρωποι είναι πολύ δημιουργικοί και θέλουν να δουλέψουν. Στην πραγματικότητα θα έλεγα ότι είναι η ευκαιρία της χώρας μας, όπως είναι πάντα οι νεοαφιχθέντες. Θα ήταν ένα φοβερό λάθος τόσο εδώ όσο και στις ΗΠΑ να προσπαθήσουμε να σταματήσουμε τη μετανάστευση η οποία, ιδίως στην Αμερική, είναι η βασική πηγή του οικονομικού της σφρίγους*". Λίγο αργότερα κι ενώ το CPE είχε ήδη προκαλέσει αντιδράσεις από τους φοιτητές, εκπρόσωπος των γάλλων επιχειρηματιών σε συνάντησή του με το Γάλλο πρωθυπουργό με θέμα το "μέλλον του CPE" δήλωνε: "*Είναι ένας καλός νόμος. Κι ως εκ τούτου θα πρέπει να τον σώσουμε.*" δίνοντας τις αντιπροτάσεις του στα τραπέζια των συμβιβασμών και του διαλόγου : "*Αντιμετωπίζουμε ευνοϊκά το ενδεχόμενο να θεωρείται απαραίτητη η δικαιολόγηση ενδεχόμενης απόλυσης νεοπροσλαμβανομένου όπως επίσης και να μειωθεί ο χρόνος δοκιμαστικής απασχόλησης από τους δύο στον ένα χρόνο.*" επιμένοντας στο ότι "*η απόλυση πρέπει να είναι απόλυτα αιτιολογημένη. Οι νέοι δεν πρέπει να απολύονται χωρίς να γνωρίζουν τον λόγο*". Προφανώς τα αφεντικά είχαν ήδη βρει πολλούς λόγους για να κάνουν απολύσεις...

αντιστάσεις και καταλήψεις

Από τις πρώτες ημέρες εμφάνισης του CPE, πραγματοποιήθηκαν καταλήψεις πανεπιστημίων και σχολείων. Οι πρώτοι που αντιστάθηκαν έμπρακτα στο CPE ήταν οι φοιτητές κι οι μαθητές. Κάτι τέτοιο μπορεί να γίνει αντιληπτό είτε ταξικά, αφού πολλοί είναι οι φοιτητές-μαθητές κάτω των 26 οι οποίοι εργάζονται στο πλάι της "φοίτησής" τους, είτε κοινωνικά, αφού στην εξέλιξη των καταλήψεων μερικοί φοιτητές επιχείρησαν να θέσουν συνολικότερα κοινωνικά ζητήματα και δεν περιορίστηκαν αμιγώς στην εναντίωσή τους στο CPE.
Οι καταλήψεις πολύ σύντομα αυξήθηκαν ποσοτικά ενώ εκατοντάδες ήταν οι πορείες που διοργάνωνε η συντονιστική επιτροπή των καταλήψεων. Ομοίως αυξήθηκε η συμμετοχή μαθητών και φοιτητών σε αυτές τις καταλήψεις, τις πορείες και τους διάφορους αποκλεισμούς. Το γεγονός αυτό έδωσε τη δυνατότητα να ριζοσπαστικοποιηθούν οι πρακτικές αλλά και οι αντιλήψεις μαθητών - φοιτητών. Έτσι από τη μια βρέθηκε χώρος στις γενικές συνελεύσεις να υιοθετηθούν ριζοσπαστικές διαδικασίες και περιεχόμενα, και από την άλλη οι δράσεις έπαιρναν όλο και πιο ρηξιακά χαρακτηριστικά. Στο τελευταίο συνέβαλλε σημαντικά και ο αυθορμητισμός που εκδηλωνόταν σε αποκλεισμούς, πορείες, δράσεις καθώς και η εντεινόμενη κρατική καταστολή.
Παράλληλα όμως με την ριζοσπαστικοποίηση "από τα μέσα", το "κίνημα των καταλήψεων" προσέγγιζαν και οι διάφοροι διαμεσολαβητικοί γαλλικοί μηχανισμοί. Κι αν στην Ελλάδα στο σημείο αυτό θα φανταζόμασταν ότι εμφανίζονται οι κομματικοί εκπρόσωποι των φοιτητικών παρατάξεων, στη Γαλλία αυτοί που προσέγγισαν το "κίνημα των καταλήψεων" ήταν οι εκπρόσωποι των διάφορων συνδικάτων. Οι φοιτητικές και μαθητικές κομματικές οργανώσεις στη Γαλλία θεωρούνται αποδυναμωμένες έως ανύπαρκτες. Έτσι τα συνδικάτα προσέγγισαν τις συντονιστικές επιτροπές των καταλήψεων και έθεσαν ζητήματα κεντρικής πολιτικής πάλης. Το γεγονός αυτό είχε ως αποτέλεσμα, σε αρκετές περιπτώσεις φοιτητικών και μαθητικών κινητοποιήσεων, να κηρυχτούν απεργίες σε διάφορους εργασιακούς κλάδους. Όμως ταυτόχρονα, τα ίδια τα συνδικάτα μαζί με τις συντονιστικές επιτροπές των καταλήψεων, άνοιγαν δίαυλους επικοινωνίας με τα κρατικά επιτελεία. Ενώ λοιπόν από τη μια φαινόταν στον ορίζοντα μια διασύνδεση διαφόρων κοινωνικών ομάδων στην κατεύθυνση της αλληλεγγύης, από την άλλη η διασύνδεση αυτή αναπαρήγαγε τις στενές διεκδικητικές προς το κράτος αντιλήψεις με τους όρους που θέτει πάντα η δημοκρατία. Τα γαλλικά συνδικάτα κατάφεραν με τον τρόπο που διασυνδέθηκαν με το "κίνημα των καταλήψεων" να επιβεβαιώσουν τη διαμεσολαβητική τους ιδιότητα. Ο ρόλος τους, να μεσολαβούν μεταξύ κράτους και κοινωνίας, επιβεβαιώθηκε και στο "κίνημα των καταλήψεων". Έτσι σιγά - σιγά ξεκίνησε ο "διάλογος" κι οι απόπειρες να βρεθούν συμβιβαστικές λύσεις με το κράτος. Ο γάλλος πρωθυπουργός Ντε Βιλπέν, πριν από συνάντηση που προγραμματίστηκε εκείνες τις ημέρες με εκπροσώπους φοιτητών δήλωνε: "*Ήρθα να τους ακούσω, να αφουγκραστώ τις ανησυχίες τους και να συζητήσω εναλλακτικές προτάσεις που θα μπορούσαν να βελτιώσουν το νόμο.*". Στην ίδια κατεύθυνση κι ο Σαρκοζί έκανε παρόμοιες συμβιβαστικές δηλώσεις λέγοντας ότι "*Όταν οι νέοι άνθρωποι βλέπουν τον νόμο ως αδικία, είναι αναγκαίο να απομακρύνουμε την έλλειψη κατανόησης οργανώνοντας τις συνθήκες για έναν διάλογο και έναν συμβιβασμό*".
Όμως τις ίδιες ημέρες οι καταλήψεις και οι πορείες έπαιρναν πιο ρηξιακά χαρακτηριστικά σε σημείο να καταμετρούνται συνολικά 2500 περίπου συλλήψεις, εκατοντάδες τραυματισμοί και ένας συνδικαλιστής σε κώμα από χτυπήματα μπάτσων.
Τελικά κάτω από αυτήν τη συνθήκη και με τον αντιπρόεδρο της ένωσης πρυτάνεων των πανεπιστημίων της Γαλλίας να μεταφέρει στον Ντε Βιλπέν ότι "*Η κατάσταση επιδεινώνεται. Είμαστε στα πρόθυρα της αναρχίας. Φοβάμαι ότι, αν αργήσουμε πολύ να αναστείλουμε το νόμο, το κίνημα των φοιτητών δεν θα σταματά με τίποτα*", το γαλλικό κράτος οπισθοχώρησε.
Με γεμάτες ειλικρίνεια(!) ανακοινώσεις, ο πρόεδρος της γαλλικής δημοκρατίας δεσμεύτηκε να αντικαταστήσει το επίμαχο άρθρο 8 του νόμου για το CPE με "*άλλες διατάξεις υπέρ των μη προνομιούχων*

νέων που δυσκολεύονται να βρουν εργασία".

Η αντιμετώπιση του CPE από τους νέους μετανάστες και κατοίκους των προαστίων δεν θεωρείται ενιαία.

Οι περισσότεροι αδιαφόρησαν ολικά απαξιώνοντας από τη μια τις αντιρατσιστικές φανφάρες των υπουργών και από την άλλη το ίδιο το νομοσχέδιο. Τα γαλλικά προάστια εξάλλου θεωρούνται ως ένας οικαστικός χώρος οι κάτοικοι του οποίου δεν ενθουσιάζονται με την καθιερωμένη και κυρίαρχη πολιτική, ούτε και προσδοκάν λύσεις από αυτή.

Κάποιοι μαθητές σχολείων των γαλλικών προαστίων επιχείρησαν να συνδεθούν με το "κίνημα των καταλήψεων" αλλά σε αρκετές περιπτώσεις συνάντησαν αποκλεισμούς και αστυνομικές απαγορεύσεις στην κάθοδό τους προς το Παρίσι αλλά και στο ίδιο το Παρίσι.
Η μαρτυρία του φοιτητή "Pedro" στις 20/3/06 αντλημένη από το athens.indymedia.org είναι ενδεικτική:
"Ώρα 4.25 μ.μ., σταθμός του Nord, μια ομάδα νέων από τα προάστια βρίσκεται στο διάδρομο RER που οδηγεί στο μετρό Barbes και έχουν έντονη συνομιλία με μερικούς στρατιωτικούς. Ένας από τους νέους κατευθύνεται προς το μέρος ενός που πηγαίνει προς το μετρό. Αστυνομικοί καταφτάνουν, τον σταματούν βίαια και τον συλλαμβάνουν. Οι σύντροφοί του παραμένουν εκεί οργισμένοι. Πλησιάζω ένα αγόρι που μου εξηγεί ότι έρχονταν στο Παρίσι για να διαδηλώσουν ενάντια στο CPE, και για τα δικαιώματά τους. Ένα νεαρό κορίτσι παίρνει το λόγο μπροστά στους συντρόφους της, και μιλάει για την εξέγερση και για το ρατσισμό. Παρά τη νεαρή ηλικία της, έχει μεγάλη ευχέρεια λόγου. Την πλησιάζω και μου εξηγεί ότι η αστυνομία δεν τους αφήνει να έρθουν στο Παρίσι ή τους συλλαμβάνει καθώς επιστρέφουν από τις διαδηλώσεις. Μιλάει για το δικαίωμά της να διαδηλώνει. Μου διηγείται ένα πρόσφατο περιστατικό, με μια νεαρή κοπέλα που συνελήφθη και χτυπήθηκε από την αστυνομία. Κάταγμα κρανίου, και αναπνευστικά προβλήματα από τα δακρυγόνα. "Το έκαναν αυτό σε ένα κορίτσι, κύριε, σε ένα κορίτσι της ηλικίας μου!" Πρέπει να είναι γύρω στα 16, ίσως και λιγότερο. Τον φίλο της τον συνέλαβαν βίαια την ίδια στιγμή, με αποτέλεσμα να του βγει ο ώμος.".

Κάποιοι άλλοι, αντιτίθονταν στο "κίνημα των καταλήψεων" αφού το θεωρούσαν μέρος ενός πολιτισμού τον οποίο από συνείδηση τον έχουν απορρίψει και τους έχει απορρίψει. Χαρακτηριστικό είναι ένα γράμμα το οποίο στάλθηκε από φοιτητή των γαλλικών προαστίων στο indymedia του Παρισιού στις 15/3:

"Μια σκέψη για τους εξεγερμένους...
Στις γενικές συνελεύσεις των φοιτητών δεν υπάρχει καμία διεκδίκηση γι' αυτούς που ζουν στα προάστια. Δεν φαίνεται να απασχολούν κανέναν τα γεγονότα του Νοέμβρη και του Δεκέμβρη, ούτε καν τους φοιτητές. Λοιπόν, ραντεβού προσεχώς, όταν αυτοί που βρίσκονται ξανά με το κεφάλι μέσα στο νερό θα αποφασίσουν να δράσουν.
Δηλώνω ότι για μια ακόμη φορά, εμείς που ζούμε στα προάστια είμαστε μόνοι.
Όταν κάποιοι προσπαθούμε να μιλήσουμε για τις εξεγέρσεις που ταρακούνησαν τη χώρα τον τελευταίο καιρό, μας απαντούν ότι αυτό δεν έχει καμία σχέση με το αντι-CPE κίνημα. Ξεχνούν όμως ότι αυτή η κυβερνητική πρόταση εμφανίστηκε μετά από εκείνα τα γεγονότα. Ξεχνούν επίσης ότι εμείς είμαστε εκείνοι που βιώνουμε την αβεβαιότητα από πρώτο χέρι, και ότι οι εξεγέρσεις του Νοέμβρη ήταν ακριβώς συνέπεια αυτής της κατάστασης.
Αλλά ξέχασα, αυτά ήταν έργα μερικών εγκληματιών που το μόνο που σκέπτονται είναι να σπείρουν την αταξία. Ευχαριστώ για την προπαγάνδα!
Είμαι απογοητευμένος, γιατί και πάλι δεν έχουμε την υποστήριξη των φοιτητών, και βλέπω ότι δε νοιάζεστε, ούτε καν τώρα. Θα θέλαμε να σας δούμε να φέρετε στο κίνημα πολιτική ωριμότητα, και μια αίσθηση οργάνωσης.
Αλλά μερικοί φαίνεται ότι μας θυμούνται μόνο όταν τα πράγματα γίνονται ζόρικα, και όταν χρειάζονται ανθρώπινο κρέας για να δεχτεί τα χτυπήματα των κλομπ. Και τι σκοπεύετε να κάνετε όταν μερικοί από μας φυλακιστούν ή απελαθούν στις χώρες τους;
Είμαι εναντίον του CPE, αν και κατά βάθος ξέρω πως, ό,τι και αν συμβεί, εμείς θα είμαστε πάντα οι πρώτοι που θα βιώνουμε την εκμετάλλευση και την αβεβαιότητα. Δεν έχω πια αυταπάτες...
Μας έλεγαν συνεχώς ότι οι σπουδές θα επέτρεπαν στη γενιά μας να βγει απ' τα προάστια. Αυτή η γενιά απέκτησε πρόσβαση στη μόρφωση και στην πολιτική κουλτούρα. Αυτή η γενιά καταπνίγει συνέχεια την οργή της ελπίζοντας σε καλύτερες μέρες. Αργά ή γρήγορα όμως, έρχεται αντιμέτωπη με τις διακρίσεις και την αδικία.
Μια μέρα, αυτή η οργή θα εκραγεί.
Μην περιμένετε να είναι ένα σοφτ κίνημα, γιατί αυτό που περιέχεται μέσα σε 20 ή 30 χρόνια δε θα μπορούσε παρά να είναι ανεξέλεγκτο. Μην περιμένετε πια τους εξεγερμένους, γιατί καταλάβαμε ότι εμείς είμαστε τα πρώτα θύματα. Οι δράσεις μας θα είναι οργανωμένες, καλά υπολογισμένες και νομιμοποιημένες με πολιτικά επιχειρήματα., και σας βεβαιώνω ότι θα πάρουν γρήγορα βίαιη τροπή.
Και τότε θα νοιαστείτε, είτε το θέλετε είτε όχι, γιατί το κίνημα αυτό δε θα περιοριστεί μόνο στις συνοικίες.
Όσο θα αδιαφορούν οι πάντες και θα μας κάνουν να αισθανόμαστε ότι είμαστε τα επικίνδυνα στοιχεία αυτής της κοινωνίας, η οργή μας θα βρίσκει έδαφος και θα μεγαλώνει. Η έκβαση θα είναι τραγική.
Όσο οι φοιτητικές διεκδικήσεις δε θα περιλαμβάνουν την αποφυλάκιση και την επιστροφή των εξεγερμένων στη Γαλλία δεν έχω καμία διάθεση να νοιαστώ καθώς, το επαναλαμβάνω, είτε με το CPE είτε χωρίς αυτό, τίποτα δεν αλλάζει για μας.
Καθώς θα αρχίζουμε να ξυπνάμε, εμείς, οι φοιτητές από τα προάστια, θα μπορείτε να μας αποκαλείτε με όλα τα ονόματα: αποβράσματα, εγκληματίες, σπάστες, τρομοκράτες και πάει λέγοντας. Αλλά, μέσα στην ψυχή και στη συνείδησή μου, δε δίνω πια δεκάρα γι' αυτό...
Eres, φοιτητής και εγκληματίας του 7-8".

Τέλος κάποιοι άλλοι κάτοικοι των προαστίων, κατέβαιναν στις πορείες και στις καταλήψεις, για να

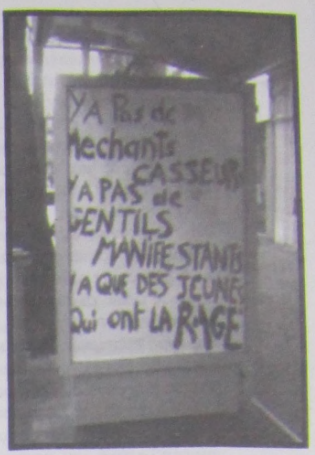
απαλλοτριώσουν από καταστήματα, από φοιτητές και από διαδηλωτές πολύτιμα ή μη αντικείμενα καθώς και για να επιτεθούν σε καπιταλιστικούς στόχους και την αστυνομία. Αυτή η διαπίστωση ίσως να μην αντιστοιχεί στη γενικότητά της, ωστόσο η δυναμική της εναποτίθεται στην προσωπική εμπειρία του καθενός. Είναι γεγονός ότι μέσα από προσωπικές εμπειρίες συντρόφων, μια τέτοια συνθήκη ήταν υπαρκτή, χωρίς αυτό να είναι το μείζων ζήτημα σε έναν κοινωνικό αγώνα με ετερόκλητα χαρακτηριστικά στο εσωτερικό του. Από εκεί και πέρα, αυτή η συνθήκη -και η προβολή της- διογκώθηκε σκόπιμα από τους μηχανισμούς του θεάματος με σκοπό την απομόνωση των διαδηλωτών που προέρχονταν από τα γαλλικά γκέτο και την ευκολότερη καταστολή τους από τις "ομάδες περιφρούρησης" και την αστυνομία. Πολλές φορές ο ιδεολογικός πόλεμος που δέχονταν οι διαδηλωτές που προέρχονταν από τα γκέτο του Παρισιού ήταν ανάλογος του ιδεολογικού πολέμου που δέχονταν οι αναρχικοί οι οποίοι συμμετείχαν ή παρέμβαιναν στις κανποποιήσεις. Οι ονομασίες που προσδίδονταν από την κυριαρχία στις δύο αυτές διαφορετικές ομαδοποιήσεις διαδηλωτών ήταν "σπάστες" (casseurs) και "μασκοφόροι" (κάτι σαν το εγχώριο κουκουλοφόροι)!

Δικαιολογημένος ή όχι, ο ανάστροφος ρατσισμός ο οποίος εκδηλωνόταν από κάποιους διαδηλωτές οι οποίοι προέρχονταν από τα παρισινά γκέτο, ήταν υπαρκτός. Η περιγραφή ενός φοιτητή που βρέθηκε μπροστά σε μια τέτοια συνθήκη και δημοσιοποιήθηκε στο παρισινό indymedia είναι ενδεικτική. Οι ερμηνείες του για αυτήν την συνθήκη είναι και πάλι ενδεικτικές του πλούτου των απόψεων σχετικά με τα γκέτο του Παρισιού:

"... Οι μικρές ομάδες που κανούνταν περιφερειακά της διαδήλωσης προέρχονταν σίγουρα από τα προάστια και τα περισσότερα -αλλά όχι όλα- τα μέλη τους ήταν μαύροι ή άραβες. Προέρχονται από το βόρειο Παρίσι και τα φτωχά προάστια όπου ένα μεγάλο μέρος των κατοίκων δεν είναι λευκοί. Και είναι πιθανό να έχουν σχηματίσει την άποψη ότι δεν είναι μόνο η κυβέρνηση, η αστυνομία ή η δικαιοσύνη εναντίον τους, αλλά γενικότερα οι λευκοί...

Αυτό που συγχέουν στο μυαλό τους είναι οι αιτίες αυτής της κατάστασης, ποιοι είναι υπεύθυνοι γι' αυτή και πώς μπορεί να αλλάξει. Είναι οργισμένοι ενάντια στο σύστημα, και βλέπουν τον καθένα που φαίνεται να είναι πιο πλούσιος από αυτούς σαν εχθρό, αν και την ίδια στιγμή αντιλαμβάνονται ότι ο πραγματικός εχθρός τους είναι το κράτος και στρέφουν την απελπισία τους περισσότερο ενάντια στην αστυνομία παρά ενάντια στους φοιτητές.

Τα παιδιά αυτά είναι άνεργα, ζουν απομονωμένα από τα εργατικά κινήματα, σε περιοχές που αποτελούν κόκκινες ζώνες γύρω από το Παρίσι...Αποτελούν μέρος εκείνου που θα μπορούσε κάποιος να αποκαλέσει "λούμπεν προλεταριάτο", αλλά δε νομίζω ότι θα μπορούσαν να θεωρηθούν εχθροί..."

[δεν υπάρχουν κακοί "σπάστες", δεν υπάρχουν ευγενικοί διαδηλωτές, υπάρχουν μόνο οργισμένοι νέοι...]

αντιστάσεις και ριζοσπαστικές κοινωνικές ομάδες

Κατά τη διάρκεια του "κινήματος των καταλήψεων" ξεδιπλώθηκαν αντιστάσεις που ξεπερνούσαν τα όρια της νομιμότητας τα οποία φρόντιζαν να υπενθυμίζουν και να διασφαλίζουν οι συντονιστικές επιτροπές, τα συνδικάτα, οι ομάδες περιφρούρησης, τα media, ο Σαρκοζί... Οι περισσότερες ανεξέλεγκτες δράσεις δεν προέρχονταν βέβαια από κάποια οργανωμένη πολιτική αντίληψη ή στρατηγική. Ορισμένοι φοιτητές και μαθητές ριζοσπαστικοποιήθηκαν μέσα στις καταλήψεις, στις συνελεύσεις και στη διαρκή ζύμωση, ενώ άλλοι ριζοσπαστικοποιήθηκαν στο δρόμο. Σε κάποιες περιπτώσεις ορισμένοι φοιτητές και μαθητές ριζοσπαστικοποίησαν την σκέψη τους και τις πρακτικές τους με αφορμή την κρατική καταστολή, τις επιθέσεις των CRS (τα γαλλικά ΜΑΤ) και τις εκκενώσεις των καταλήψεων από τις ειδικές δυνάμεις. Σε κάποιες άλλες περιπτώσεις, ορισμένοι φοιτητές κλιμάκωναν τον αγώνα με ακτιβισμούς όπως αποκλεισμούς δρόμων, σιδηροδρόμων, σταθμών του μετρό, εμπορικών κέντρων κ.ά. Την ίδια στιγμή οι συγκρούσεις με την αστυνομία στις πορείες και οι επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους ήταν καθημερινή πρακτική. Κομμάτια του αναρχικού χώρου και των αυτόνομων -όσο είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε- παρακολουθούσαν τα γεγονότα είτε παρεμβαίνοντας είτε από απόσταση. Το σίγουρο είναι ότι στο πλάι των αντιστάσεων που εξελίσσονταν στη Γαλλία εκείνη την περίοδο, δεν εμφανίστηκε κάποια ριζοσπαστική πρόταση στον αντίποδα των επιτροπών και των συνδικάτων. Μεμονωμένες περιπτώσεις ίσως να υπήρξαν αλλά σε καμία περίπτωση δεν υπήρξε συσπείρωση των ριζοσπαστικών κοινωνικών ομαδοποιήσεων στην κατεύθυνση της οργανωμένης στόχευσης και δράσης.

Παρακάτω αναδημοσιεύουμε κάποιες μαρτυρίες και αποσπάσματα από κείμενα που δημοσιεύτηκαν στο παρισινό και το αθηναϊκό indymedia τα οποία είναι ενδεικτικά της τροπής που πήραν οι αντιστάσεις με αφορμή το CPE.

"Αλληλεγγύη στους μαθητές του Drancy!

Συγκρούσεις έλαβαν χώρα έξω από λύκειο του Drancy τη Δευτέρα 20/3/2006 ανάμεσα σε εκατοντάδες μαθητές και μπάτσους. Ένα άτομο συνελήφθη. Το πρωί, 300-500 μαθητές του λυκείου Eugene Delacroix είχαν οργανώσει διαδήλωση ενάντια στο CPE. Τα γεγονότα με την αστυνομία κράτησαν περίπου τρεις ώρες. Τρία αυτοκίνητα πυρπολήθηκαν και ένα λεωφορείο υπέστη καταστροφές κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων. Οι μπάτσοι δέχτηκαν πέτρες και μπουκάλια, και απάντησαν με flashball. Έγινε μία σύλληψη. Ο διευθυντής έκλεισε το σχολικό κτίριο."

"Ενημέρωση από την εξορισμένη Επιτροπή Κατάληψης της Σορβόννης.
Δευτέρα, 20 Μάρτη 2006

Το πανεπιστήμιο της Σορβόννης, με τους ανέμους του της αιωνιότητας. Γεμάτο από μια ιστορία που αναστάλθηκε. Δρόμοι μισοτελειωμένοι σαν από μάρμαρο, σαν ένα παγωμένο έλος. "Όταν δεν υπάρχει ήλιος, μάθε να ωριμάζεις κάτω από τον πάγο." Και τότε, πριν δέκα μέρες, ο πάγος άρχισε να λιώνει, ένα απόγευμα μέσα στους αιώνες. Μια φωτιά από τραπέζια και τελευταίες ανακοινώσεις: μια φωτιά ψηλότερη από κάθε άνθρωπο, στη μέση της τετράγωνης αυλής, στην αυλή των τελετών. Όχι άλλοι ψίθυροι στις αίθουσες των διαλέξεων, όχι άλλες συζητήσεις στους διαδρόμους, μόνο να προχωρήσουμε μαζί, να αναζητήσουμε μια δομή. Αρχίζει. Βλήματα, συριγμοί, πυροσβεστήρες, σκάλες εναντίον των μπάτσων. Το τέρας ξύπνησε.

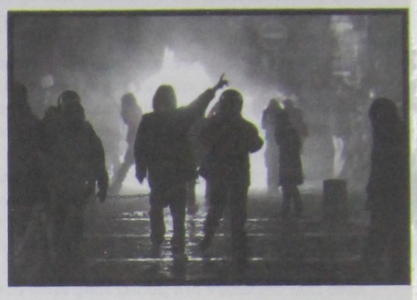
Οι αρχές είναι πλήθιες. Σπεύδουν. Νομίζουν ότι διώχνοντάς μας κατέστρεψαν την ιδέα που έκανε την εμφάνισή της εδώ. Ανόητοι. Ανόητοι και μονότονοι σαν τον βαρύ γδούπο ενός υπολογιστή στο κράνος ενός μπάτσου. Στέλνοντάς μας σε εξορία, απλώς διεύρυναν το πεδίο της δράσης μας. Θα

εισπράξουν αυτό που τους αξίζει για το γεγονός ότι μας πήραν τη Σορβόννη μας, για το γεγονός ότι μας απέκλεισαν από το χώρο. Εγκαθιστώντας την αστυνομία τους εκεί, προσέφεραν τη Σορβόννη σε όλους τους αποκλεισμένους. Τη στιγμή που γράφουμε αυτή την ανακοίνωση η Σορβόννη δεν ανήκει πια στους φοιτητές, ανήκει σε όλους εκείνους που, με το λόγο ή με τα κοκτέιλ, έχουν την πρόθεση να την υπερασπιστούν.

Από την εξορία μας και μετά, έχουμε μερικές σκέψεις για την κατάσταση του κινήματος.

1. Παλεύουμε ενάντια σε ένα νόμο που πέρασε με πλειοψηφία από ένα νόμιμο κοινοβούλιο. Η ύπαρξή μας και μόνο αποδεικνύει ότι η δημοκρατική αρχή της πλειοψηφίας αμφισβητείται, αποδεικνύει ότι ο μύθος της κυριαρχίας της γενικής συνέλευσης μπορεί να αμφισβητηθεί. Είναι μέρος της πάλης μας να περιορίσουμε, όσο το δυνατόν περισσότερο, την τυραννία της πλειοψηφίας. Όλος αυτός ο χώρος που δίνεται στις γενικές συνελεύσεις μάς παραλύει, και χρησιμεύει μονάχα στη μεταβίβαση γραπτής νομιμοποίησης σε ένα μάτσο θλιβερών γραφειοκρατών. Οι συνελεύσεις ουδετεροποιούν κάθε πρωτοβουλία δημιουργώντας έναν θεατρικό διαχωρισμό ανάμεσα στο λόγο και την πράξη. Από τη στιγμή που έχει υπερψηφιστεί απεργία ως την απόσυρση του νόμου περί των ίσων ευκαιριών, οι γενικές συνελεύσεις θα πρέπει να γίνουν χώροι ατελείωτων συζητήσεων, χώροι για το μοίρασμα εμπειριών, ιδεών και επιθυμιών, τόποι στους οποίους συγκροτούμε τη δύναμή μας, και όχι θεατρικές σκηνές όπου διαδραματίζονται μικρο-διαμάχες για την εξουσία και ίντριγκες για την άσκηση επιρροής στις αποφάσεις.

2. Οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες, μολονότι συνεχίζουν τους συνηθισμένους χειρισμούς τους, δεν αποτελούν τόσο σοβαρό εμπόδιο για το πραγματικό κίνημα όσο τα αντανακλαστικά του πασιφισμού που εξαπλώνονται ανάμεσά μας. Τη νύχτα της εκκένωσης της Σορβόννης, μέρος των φοιτητών δεν είχαν ιδέα γιατί βρίσκονταν εκεί ή τι μπορούσαν να κάνουν, πολύ περισσότερο τι έπρεπε νά κάνουν. Περιφέρονταν με αγωνία για την ελευθερία που τους προσφερόταν αλλά τους ήταν αδύνατο να την αρπάξουν, γιατί δεν την επιθυμούσαν. Μια εβδομάδα αργότερα, μετά από πολλές καταλήψεις και αναμετρήσεις με την αστυνομία, η βεβαιωμένη ανικανότητά τους δίνει τη θέση της σε μια αθώα θέληση για άμεση δράση. Ο πασιφισμός γίνεται τελικά αυτό που ποτέ δεν έπαψε να είναι: μια καλοπροαίρετη υπαρξιακή παθολογία.

3. Η πάλη ανήκει σε εκείνους που παλεύουν, όχι σε αυτούς που θέλουν να την ελέγξουν.

4. Η αδιάκοπη κίνηση, η κυκλοφορία των πάντων είναι μια παράδοξη συνθήκη για τη λειτουργία της καπιταλιστικής μηχανής. Στο πλαίσιο της ίδιας παραδοξότητας, η διακοπή της λειτουργίας της αποτελεί συνθήκη για την αποσύνθεσή της. Με τους αποκλεισμούς, παλεύουμε ενάντια στο πλήρες πάγωμα της κατάστασης που θέλουν να επιβάλουν. (...)

7. Μια περίεργη ιδέα στοιχειώνει αυτό το κίνημα, η ιδέα της κατάληψης των πανεπιστημιακών κτιρίων μόνο κατά τη διάρκεια των ωρών εργασίας τους. Μια τέτοια κατάληψη δεν απελευθερώνει το χώρο. Σε μια τέτοια κατάληψη οι πυροσβέστες, οι διοικητικοί, και οι προφάσεις της εξουσίας συνεχίζουν να μας κάνουν να παιδιαρίζουμε, και το πανεπιστήμιο παραμένει απλώς ένα πανεπιστήμιο. Η αλήθεια είναι ότι από τη στιγμή που καταλαμβάνουμε αυτόν το χώρο πρέπει να τον αποικίσουμε, να τον αποικίσουμε με πράγματα διαφορετικά από την επιθυμία για επιστροφή στο κανονικό. Πρέπει να αγκαλιάσουμε γαλήνια το γεγονός ότι δε θα υπάρξει επιστροφή στο κανονικό, και στη συνέχεια να κατοικίσουμε αυτό το μη αναστρέψιμο.

8. Ο εθνικός συντονισμός αντανακλά τη στειρότητα μιας συγκεκριμένης έννοιας της πολιτικής. Οι συνδικαλιστές, τα εκατομμύρια των αριστερίστικων ομάδων και υποομάδων προσφέρουν σε άψυχες γενικές συνελεύσεις πλατφόρμες που έχουν γραφτεί εκ των προτέρων από τις ηγεσίες τους. Μέσα σε μια ατμόσφαιρα που προσεγγίζει εκείνη ενός ακόμη κομματικού συνεδρίου, ο εθνικός συντονισμός δεν υποδεικνύει παρά ένα παιχνίδι εξουσίας σοβιετικού τύπου ανάμεσα στα 'όργανα'. Προτείνουμε αντίθετα την ιδέα ενός παράλληλου συντονισμού, ακολουθώντας το παράδειγμα του μαθητικού κινήματος του περασμένου χρόνου, έναν ανοιχτό συντονισμό (consulta) που δεν είναι παρά ένας προσωρινός χώρος για να επεξεργαστούμε με πιο εκλεπτυσμένο τρόπο μια εθνική στρατηγική. (...)

10. Κανένα από τα κινήματα των πρόσφατων χρόνων δεν πέτυχε, μέσα σε ολόκληρους μήνες πάλης, αυτό που διακριτικά κατέκτησαν οι εξεγερμένοι τού Νοέμβρη μέσα σε τρεις εβδομάδες ταραχών - οι περικοπές της κρατικής βοήθειας στις περιοχές που επιτρεάστηκαν ανεστάλησαν, και η χρηματοδότηση των τοπικών προγραμμάτων επαναφέρθηκε. Και όλα αυτά χωρίς καν να διατυπωθούν αιτήματα. Η διατύπωση αιτημάτων σημαίνει να ορίζεις την ύπαρξή σου με τους πολύπλευρους όρους εκείνων που βρίσκονται στην εξουσία, σημαίνει να ομολογείς ότι ο εχθρός έχει το πλεονέκτημα. Ακόμα και από τη σκοπιά εκείνων που θέλουν απλώς να κερδίσουν ορισμένα πράγματα, κάτι τέτοιο είναι πλήθιο. (...)

12. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να μας πει ότι αυτό που κάνουμε 'δεν είναι νόμιμο'. Δεν πρέπει να βλέπουμε τους εαυτούς μας ως θεατές της πάλης και, ακόμη περισσότερο, δεν πρέπει να βλέπουμε τους εαυτούς μας από τη σκοπιά του εχθρού. Η νομιμότητα ανήκει σε εκείνους που πιστεύουν στις πράξεις τους, σε εκείνους που γνωρίζουν τι κάνουν και γιατί το κάνουν. Αυτή η ιδέα της νομιμότητας αντιτίθεται σαφώς σε εκείνη του Κράτους, της πλειοψηφίας και της αντιπροσώπευσης. Δεν αποδέχεται αυτές τις λογικές, επιβάλλει τις δικές της λογικές. Αν η πολιτική συνίσταται στην πάλη μεταξύ διαφορετικών νομιμοτήτων, διαφορετικών ιδεών σχετικά με την ευτυχία, το έργο μας από δω και πέρα είναι να παράσχουμε σε αυτή την πάλη μέσα, χωρίς κανένα όριο εκτός από εκείνο που μας φαίνεται δίκαιο και χαρούμενο."

"23 Μαρτίου: Άγρια διαδήλωση στη Λιόν.

Ως γνωστό, μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενοι και επισφαλείς (precaires) είχαν σχεδιάσει να μεταβούν σήμερα από τη Λιόν στο Παρίσι με τρένα που θα τους παρέχονταν δωρεάν από τους σιδηροδρομικούς (είχαν συμφωνήσει καταρχήν).

Έτσι, το πρωί της πέμπτης πολύς κόσμος βρισκόταν στο σιδηροδρομικό σταθμό με σκοπό να μεταβεί στο Παρίσι. Ωστόσο, η SNCF (συνδικάτο των σιδηροδρομικών) αρνήθηκε τελικά να επιτρέψει τη δωρεάν μεταφορά, και συμφώνησε μόνο με το σοσιαλιστικό κόμμα να μεταφέρει 380 άτομα (των

οποίων τα εισιτήρια πλήρωσε το κόμμα, και προφανώς επρόκειτο για μέλη του κόμματος). Όπερ και εγένετο, παρά την ειλημμένη απόφαση της διαπανεπιστημιακής γενικής συνέλευσης να μην πάει κανείς στο Παρίσι αν δε σταθεί δυνατό να πάνε όλοι μαζί και δωρεάν. Οι 380 έφυγαν γύρω στις 7.30 το πρωί, και οι υπόλοιποι (περίπου χίλια άτομα) παρέμειναν στο σταθμό ζητώντας από τη SNCF να τους παραχωρήσει δωρεάν τρένα. Ο κόσμος γρήγορα περικυκλώθηκε από CRS που έφτασαν στο σταθμό. Αφού φωνάχτηκαν συνθήματα επί μία ώρα ενάντια στο CPE, τα αφεντικά, το κράτος και τους μπάτσους, εγκαταλείψαμε το σταθμό για να ξανασυγκεντρωθούμε στην πλατεία Carnot. Συνελήφθη ένα άτομο.
Καθώς το πλήθος είχε ήδη αυξηθεί σημαντικά, φύγαμε τρέχοντας προς την περιφέρεια στην έξοδο της Perrache. Κατεβήκαμε γρήγορα στο δρόμο και αποκλείσαμε την κυκλοφορία. Περίπου 1.200 άτομα κρατήσαμε κλειστό το δρόμο για μισή ώρα. Στην περιοχή έσπευσαν CRS. Ακολούθησαν συμπλοκές, και οι μπάτσοι περικύκλωσαν τους διαδηλωτές. Αρχίζουν να χτυπούν με τα γκλομπς, και να ρίχνουν δακρυγόνα. Αναγκαζόμαστε να εγκαταλείψουμε το δρόμο. Κάποιοι φίλοι ρίχνουν στους μπάτσους ό,τι βρίσκουν μπροστά τους. Κκατευθυνόμαστε και πάλι προς την πλατεία Carnot, ανταλλάσσοντας μπουκάλια με νερό, λεμόνια και φυσιολογικό ορό για να μουσκέψουμε τα κασκόλ μας.
Στην πλατεία είμαστε ήδη 2.000, οργισμένοι και αποφασισμένοι. Αφού ξεκουραζόμαστε για λίγο, φεύγουμε για το λύκειο Recamier για να προτρέψουμε τους μαθητές να βγουν έξω. Εμφανίζονται και πάλι τα CRS, και αυτή τη φορά κατευθυνόμαστε προς το μέρος τους, περνάμε ανάμεσα στα οχήματα των σκυλιών που φυλάνε το κεφάλαιο, και διαδηλώνουμε μέχρι την Guillotiere. Διασχίζουμε τον ποταμό Rhone και όταν ξανασυγκεντρωνόμαστε στην άλλη όχθη είμαστε 2.000-3.000! Οι πιο πασιφιστές διαχωρίζονται, και οι υπόλοιποι στήνουν οδοφράγματα για να εμποδίσουν τα CRS που έρχονται προς το μέρος μας. Μια αποθήκη μάς παρέχει εφόδια για να εμποδίσουμε τους μπάτσους (σίδερα, κομμάτια από τσιμέντο, ...). Ό,τι είναι πολύ μικρό για οδόφραγμα εκσφενδονίζεται στα CRS. Πέφτουν ξανά δακρυγόνα. Φεύγουμε τρέχοντας προς τα παν/μια Lyon II και Lyon III, τοποθετώντας εμπόδια στους δρόμους. Η άγρια διαδήλωση φτάνει στην πλατεία Guichard, όπου διαλύεται γρήγορα (λόγω της επίθεσης των μπάτσων).
Ενάντια στα αποβράσματα που λέγονται αφεντικά, πολιτικοί, μπάτσοι, η αυθόρμητη έκφραση της αμφισβήτησής μας αναδείχτηκε αυτό το πρωινό. Όχι τα S.O (services d' ordre = ομάδες περιφρούρησης), όχι άλλα πλαίσια στην πάλη μας, ζήτω ο αυθορμητισμός!
Ενότητα, Δράση, Αυτοδιεύθυνση! Η πάλη συνεχίζεται σήμερα το απόγευμα στις 14.00 στην πλατεία Bellecco."

"Την Παρασκευή το βράδυ **(24/3/2006)** επεισόδια σημειώθηκαν στο κέντρο της πόλης του Saint-Denis, βόρειο προάστιο του Παρισιού. Από τις 9 το πρωί μέχρι τις 12 το μεσημέρι σημειώθηκαν συγκρούσεις με την αστυνομία, λεπλατήθηκαν μαγαζιά, και στήθηκαν οδοφράγματα στους δρόμους. Το γεγονός προκάλεσε ιδιαίτερη αίσθηση, εξαιτίας του πρωινού της ώρας, καθώς και του απρόσμενου της ενέργειας (δεν υπήρχε καλεσμένη πορεία για την παρασκευή και δεν το περίμεναν).
Η είδηση πέρασε στα ψιλά. Αγνοήθηκε από το σύνολο σχεδόν του τύπου (...) Η αστυνομία παρά τις πολλές κλήσεις αρνήθηκε να επέμβει...
Το άρθρο κάνει λόγο για 150 άτομα που συμμετείχαν σε αυτήν την πορεία και τις συγκρούσεις. Τέσσερις αστυνομικοί τραυματίστηκαν. Προσήχθησαν τρεις ανήλικοι, εκ των οποίων οι δύο πέρασαν από το εισαγγελέα του Bobigny το απόγευμα της παρασκευής.
Σύμφωνα με το γαλλικό κανάλι TF1 σήμερα το πρωί είχε συγκέντρωση ενάντια στο CPE με συμμετοχή αρκετών εκατοντάδων μαθητών μπροστά από το σχολείο Paul-Eluard, στο Saint Denis.100 απ' αυτούς ανέτρεψαν αρκετά αυτοκίνητα και έκαψαν δύο.
Το Saint Denis είναι στα βορειοδυτικά του Παρισιού, στο 93ο διαμέρισμα, στο Seine-Saint-Denis, όπου είχαν ξεκινήσει οι ταραχές του Νοέμβρη.
Θυμίζουμε ότι την περασμένη παρασκευή είχαν σημειωθεί και πάλι έντονα επεισόδια στο κέντρο της πόλης του Saint Denis."

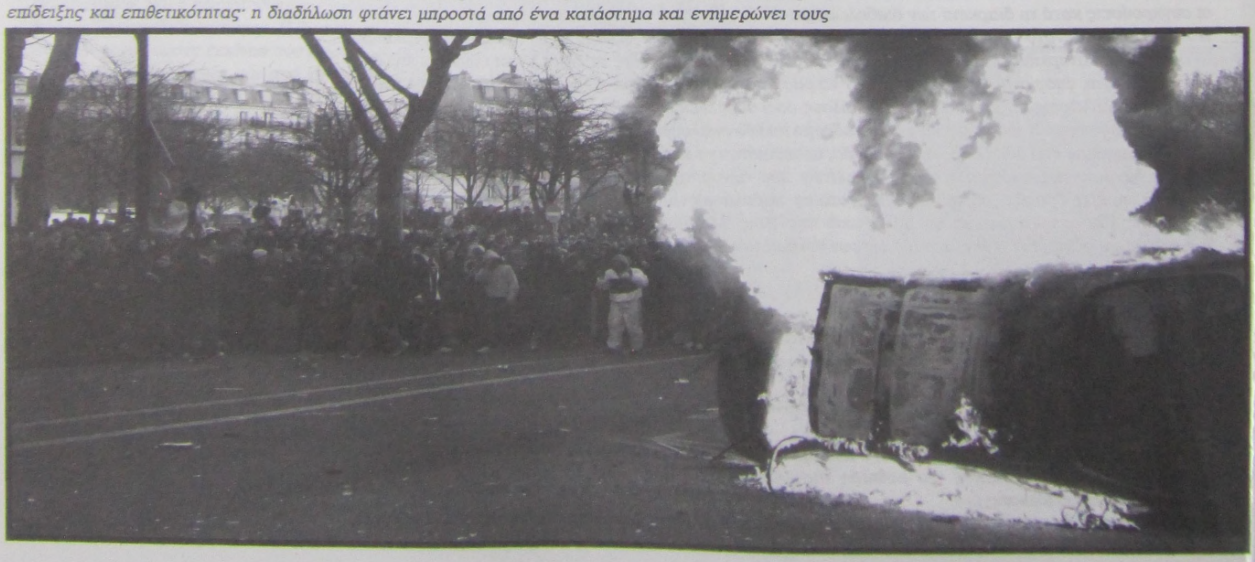
"**3/4/06, Μαχόμενη Γενική Συνέλευση Παρισιού (AG en lutte de Paris), ανακοίνωση εν όψει της αυριανής διαδήλωσης:**
Σε αυτό το κίνημα, η εξέγερση δεν είναι προσποιητή, ούτε έχει μπει μέσα σε πλαίσια. Οι μη-συμβολικές πράξεις, όπως οι αποκλεισμοί δρόμων και σιδηροδρομικών σταθμών, πολλαπλασιάζονται, καθώς επίσης και οι συγκρούσεις κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων.
Ωστόσο, είναι αδύνατο για μας να είμαστε ικανοποιημένοι, όταν διαδηλώνουμε όπως το κάναμε μέχρι τώρα. Κι αυτό διότι, καταρχήν, επιστρέφουμε πάντα απογοητευμένοι από αυτές τις παρελάσεις όπου οι κινήσεις μας ελέγχονται, όπου οι διοργανωτές θέλουν να μας διαλύουν την προκαθορισμένη ώρα. Δεύτερον ,επειδή αυτές οι διαδηλώσεις είναι επικίνδυνες για όλους όσοι συμμετέχουν, καθώς η αστυνομία και τα συνδικάτα έρχονται σε συμφωνία τόσο σχετικά με τη διαδρομή που θα ακολουθηθεί όσο και, κυρίως, για να τελειώνουν οι διαδηλώσεις σε ένα αδιέξοδο, σε μια παγίδα, προκειμένου να κάνουν MAZI συλλήψεις, να συλλαμβάνουν όσο το δυνατόν περισσότερους μεταξύ εκείνων που αρνούνται να διαλυθούν και να περιμένουν την επόμενη 'ημέρα δράσης'. Κατά τις 4 τελευταίες παρελάσεις αυτού του είδους, έγιναν περίπου1.300 συλλήψεις. Με αποκορύφωμα τη διαδήλωση της 28ης Μαρτίου, όπου η συνεργασία ανάμεσα στην αστυνομία και στις ομάδες περιφρούρησης των συνδικάτων ήταν άψογη, με αποτέλεσμα να συλληφθούν 600 διαδηλωτές.
ΑΓΡΙΑ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ
Τρίτη 4 Απριλίου
Αν θέλετε να βγείτε από τις γραμμές και να συμμετάσχετε σε μια άγρια διαδήλωση, ενωθείτε με την πορεία πίσω από τη μεγάλη κόκκινη σημαία και τη μεγάλη μαύρη σημαία. Να είστε έτοιμοι!
ΠΑΡΙΣΙ, ΟΡΘΙΟ, ΣΥΠΝΑ!
Μαχόμενη Γενική Συνέλευση Παρισιού, 3 Απριλίου 2006"

(από δελτίο τύπου της Επιτροπής Αγώνα των μαθητών και φοιτητών του Πανεπιστημίου της Mirail):
"Εμείς, οι μαχόμενοι φοιτητές και μαθητές της Τουλούζης, καταλάβαμε τα γραφεία της διεύθυνσης εργασίας και απασχόλησης (...)
Εμείς, οι φοιτητές και μαθητές της Τουλούζης, αποφασίσαμε να ριζοσπαστικοποιήσουμε τις ενέργειές

μας, καθώς η κυβέρνηση αγνοεί αυτό το αυξανόμενα μαζικό κίνημα. Αυτή η κατάληψη αποτελεί μόνο ένα πρώτο βήμα προς αυτή την κατεύθυνση, και δε θα διστάσουμε στο μέλλον να το επαναλάβουμε ή ακόμη να οξύνουμε περισσότερο αυτή τη μορφή δράσης. Είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε το κίνημα, όσο η κυβέρνηση αρνείται να αποδεχτεί τα αιτήματά μας, δηλαδή την απόσυρση του νόμου περί ίσων ευκαιριών και την κατάργηση του CNE. Μόνο τότε θα συμφωνήσουμε να διαπραγματευτούμε. Αν η κυβέρνηση επιμείνει στις θέσεις της, θα την καλέσουμε να παραιτηθεί. Σήμερα, αγωνιζόμαστε για το μέλλον μας, και για το λόγο αυτό δεν πρόκειται να συμβιβαστούμε."

"**ΠΑΡΙΣΙ, ΟΡΘΙΟ, ΣΥΠΝΑ!**
Ψηφίστηκε στη Γενική Συνέλευση Tolbiac Sorbonne, και κοινοποιήθηκε στη Γενική Συνέλευση της Nanterre.
Ραντεβού σήμερα το βράδυ στις 20.30 ακριβώς, στην Belleville
ΠΑΡΙΣΙ ΟΡΘΙΟ, ΣΥΠΝΑ!
Εδώ και πολλές εβδομάδες, ο κόσμος κερδίζει το δρόμο, τα πιο πολλά σχολεία και πανεπιστήμια τελούν υπό κατάληψη· σιδηροδρομικοί σταθμοί και οδικοί άξονες αποκλείονται σε τακτά διαστήματα.
Η σπίθα που άναψε τη φωτιά: η απόσυρση του νόμου για την ισότητα των ευκαιριών. Καθώς περνάνε οι μέρες, ορισμένες μορφές πάλης ξεφεύγουν από τα συμβατικά πλαίσια. Ο αυθορμητισμός ξεπερνά τις λέξεις που καλούν στη διατήρηση της τάξης. Ο ενθουσιασμός και η αποφασιστικότητα που αναδύονται ξυπνάνε μια επιθυμία πολύ βαθύτερη. Αυτή η πάλη είναι η ευκαιρία να συντρίψουμε συλλογικά τη σιωπηρή παραίτηση απέναντι σε όλα εκείνα που υπομένουμε καθημερινά. Σε αυτή την κοινωνία, το γεγονός και μόνο της συντήρησής της μας καταδικάζει στην απομόνωση, στην εξουθένωση, στην πλήξη.
Παρόμοια, οι χώροι που έχουμε για να ζήσουμε περιστέλλονται: αστυνομικοί έλεγχοι, ομαδικές συλλήψεις, κάμερες που μας επιτηρούν, φύλαξη των πάντων, δημόσιοι χώροι πλαισιωμένοι από απαγορεύσεις. Η πάλη μετατρέπεται σε φυλακή, γίνεται αβίωτη. Μήπως δεν έχουμε καλούς λόγους για να εξεγερθούμε;
Σήμερα το βράδυ θα είμαστε στο δρόμο για να βγούμε από τους χώρους εκείνους που έχουν αποδοθεί στον εχθρό, από εκείνες τις διαδρομές που τόσο ευγενικά μας έχει παραχωρήσει η αστυνομία με σκοπό να καναλιζάρει την έκφραση της δυσφορίας μας.
Να διαδηλώσουμε μαζί κάτω από τα σπίτια μας, να επανοικειοποιηθούμε τις γειτονιές και τις πόλεις μας, αυτές είναι οι συλλογικές εμπειρίες που θα μας επιτρέψουν να μοιραστούμε τις στιγμές της πάλης, αυτές είναι οι στιγμές της ζωής.
Να βγούμε από την πρεμία της καθημερινότητάς μας: η άγρια διαδήλωση είναι η έκρηξη της χαράς και της οργής. Ελεύθεροι να τραγουδήσουμε, να φωνάξουμε, να γράψουμε στους τοίχους, να καταστρέψουμε τα σύμβολα της καπιταλιστικής καταπίεσης, να φτιάξουμε οδοφράγματα. Αυτές οι πρακτικές δεν έχουν όρια, είναι άρρηκτα συνδεμένες μεταξύ τους, και συμμετέχουν σε μια κοινή επιθυμία. Τα media εφευρίσκουν τη 'ράτσα' εκείνη που ονομάζουν σπάστες, και στιγματίζουν τις πράξεις που αποκαλούν 'βίαιες'. Αυτή η βία ούτε καινούρια είναι, ούτε προκαλεί έκπληξη. Ενσαρκώνει την αποφασιστικότητά μας να παλέψουμε. Υπάρχουν πολλά πράγματα να δημιουργήσουμε, υπάρχουν πολλά πράγματα να καταστρέψουμε.
Λίστα με προτεινόμενα αντικείμενα: μπογιές, γυαλιά καταδύσεων, καθάρες, πυροτεχνήματα, λεμόνι, σάλπιγγες, βιολοντσέλα, σαξόφωνα, σημαίες, άρπες, εσάρπες, μάσκες, τρομπόνια., χαρούμενα πυρομαχικά...
6/4/2006"

"Την Τρίτη **11/4/2006** το απόγευμα έγινε αυτοδιευθυνόμενη διαδήλωση στο Μονπελιέ. Συμμετείχαν περίπου 1.000 άτομα (φοιτητές, μαθητές και άλλοι). Η διαδήλωση κατέληξε στο κτίριο της νομαρχίας. Παρά το κάπως διστακτικό ξεκίνημα, σταδιακά ο λόγος άρχισε να απελευθερώνεται, και επισημάνθηκαν τα βλαβερά στοιχεία αυτής της κοινωνίας: οι συνθήκες εκμετάλλευσης, οι συνθήκες κατοικίας, υγείας, οι φυλακές που ξεχειλίζουν, η διατροφή κ.λ.π. Η άρνηση αυτής της εμπορευματικής, βίαιης, αλλοτριωτικής κοινωνίας αποτυπώθηκε στους τοίχους του κτιρίου της νομαρχίας. Στη συνέχεια έγινε δεκτή πρόταση να παιχτεί το 'παιχνίδι των 10 δευτερολέπτων': καθώς οι βιτρίνες των καταστημάτων εκθέτουν επιδεικτικά την ακρίβεια της ζωής, απαιτούμε το κλείσιμο αυτών των απεχθών χώρων επίδειξης και επιθετικότητας· η διαδήλωση φτάνει μπροστά από ένα κατάστημα και ενημερώνει τους

εμπόρους ότι έχουν στη διάθεσή τους 10 δευτερόλεπτα για να κατεβάσουν τα ρολά. Θα χρειαστούν περισσότερα από 30 δευτερόλεπτα, ωστόσο τα ρολά αρχίζουν να κατεβαίνουν το ένα μετά το άλλο στην οδό St. Guilhem. Οι 'μπλε' μας εμποδίζουν να προχωρήσουμε παραπέρα, κάνουν εφόδους, αλλά χρησιμοποιήσουμε κάδους για να τους εμποδίσουμε. Όταν φτάνουμε στην πλατεία comedie δεν είμαστε πάνω από εκατό άτομα.(...)"

"Την Τρίτη ***18/4/2006*** *-όπως και τη Δευτέρα 17/4/2006- πραγματοποιήθηκε αποκλεισμός του 'υπερ-κέντρου' CUN, αποκλείοντας την είσοδο από όπου μπαίνουν οι εργαζόμενοι. Η πλειονότητα των εργαζομένων υποστήριξαν τη δράση μας, έμειναν και συζήτησαν μαζί μας. Όταν έφτασαν οι μπάτσοι και ο δήμαρχος, οι εργαζόμενοι τους προειδοποίησαν ότι, αν οι μπάτσοι κάνουν έφοδο στους φοιτητές, δε θα δουλέψουν για ολόκληρο το απόγευμα. Ένα όμορφο παράδειγμα αλληλεγγύης..."*

σύνδεση με την ελληνική πραγματικότητα

Στις ημέρες μας 392 πανεπιστήμια και σχολές από τα 452 συνολικά που υπάρχουν στην Ελλάδα, βρίσκονται σε κατάληψη. Οι φοιτητές εναντιώνονται με αυτόν τον τρόπο σε μια πρόταση νόμου (γνωστός κι ως "νόμος πλαίσιο") για τη μεταρρύθμιση της λειτουργίας των ανώτερων και ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Αν και δεν έχει ομοιότητες με τη μεταρρύθμιση του CPE στη Γαλλία, το σκεπτικό της συγκεκριμένης μεταρρύθμισης που επιδιώκει το ελληνικό κράτος προέρχεται από την ίδια φιλοσοφία των νεοφιλελεύθερων πολιτικών. Στην κατεύθυνση αυτή κινείται εξάλλου το ελληνικό κράτος χρόνια τώρα. Στην κατεύθυνση αυτή εισήχθησαν στην Ελλάδα -πρόσφατα- νόμοι που ελαστικοποιούν τις εργασιακές σχέσεις, απελευθερώνουν το ωράριο, εξασφαλίζουν το "διευθυντικό δικαίωμα", ιδιωτικοποιούν σταδιακά τις "υπηρεσίες κοινής ωφέλειας" κτλ. Και σύμφωνα με την επίσημη κυβερνητική έκφραση και τις συναντήσεις αρμοδίων υπουργών στο Μέγαρο Μαξίμου, στόχος μετά την μεταρρύθμιση του καθεστώτος των πανεπιστημίων και των Τ.Ε.Ι. είναι η μεταρρύθμιση του ασφαλιστικού.

Σε πρόσφατη σύνοδο κορυφής των ηγετών της ευρωπαϊκής ένωσης η οποία πραγματοποιήθηκε τις ημέρες όπου στη Γαλλία εξελισσόταν το "κίνημα των καταλήψεων" ο πρωθυπουργός της Ελλάδας δήλωνε τις προθέσεις του:

"Δεσμευτήκαμε για την πραγματοποίηση μεγαλύτερης επένδυσης στη γνώση και την καινοτομία, απελευθέρωση των επιχειρηματικών δυνατοτήτων -ιδιαίτερα των μικρομεσαίων επιχειρήσεων- και αύξηση των ευκαιριών απασχόλησης για ευαίσθητες κατηγορίες του πληθυσμού, όπως είναι οι γυναίκες και οι ηλικιωμένοι...οι μεταρρυθμίσεις θα συνεχιστούν αφού η Ελλάδα, σε αυτήν την προσπάθεια των μεταρρυθμίσεων, ξεκίνησε πρόσφατα, από σχετικά χαμηλή θέση ... οι μεταρρυθμίσεις αυτές είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της κυβερνητικής πολιτικής...".

Οι προθέσεις αυτές συμβαδίζουν με τις ορέξεις του ΣΕΒ και των διάφορων παραγόντων του ελληνικού καπιταλισμού. Πρόσφατα μάλιστα, στην κατεύθυνση της εκτόνωσης των εργατικών κινητοποιήσεων και της υλοποίησης "ρεαλιστικών πολιτικών" στα τραπέζια διαλόγου με τον ΣΕΒ και το ελληνικό κράτος, η ΓΣΕΕ εξασφάλισε την εργασιακή ειρήνη με τις σχετικές διευθετήσεις που πραγματοποίησε για το όριο των αυξήσεων των μισθών και τις κατώτατες τιμές τους.

Έτσι, το ελληνικό κράτος, δοκιμάζοντας παράλληλα τα όρια των αντιστάσεων, προχωρεί σε νέες μεταρρυθμίσεις. Και αυτή τη φορά επιδιώκει να μεταρρυθμίσει τη λειτουργία ΑΕΙ και ΤΕΙ.

Αν εξετάσει κανείς το "πλαίσιο νόμου" θα διαπιστώσει ότι αυτό εισάγει το καθεστώς της μικρότερης ανοχής στο χρονικό περιθώριο έως την ολοκλήρωση των σπουδών του κάθε φοιτητή, περιορίζει την δωρεάν διανομή βιβλίων, καθιερώνει αφαιρετικές ρυθμίσεις στην έννοια του ασύλου και διευκολύνει τη δυνατότητα άρσης του. Παράλληλα εξετάζεται ένα άλλο νομοσχέδιο για την ίδρυση και λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων.

Οι αντιστάσεις που προέβαλλαν -έως τώρα- οι ντόπιοι φοιτητές περιορίστηκαν στα αιτήματα περί "δημόσιας δωρεάν παιδείας" και "κατάργησης των αντιεκπαιδευτικών νόμων". Μπροστάρηδες σε αυτόν τον αγώνα βρέθηκαν κάποιες αριστερίστικες παρατάξεις φοιτητών. Με τον καιρό οι λίγες καταλήψεις πανεπιστημίων αυξήθηκαν και εν συνεχεία προκλήθηκε ένα αλυσιδωτό ξέσπασμα καταλήψεων ανά την Ελλάδα. Ωστόσο, αυτό που εξέπληξε όλους σε σχέση με τις αντιστάσεις που εκδηλώθηκαν απέναντι στο "νόμο πλαίσιο", δεν ήταν μόνο η μαζικότητα των καταλήψεων αλλά και η συμμετοχή σε αυτές. Μάλιστα, τις τελευταίες ημέρες γίνεται ιδιαίτερη αναφορά στα μεγέθη των γενικών συνελεύσεων των διαφόρων σχολών τα οποία παρομοιάζονται με τα ανάλογα μεγέθη των συνελεύσεων που πραγματοποιούνταν την εποχή της μεταπολίτευσης. Τα αμφιθέατρα των σχολών γέμισαν από φοιτητές που παράτησαν την εξατομικευμένη καθημερινότητά τους, ποικίλες εκδηλώσεις και ζυμώσεις φοιτητών πραγματοποιήθηκαν εντός των καταλήψεων και αρκετές πορείες φοιτητών έγιναν στους δρόμους με απείθαρχες διαθέσεις.

Αυτήν τη μαζικότητα ορέχτηκαν και τα ελληνικά "σοσιαλδημοκρατικά" και αριστερά κόμματα τις τελευταίες ημέρες με αποτέλεσμα οι εκπρόσωποί τους να προβαίνουν σε συνεχείς δηλώσεις προστατευτισμού του "κινήματος" προσπαθώντας φυσικά να εισπράξουν την ανάλογη πολιτική υπεραξία.

Σε πολλές περιπτώσεις, αναρχικοί κι άλλα ριζοσπαστικά κομμάτια των σχολών, έθεσαν συνολικότερα ζητήματα που αφορούν την εναντίωση στην επιδιωκόμενη αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος αλλά όχι μόνο. Επιχείρησαν να στραφούν συνολικά στην επίθεση που κάνουν το κράτος και τα αφεντικά στην κοινωνία , εισάγοντας νέους νόμους -σε κάθε πεδίο της ανθρώπινης δραστηριοποίησης- οι οποίοι εξασφαλίσουν όλο και πιο εντατικές συνθήκες εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Και ενάντια σε αυτήν τη συνολικότερη συνθήκη βρέθηκαν στους δρόμους, στο πλάι των υπόλοιπων φοιτητικών κινητοποιήσεων. Η μαζικότητα των καταλήψεων και των πορειών καθώς και οι ανεξέλεγκτες συγκρούσεις με τις δυνάμεις της αστυνομίας που διαδραματίστηκαν κυρίως στους δρόμους της Αθήνας τις προηγούμενες ημέρες (αναφορά γίνεται στη σελίδα του Σαμιζντάτ "νέα από το δρόμο"), ήδη έχουν προκαλέσει την συστολή των κρατικών διαθέσεων για την ψήφιση του "νόμου πλαισίου".

Με στόχο την εκτόνωση των κινητοποιήσεων, το ελληνικό κράτος εξετάζει την αναβολή της ψήφισης του νόμου και ανοίγει δίαυλους επικοινωνίας με κόμματα και παρατάξεις για να εξασφαλίσει την ανάλογη κοινωνική συναίνεση στις επιλογές της, όποτε κι αν αυτές υλοποιηθούν.

Το κατά πόσο κάτι τέτοιο θα γίνει δεκτό και ανεκτό από όσους αυτές τις ημέρες βρέθηκαν στις διαδηλώσεις και τις συγκρούσεις, θα το δούμε στους δρόμους....

13/6/2006

Ιράν: απόψε αυτοσχεδιάπουμε

Η συνεχαζόμενη κρίση στο Ιράν είναι απότοκο των ευρύτερων (γεωπολιτικών και μη) ανακατατάξεων που προκάλεσε η "προχειροφτιαγμένη" επέμβαση των ΗΠΑ και των πρόθυμων συμμάχων της στο Ιράκ. Και ενώ η γεωμετρία των ηγεμονικών σχεδιασμών φτιάχνει διαρκώς σχήματα πολέμου τον τελευταίο χρόνο, αναφορικά με το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, τους δύο τελευταίους μήνες, οι αναλύσεις των "ειδικών", οι επίσημες, ανεπίσημες και ημιεπίσημες διακηρύξεις και αναγγελίες εκατέρωθεν, οι πύρινες ρητορικές, οι διεθνείς πρωτοβουλίες, η κλιμάκωση της έντασης, οι στρατηγικές και πάει λέγοντας, μοιάζουν υπέρ του δέοντος αντιφατικές, αντικρουόμενες και "συγχυσμένες". Οι εκατέρωθεν αδυναμίες, δομικές ή μη, αγαδιατάσσουν διαρκώς το πολιτικό τοπίο, στο βαθμό, που τη μια μέρα όλοι να μιλούν για πόλεμο και την άλλη για συναινετικές και διπλωματικές διαδικασίες. Δεν πρόκειται για θέατρο παραλόγου, ούτε βέβαια για κομπάρσους που βουλιάζουν σε ρόλους που τους διαφεύγουν. Είναι ένας "αυτοσχεδιασμός" επαγγελματιών του αίματος.

Για το αμερικάνικο κράτος, το Ιράν συνεχίζει να αποτελεί ένα μεσοπρόθεσμο στόχο εξόντωσης, με το οποιοδήποτε πρόσχημα θα ανταποκρίνεται στο ιδεολόγημα του αγώνα για την "παγκόσμια ασφάλεια". Παρόλ' αυτά, το βάλτωμά του στην ιρακινή ενδοχώρα, η εντεινόμενη αντίσταση των ιρακινών, το εθνοτικό-θρησκευτικό χάος που έχει προκαλέσει (σε βαθμό που να μην είναι λειτουργικό για τους σχεδιασμούς του), κάνει οποιοδήποτε επόμενο πολεμικό σχεδιασμό ανέφικτο. Κατά πρώτον, ο αμερικάνικος στρατός βρίσκεται και θα βρίσκεται για πολύ καιρό ακόμη, "όμηρος" του ιρακινού χάους, χωρίς κανένα άλλο δυνατό προσανατολισμό. Ο βασικός κορμός του hi-tech στρατού, δεν μπορεί να απλώσει την ευεργετική του "φροντίδα" σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου, τουλάχιστον στο βαθμό που αυτό απαιτεί κατοχή των αντιπάκουων εδαφών. Σε ένα δεύτερο επίπεδο, το στρατιωτικό αυτό βάλτωμα, επέφερε και τους ανάλογους "αναστοχασμούς" στο εσωτερικό του σκληρού πυρήνα του αμερικάνικου κράτους. Τα λεγόμενα "γεράκια" και τα λεγόμενα "περιστέρια" (που δύσκολα αντιλαμβάνεται κάποιος πως εναλλάσσουν μεταξύ τους τα "γαμψά νύχια" και τους "κλάδους ελαίας"), εριζουν για την ορθότητα του γενικού σχεδιασμού στη μέση ανατολή. Η μεταστροφή από την απόλυτη επιθετικότητα στη "λειτουργική απειλή" και τη συνδιαλλαγή, είναι κομμάτι μιας ανάγνωσης που θέλει τη σταθερότητα στο Ιράκ να περνάει μέσω Τεχεράνης. Μια από τις φυγόκεντρες δυναμικές που προκάλεσε η επέμβαση των σταυροφόρων στο Ιράκ, ήταν η ανάδειξη του Ιράν σε ρυθμιστή της κατάστασης όχι μόνο στο εσωτερικό της γειτονικής του χώρας (μέσω των σχέσεων εξάρτησης της σιίτικης πλειοψηφίας), αλλά και στην ευρύτερη περιοχή της μέσης ανατολής. Η ταυτόχρονη απαξίωση από την πλευρά των ΗΠΑ των αγαστών τους σχέσεων με τα υπόλοιπα καθεστώτα της περιοχής (πχ Σαουδική Αραβία) αλλά και τις αδυναμίες αυτών των καθεστώτων να αποτελέσουν σημείο αναφοράς των μουσουλμανικών πληθυσμών ενάντια στις ΗΠΑ, έκαναν κέντρο του ισλαμικού αντιαμερικανισμού το Ιράν. Όλα αυτά από μόνα τους μπορούν να το καθιστούν δύσκολο στόχο των όπλων της "διεθνούς κοινότητας", ταυτόχρονα όμως αποκτά μια υπόσταση δύναμης η οποία μπορεί να χρησιμοποιηθεί από τους δυτικούς ώστε να αποσπάσει την πρεμία στην ευρύτερη περιοχή. Και επειδή, η ιστορία των "αντιτρομοκρατικών" πολέμων έχει αποδείξει πως τα αντίπαλα μέτωπα ποτέ δεν ήταν ευθύγραμμα (με χαρακτηριστικό παράδειγμα την σιωπή των μουλάδων της Τεχεράνης στον πόλεμο του Αφγανιστάν), η διεθνής διπλωματική επαναπροσέγγιση του "ιρανικού προβλήματος" έχει σαν στόχο την ιρακανή σταθεροποίηση. Αυτό οι ιρανοί κυρίαρχοι το γνωρίζουν καλά και προσπαθούν να προστατεύσουν τα δικά τους συμφέροντα πάνω στις ζωές των θυμωμένων και αντιστεκόμενων ιρακανών πληθυσμών. Η εξίσωση όμως για τους σταυροφόρους γίνεται δύσκολη, ειδικά από τη στιγμή που οι δυτικοί τους σύμμαχοι, είναι κάτι παραπάνω από απρόθυμοι στο να συρθούν πίσω από μια νέα επιθετική (με όρους πολέμου) πολιτική των ΗΠΑ. Αυτό που χρειάζεται είναι ένας λίγο πιο ευέλικτος μακιαβελισμός από τον μακιαβελισμό των F16. Το σύρσιμο της "παγκόσμιας κοινότητας" στο τραπέζι διαλόγου για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, δεν είναι μόνο ένα κομμάτι "διεθνοποίησης" του προβλήματος, αλλά και προέκταση της πολιτικής της σταδιακής απομόνωσης του Ιράν. Η στοχοποίηση της Τεχεράνης, αφορά ολόκληρο το παιχνίδι ελέγχου της περιοχής και επιβεβαίωσης του δόγματος ασφάλειας. Αυτό που τίθεται πλέον ανοιχτά, δεν είναι η αναγκαιότητα ενός μαζικού στρατιωτικού πλήγματος του Ιράν, αλλά μια "καθεστωτική αλλαγή" με τον όποιο τρόπο. Είτε τη συνεργασία του καθεστώτος με τις δυτικές επιλογές, είτε την ανατροπή του, η οποία και θα ανοίξει τις πόρτες για μια διεθνή (και στρατιωτική) παρέμβαση διαφύλαξη της τάξης. Κάποιοι ευρωπαίοι "ειρηνόφιλοι", έχουν αρχίσει να μιλούν για μια νέα σελίδα που ανοίγεται για την διασφάλιση της παγκόσμιας ασφάλειας, από τη στιγμή που οι ΗΠΑ σταμάτησαν να συμπεριφέρονται με την επιθετική μονομέρεια που τις χαρακτήριζε μετά την 11\9.

Η σχεδόν μυθιστορηματική, αριστεροδεξιά αντιαμερικανική αφήγηση της ιστορίας, μπορεί να φαντασιώνει διαρκώς αντιμπεριαλιστικά μέτωπα ενάντια στο μοναδικό εχθρό, τις ΗΠΑ, παράλληλα όμως έχει διαστρέψει (και αυτή τη φορά) την πραγματικότητα. Το Ιράν βαφτίζεται προαιώνιος εχθρός των αμερικάνων και του "υποχείριού" σιωνισμού. Μια πιο προσεχτική ματιά στα τελευταία 25 χρόνια της Μέσης Ανατολής αναδεικνύουν πως οι θρησκευτικοί ηγέτες του Ιράν παίζουν σε πολλά ταμπλό (αυτά που θα διασφαλίσουν καλύτερα τα συμφέροντά τους): από τη μία πύρινοι λόγοι για την εξαφάνιση του Ισραήλ από το χάρτη και την ίδια στιγμή business. Είναι χαρακτηριστικό το άρθρο των NY Times (φερέφωνο της αμερικάνικης εξωτερικής πολιτικής) από το όχι και τόσο μακρινό 1992 (την εποχή που το Ισραήλ μετέστρεφε την πολιτική του, επιδιώκοντας την παγκόσμια στοχοποίηση του Ιράν): "Τα χρόνια το Ισραήλ ήταν πρόθυμο να κάνει business με το Ιράν, την ίδια στιγμή που οι μουλάδες μιλούσαν για καταστροφή της σιωνιστικής οντότητας. Τι αλλάζει τώρα;". Αυτά όμως, ίσως τα γνωρίζει καλύτερα η παλαιστινιακή κοινωνία, που τότε όπως και τώρα, χόρταινε και χορταίνει μονάχα με πύρινους λόγους από το "αδελφό" Ιράν.

Ένας ακόμη υποβόσκων μύθος είναι η ακεραιότητα της ιρανικής κοινωνίας με τα κηρύγματα των αφεντικών της. Η πίεση για την ιρανική κοινωνία αθροίζεται ολοένα και περισσότερο ενάντιά της, αφού οι επιλογές της περιορίζονται είτε σε μια άνευ όρων συμμαχία με τους ντόπιους ηγεμόνες της (αφού κάθε κομμάτι αντίστασης σε αυτό, θα απομονωθεί και θα χτυπηθεί ως προδοτικό), είτε στο να γίνουν οι δόκιμοι στόχοι των δυτικών βομβών. Στο εσωτερικό του Ιράν (παρόλο που οι συνθήκες έχουν κάνει το καθεστώς "πιότερο" στην αντιμετώπιση των παρεκκλίσεων από την ισλαμική ηθική, πράγμα και το οποίο δείχνει το φόβο του καθεστώτος για την αυξανόμενη κοινωνική δυσαρέσκεια), η ντόπια κοινωνία ασφυκτιά από την θρησκευτική μέγγενη των αγιατολλάδων, με τις αντιστάσεις όμως να περιορίζονται αποκλειστικά σε ένα μοναχικό προσωπικό επίπεδο. Και δυστυχώς,

πολύ δύσκολα μπορούν να καγχάσουν απέναντι στη σκιά θανάτου και ταπείνωσης που ρίχνει πάνω τους εναλλάξ, ο ισλαμικός νόμος και η "πεφωτισμένη" δυτική δημοκρατία. Το ιρανικό καθεστώς από την πλευρά του, αυξομειώνει την αντιδυτική του ρητορεία αναλόγως των περιστάσεων. Είναι χαρακτηριστικό της παρελκυστικής του πολιτικής, ότι οι ρητορείες της άρνησης του Ολοκαυτώματος και της εξαφάνισης του Ισραήλ ακούγονται μόνο από τα χείλη του προέδρου Αχμαντινετζάντ. Κανείς άλλος, "ιθύνοντας νους" του Ιράν δεν έχει ξεστομίσει παρόμοια λογύδρια. Αυτό μπορεί να διαβαστεί και ως σημείο που αναδεικνύει ότι τα κυρίαρχα μπλοκ εξουσίας στο Ιράν έχουν σημαντικές διαφωνίες μεταξύ τους για την εξωτερική πολιτική του καθεστώτος, παρόλ' αυτά οι "παρεκκλίνουσες" πολιτικές συναντιούνται στο ίδιο σημείο: αυτό που προέχει είναι η καλύτερη τοποθέτηση των κυρίαρχων ιρανικών συμφερόντων και η διατήρηση στο εσωτερικό, της τάξης. Η ομηρία της ιρανικής κοινωνίας θα προεκτείνεται, όσο θα επελαύνει η ιδεολογία και ο στρατός της "παγκόσμιας ασφάλειας" και όσο θα την "προστατεύουν" από αυτή, οι επίδοξοι εθνοσωτήρες...

Παλαιστίνη, προοίμια σύγκρουσης

Η νίκη της Χαμάς στις εκλογές του Γενάρη, επιτάχυνε τη σύγκρουση που προϋπήρχε αναφορικά με τον έλεγχο της παλαιστινιακής κοινωνίας. Από τη μία πλευρά, η παρακμάζουσα και προδοτική ελίτ του Αραφάτ και των πολιτικών του επιγόνων (Άμπάς και Φατάχ) και από την άλλη, η ανερχόμενη κάστα της Χαμάς, που αναδείχτηκε στον αντίποδα του αντιπάλου της, ως η "αυθεντική" έκφραση του αντικατοχικού αγώνα.

Ο σχηματισμός κυβέρνησης από τη Χαμάς με πρωθυπουργό τον Ισμαήλ Χανίγια, η προσπάθειά της να ελέγξει και να μονοπωλήσει τις δυνάμεις ασφαλείας και να αναδειχτεί ως ο μοναδικός παίχτης στην παλαιστινιακή σκακιέρα, όξυνε την αντιπαράθεση. Την ίδια στιγμή οι δυτικοί "εγγυητές" και χρηματοδότες της Παλαιστινιακής Αρχής (αυτού του ημι-αποικιοκρατικού μορφώματος που θεσμίστηκε στη "συμφωνία του Όσλο" λίγα χρόνια πριν) αρνούνται να δώσουν τα απαραίτητα οικονομικά εμβάσματα στους νέους διαχειριστές της παλαιστινιακής οντότητας. Το παζάρι για την πολιτική ποδηγέτηση της Χαμάς και τη διεθνή νομιμοποίησή της, απαιτεί από την οργάνωση μεγαλύτερη ευθυγράμμιση με τους διεθνείς κανόνες, ακόμη και στο επίπεδο της φαινομενικότητας και των διακηρύξεων (πχ. καμιά αναφορά στην καταστροφή του Ισραήλ, αποδοχή των συνόρων κτλ.).

Στο προηγούμενο τεύχος, αναφέραμε πως οι αντικατοχικές-αντισιωνιστικές ρητορείες της Χαμάς δεν είναι τόσο ευθυγραμμες επί του "πολιτικού πρακτέου" όσο η οργάνωση αφήνει να φανεί. Χαρακτηριστικό παράδειγμα των ημερών αυτών -και το οποίο κορύφωσε την ενδοπαλαιστινιακή κρίση- είναι η απαίτηση του προέδρου Αμπάς να τεθεί προς δημοψήφισμα στα τέλη Ιουλίου ένα πλάνο για την εξωτερική και εσωτερική πολιτική στα κατεχόμενα. Η "οργισμένη" αντίδραση της Χαμάς και οι ένοπλες συμπλοκές που ακολούθησαν, απάντησαν στην προσπάθεια της εξουσιαστικής κάστας του Αμπάς, να απλώσει περαιτέρω τον έλεγχο πάνω στα κεκτημένα της Χαμάς και όχι στην ουσία των προτάσεων. Η εργαλειοποίηση του "Πλάνου", από την πλευρά του Αμπάς και των παρατρεχάμενων του στο να ισχυροποιηθούν πολιτικά, είναι στο προκείμενο το διακύβευμα της κρίσης. Το πλάνο αυτό που τίθεται στη "λαϊκή ετυμηγορία", στηρίζεται ουσιαστικά σε μια κοινή διακήρυξη από "επίσημους" κρατούμενους όλων των ένοπλων οργανώσεων (Ισλαμική Τζιχάντ, Ταξιαρχίες του Αλ-Ακσά(Φατάχ), Χαμάς, Λαϊκό Μέτωπο κ.α) που θέτουν την αναγκαιότητα για συσπείρωση όλων των δυνάμεων σε ένα κοινό μέτωπο αλλά και την ευθυγράμμιση της πολιτικής απέναντι στο Ισραήλ. (παρενθετικά, θέτει επίσης τους όρους για την εσωτερική λειτουργία και οργάνωση των παλαιστινιακών εδαφών, τους όρους και τους τρόπους αντίστασης, αποκηρύσσει τις επιθέσεις στο εσωτερικό του Ισραήλ και σε αμάχους και αποδέχεται μόνο τα χτυπήματα εναντίον στόχων μέσα στα κατεχόμενα, προτείνει μαζικοποίηση των διαδηλώσεων κ.α) Το σημαντικότερο σημείο όμως είναι το ότι ουσιαστικά αποδέχεται τα σύνορα του Ισραήλ όπως διαμορφώθηκαν το 1967 (θέτοντάς τα ως σημείο εκκίνησης των διαπραγματεύσεων), τη συνθήκη του Όσλο και τη δυνατότητα στο Ισραήλ να υπάρξει ειρηνικά στην περιοχή. Η "ανυποχώρητη" Χαμάς λοιπόν, την ίδια στιγμή που "φτύνει" το δωσιλογισμό του Αμπάς, την ίδια στιγμή τον προσυπογράφει ως τη μόνη ρεαλιστική πρόταση. Πρόκειται για ένα γνώριμο παιχνίδι "υψηλής πολιτικής" που εδώ και χρόνια παίζεται στις πλάτες των Παλαιστινίων από τους λυτρωτές του. Η υποτίμηση της ζωής των παλαιστινίων δεν έχει μόνο το πρόσωπο της ισραηλινής επιθετικότητας...

Η απειλή της γενίκευσης της κρίσης, σε σημείο ανοιχτής εμφύλιας αντιπαράθεσης, δεν φέρνει μόνο χαμόγελα στους ισραηλινούς κυρίαρχους. Αυτοί εξάλλου έχουν τη βούληση και τη δύναμη να αντιπαρέρχονται σε οποιαδήποτε συγκυρία. Την ίδια στιγμή σέρνει ένα νέο γύρο ταπείνωσης, υποτίμησης και θανάτου για την παλαιστινιακή κοινωνία. Η επιλογή της υποχωρητικότητας της ελίτ του Αμπάς, η επιλογή της Χαμάς -για λόγους πολιτικού αυτοπροσδιορισμού και κοινωνικής χειραγώγησης της κοινωνικής οργής- να επιστρέψει στην ένοπλη αντιπαράθεση με το Ισραήλ (άσχετα με το αν θα συνεχιστεί και η οποία με τη σειρά της θα επιφέρει όπως και στο παρελθόν με τις μορφές που πήρε, τη συρρίκνωση εκείνων των αντικαθεστωτικών φωνών στην αντίπερα όχθη), τα παιχνίδια επικυριαρχίας τους, ανοίγουν διαρκώς πόρτες στο χάος. Κι όσες φορές οι πόρτες αυτές άνοιξαν από τις ηγεμονικές κάστες μύρισε αίμα. Για τους κατεχόμενους από παντού Παλαιστίνιους υπάρχει μόνο η δυνατότητα να ξεκλειδώσουν εκείνη την ανεξέλεγκτη δυναμική που θα πετάξει από πάνω τους κάθε είδους κατοχή: εθνικά οράματα, ισραηλινό στρατό, παλαιστινιακή αρχή, κρυφούς και φανερούς μουλάδες, σύνορα και πατρίδες...

war ltd

η λεπτότητα επιστρέφει

Οι δυτικοί ηγεμόνες πανηγυρίζουν. Η καμένη πολυμέρεια και συμμαχία για την πάταξη της "τρομοκρατίας" δείχνει να φτάνει στο τέλος της. Η ομόφωνη επιλογή του NATO για την πρόσθετη παρουσία 5 χιλιάδων "ειρηνοποιών" επιπλέον στην ενδοχώρα του Αφγανιστάν (που θα αντικαταστήσουν αμερικάνικες κατοχικές δυνάμεις) είναι ένα πρώτο βήμα. Η Süddeutche Zeitung (γερμανική εφημερίδα) πανηγυρίζοντας κι αυτή για την απόφαση, συμπυκνώνει στο άρθρο της -ασκώντας κριτική αναφορικά με το πρόσφατο επεισόδιο όπου αμερικάνοι στρατιώτες άνοιξαν πυρ εναντίον διαδηλωτών- όλη την τρέχουσα ρητορεία και αλαζονεία των αφεντικών: *"Όποιος θα ήθελε να εμποδίσει μια επιστροφή της χώρας στη βαρβαρότητα θα έπρεπε όχι μόνο να επενδύει στη δύναμη αλλά και στη λεπτότητα"*. Οι νεοϊοκοί ειρηνοποιοί θα επιδείξουν τώρα στους Αφγανούς αυτό που χρόνια δεν είχαν πάρει από το στρατό των ΗΠΑ: την αβρότητα και τους λεπτούς τρόπους της παγκόσμιας σταυροφορίας...

ΔΗΛΩΣΗ ΟΛΙΚΗΣ ΑΡΝΗΣΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ

Έφτασε λοιπόν και σε μένα το χαρτί κατάταξης στον ελληνικό στρατό για τις 8/5/2006 στη Ρόδο. Ήρθε η σειρά μου δηλαδή να παραγκωνίσω όπως και τόσοι άλλοι πριν από μένα κάθε ασχολία μου για ένα χρόνο και να επανδρώσω τον πιο δολοφονικό μηχανισμό του κράτους εκπληρώνοντας τη βασική μου υποχρέωση προς την "πατρίδα".

Για μένα, πατρίδα είναι έννοια συνώνυμη με τη βία και την καταπίεση. Στο όνομά της ωθήθηκαν προς εξαφάνιση πολλοί πληθυσμοί με διαφορετικές παραδόσεις και διαλέκτους ώστε να ομογενοποιηθεί ο ημεδαπός πληθυσμός με στόχο την ευκολότερη χειραγώγησή του απ' τον "φυσικό" του δυνάστη, το κράτος. Πατρίδα καλείται με περίσσιο κομπασμό ένα συγκεκριμένο κομμάτι γης, περιφραγμένο από σύνορα σαν κοτέτσι, τα οποία στήθηκαν ως αποτέλεσμα πολύχρονων και καθόλου αϊστορικών πολεμικών συρράξεων. Είναι αυτή που με μαθαίνει από μικρό παιδί να υπερηφανεύομαι για τον πλούσιο πολιτισμό "μας", ειδικότερα τον αρχαίο, λες και "μας" ανήκει περισσότερο από άλλους λαούς σαν αποτέλεσμα υπογραφής συμβολαίου πλήρους ανάθεσης στους "απογόνους" του.

Όλα αυτά, ιδιαίτερα εμένα που μεγάλωσα στην Κω και κοίταζα απέναντι στα "ξένα" παράλια - δυστυχώς για το σινάφι σας - δεν μ' έκαναν να νιώσω μίσος για κανέναν εχθρό-γείτονα. Πώς να μισήσω τη θάλασσα και τη γη που έχουν το ίδιο χρώμα κι εδώ κι εκεί; Πώς να κάνω εχθρό κάποιον που δε γνωρίζω κι όταν είχα την ευκαιρία να μάθω, ένιωσα πως δεν είχα να χωρίσω απολύτως τίποτα μαζί του; Απ' την άλλη πλευρά πώς να δεχθώ μια επίπλαστη ενότητα που ονομάζεται εθνική και θέλει τους εκμεταλλευόμενους να αισθάνονται ένα σώμα με τους εκμεταλλευτές τους επειδή έτυχε να γεννηθούν στην ίδια γωνιά του πλανήτη;

Όσο για την τιμή να φοράς το εθνόσημο και να βαράς προσοχή μπροστά στη γαλανόλευκη(ενίοτε να παίρνεις και άδεια από αυτήν) δε χρειάζεται να αναφέρω πολλά. Οι εκπυρσοκροτήσεις όπλων στα σύνορα εναντίον μεταναστών, οι βιασμοί μεταναστριών από μπάτσους και οι πρόσφατες δολοφονίες αλβανών από ελληναράδες σε Ρέθυμνο και Ζάκυνθο, πιστοποιούν πως κάτω απ' τη σκιά της γαλανόλευκης συγκαλύπτονται καθημερινά εγκλήματα.

Πόση περηφάνια μπορεί να μου δώσει το αιματοβαμμένο σύμβολό σας; Τι άλλο εκτός από απέχθεια μπορώ να νιώσω όταν ο στρατός που με καλείτε να καταταγώ έχει χρησιμοποιηθεί απροκάλυπτα απ' το κράτος για να καταστείλει εξεγέρσεις (Κιλελέρ 1910, Θεσ/νίκη 1936, Πολυτεχνείο 1973), να αποτελέσει τον υπέρμαχο των γεωστρατηγικών επιδιώξεων του ελληνικού κεφαλαίου και των συμμαχικών υποχρεώσεων του (sic) (Ουκρανία 1919, Κορέα 1950-55, Περσικός 1991, Κόσσοβο 1999, Αφγανιστάν κ.α.) και τέλος να αντιμετωπίσει κάθε απεργία που διατάρασσε την κοινωνική ειρήνη ως απεργοσπαστικός μηχανισμός (απεργία ΕΑΣ 1991 κ.α.);

Ναι, αλλά όλα αυτά έχουν αλλάξει. Η στρατιωτική θητεία είναι πλέον ένα ευχάριστο και ανώδυνο διάλειμμα στη ζωή μας, θα ισχυριστούν κάποιοι, ίσως οι περισσότεροι. Είναι οι ίδιοι που ξεχνούν πως όποιος ετοιμάζεται για πόλεμο

κάποια μέρα θα τον αντιμετωπίσει. Γι αυτό το σκοπό έχει ανάγκη η κυριαρχία την εδραίωση του μιλιταρισμού στην κοινωνία? όχι με τα αντιαισθητικά τανκς ή στρατόπεδα συγκέντρωσης του παρελθόντος αλλά με την εμπέδωση εννοιών όπως "παλλαϊκή άμυνα", χάραξη επιθετικής πολιτικής στα Βαλκάνια, συμπόρευση με όλες τις πολεμικές πρακτικές του ΝΑΤΟ, των ΗΠΑ και της ΕΕ, κοινωνική αποδοχή του εθελοντή- μόνιμου φαντάρου όπως κάθε άλλου ένστολου τσόγλανου κτλ. Όχι μόνο για μια κοινωνία πρόθυμη να πανηγυρίζει σύσσωμη μια "εθνική" επιτυχία αλλά επίσης πειθαρχημένη μπροστά στις ορέξεις των αφεντικών είτε σε καιρούς "ειρήνης" είτε σε καιρούς πολέμου.

Ειδικά αυτές τις μέρες που τα γεράκια του πολέμου ακονίζουν για άλλη μια φορά τα νύχια τους, κανείς δε μπορεί να αποκρύψει το αυτονόητο: ότι τον πόλεμο τον πραγματώνουν οι στρατοί. Με τις εκάστοτε πολιτικές στοχεύσεις και ιδεολογικές κατευθύνσεις αλλά πάντα πιστοί στα ιδεώδη της ιεραρχίας, της ομοιομορφίας, του σεξισμού, της τυφλής υποταγής, του θανάτου.

Ως αναρχικός, δε δέχομαι να πάρω μέρος σε κανένα πόλεμό σας, ούτε στην προετοιμασία του. Αντιστέκομαι στη μοίρα του καθενός και καθεμιάς να αποτελεί κρέας για τις βόμβες σας. Ενώνω τη φωνή μου με τον αντίλαλο κάθε κραυγής που ορθώθηκε στην ιστορία του ανθρωπίνου γένους ενάντια στο μιλιταρισμό και στον πόλεμο για μια κοινωνία ελευθερίας, ισότητας κι αλληλεγγύης χωρίς την ύπαρξη εθνικών αυταπατών. Ο αγώνας για την κοινωνική απελευθέρωση ενάντια στους αληθινούς ταξικούς και κοινωνικούς εχθρούς μου, αποτελεί το μοναδικό πόλεμο στον οποίο θα συμμετέχω, αποφεύγοντας μετά βδελυγμίας κάθε στιγμή να με διατάζουν ή να διατάζω, να μ΄ εξουσιάζουν ή να εξουσιάζω.

ΟΥΤΕ ΔΗΜΙΟΙ ΟΥΤΕ ΘΥΜΑΤΑ
ΚΑΝΕΝΑΣ ΦΑΝΤΑΡΟΣ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

Αλληλεγγύη στον Τούρκο αλικό αρνητή στράτευσης, αναρχικό, αμφυλόφιλο Μεχμέτ Αλί Ταρχάν και τους ανά τη γη αρνητές στράτευσης.

Υ.γ. όσον αφορά το στρατιωτικό σώμα, πρέπει να γίνεται ένας διαχωρισμός σε σχέση μ΄ αυτούς που υπέκυψαν στο χακί εκβιασμό και μ΄ αυτούς που είχαν σαν επιλογή (όσο συνειδητή μπορεί να είναι από στρατόκαυλους) να υπηρετούν την πατρίδα από οποιοδήποτε επί πληρωμή πόστο. Για την πρώτη κατηγορία, κάθε περίπτωση έχει το δικό της χαρακτήρα, άρα και τα δικά της όρια συνδιαλλαγής με τις καθημερινές προσταγές. Για τη δεύτερη όμως δε γίνεται να μην τονιστεί ο παρασιτικός τους ρόλος μέσα στην κοινωνία, καθώς επίσης και το γεγονός πως μόνο η αποποίηση του ρόλου τους θα μου επιτρέψει να σταθώ απέναντί τους με διαφορετικές από τις άκρως εχθρικές διαθέσεις του παρόντος.

Μπάμπης Αρμπλιάς

για μια νύχτα που διήρκησε 1 ½ χρόνο

Ήταν 4/9/2004 όταν μετά την ήττα της εθνικής ομάδας ποδοσφαίρου της Ελλάδας από την αντίστοιχη της Αλβανίας, κι ενώ χιλιάδες Αλβανοί πανηγύριζαν σε κάθε πόλη της επικράτειας, στήθηκε ένα πρωτοφανές πογκρόμ βίας από εξαγριωμένους ντόπιους ενάντια σε κάθε έναν που "δεν θα γινόταν Έλληνας ποτέ". Οι υπερβολικές δόσεις εθνοπρέζας που είχαν ληφθεί με την κατάκτηση του πανευρωπαϊκού καθώς και με την "άρτια" τέλεση των ολυμπιακών αγώνων, ήταν αρκετές για να έχουμε ένα νεκρό μαχαιρωμένο και εκατοντάδες Αλβανούς μετανάστες τραυματίες από τους τόσο εθνικά υπερήφανους ντόπιους. Δεν ήταν τυχαίο ότι οι συλληφθέντες για τα άγρια γεγονότα, εκτός από τον φονιά Ξιφίτα, ήταν όλοι από την πλευρά των θυμάτων μιας και η αστυνομία όφειλε να προστατέψει τον ρόλο της, την άσκηση βίας ενάντια σε μετανάστες, που τόσο πιστά ακολουθεί τα τελευταία 15 χρόνια.

Όσο εκκωφαντικός ήταν ο θόρυβος που προξενήθηκε εκείνη την ημέρα σε κάθε μικρή και μεγάλη κοινωνία, τόσο γρήγορα εξαφανίστηκε χειραγωγούμενος από τα ΜΜΕ προς χάρη της πολυπόθητης κοινωνικής ειρήνης. Το χρονικό έμελλε να κλείσει οριστικά στις 5/05/2006 στη Πάτρα με την εκδίκαση της υπόθεσης του φόνου του Γραμόζ Μπαλούσι από τον Παναγιώτη Κλάδη - Ξιφίτα στη Ζάκυνθο τη νύχτα του πογκρόμ. Αφίσες είχαν κολληθεί στην Πάτρα και την Αθήνα, από αναρχικούς-αντιεξουσιαστές που προπαγάνδιζαν το γεγονός, καλώντας σε συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια, όχι για την απαίτηση μιας "δίκαιης δίκης" αλλά προβάλλοντας κοινωνικά τα ρατσιστικά κίνητρα του φόνου και αρθρώνοντας λόγο για την πραγματικότητα που αντιμετωπίζουν καθημερινά οι μετανάστες. Όσο για την αριστερά, τις ΜΚΟ και κάθε θεσμικό φορέα που επεξεργάζεται με τον ένα ή τον άλλο τρόπο το ζήτημα των μεταναστών, η απουσία τους ήταν χαρακτηριστική τόσο λόγω της απουσίας από την υπόθεση των ΜΜΕ, όσο και λόγω της άποψης που κατά καιρούς πρεσβεύουν ότι δεν υπάρχουν ρατσιστές στην ελληνική κοινωνία, πόσο μάλλον δολοφόνοι μεταναστών.

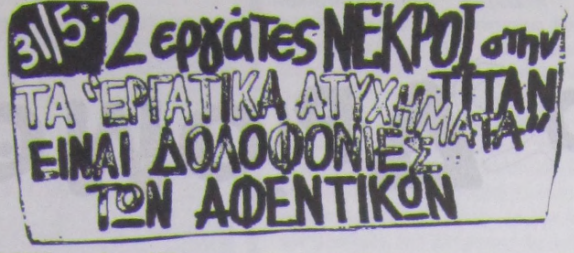
Επίσης ένα ερωτηματικό παραμένει σχετικά με την παντελή απουσία μεταναστών και οργανώσεών τους στην εκδίκαση της υπόθεσης, με εξαίρεση το "φόρουμ μεταναστών". Σίγουρα όμως, η σιωπή λόγω της δυσμενούς θέσης που κατέχουν βιώνοντας καθημερινά τον εκβιασμό είτε της απέλασης είτε της ανεργίας, δεν δύναται να αποτρέψει στο ελάχιστο τη βία που δέχονται από τους μπάτσους, τις παρακρατικές συμμορίες και τους κάθε λογής αγανακτισμένους πολίτες.

Τις ημέρες κατά τις οποίες διεξάγονταν η δίκη, κάποιες δεκάδες αναρχικών - αντιεξουσιαστών βρέθηκαν συγκεντρωμένοι έξω από το δικαστήριο όπου με συνθήματα, τρικάκια και πανώ πραγματοποίησαν μια δυναμική παρουσία. Γεγονός που δεν πέρασε απαρατήρητο ακόμη κι από τη δικαστική έδρα.

Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή της δίκης, όλοι οι μάρτυρες κατηγορίας είχαν αλλάξει τις αρχικές τους καταθέσεις έπειτα από εκβιασμό ή χρηματισμό ή συνδυασμό και των δύο, μιας και η οικογένεια του κατηγορούμενου είναι πάμπλουτη και ευυπόληπτη στη τοπική κοινωνία της Ζακύνθου, ώστε ο Ξιφίτας να πέσει στα "μαλακά". Για τον ίδιο ακριβώς λόγο οι δικηγόροι της ίδιας πλευράς είχαν ουσιαστικά παραιτηθεί από κάθε διεκδίκηση μη τυχόν και διαταραχθεί το προδιαγεγραμμένο κλίμα. Όμως, ένας φίλος του δολοφονημένου ο οποίος ήταν και αυτόπτης μάρτυρας, δε δίστασε να υπερασπιστεί ανοιχτά στο δικαστήριο την αρχική του κατάθεση, παρουσιάζοντας την ωμή αλήθεια. Σ' εκείνο το σημείο δεν προκλήθηκε μόνο η έκπληξη της πλευράς των κατηγόρων αλλά εκφράστηκε και το μένος των δικηγόρων υπεράσπισης. Οι καταθέσεις των μαρτύρων υπεράσπισης, οι πολυάριθμες επεμβάσεις και ερωτήσεις των δικηγόρων καθώς και οι τοποθετήσεις των δικαστών και του εισαγγελέα συνέτειναν στη λογική ότι η παρουσία των μεταναστών στα μέρη μας δεν είναι πρόβλημα αν και εφόσον δουλεύουν σκληρά και δέχονται αδιαμαρτύρητα την υποτίμηση των ζωών τους. Στην περίπτωση που σηκώσουν κεφάλι, μια από αυτές ήταν και τα πλήθια παραμύθια για τη νίκη της εθνικής ομάδας τους, τότε η οργή και η βία εναντίον τους είναι απολύτως δικαιολογημένη. Παρόλα αυτά οι αντιφάσεις των μαρτύρων ήταν τόσο εξόφθαλμες που η έδρα βρέθηκε στο δίλημμα είτε να υπερασπιστεί τον "ελληνοπρεπή" γόνο επιχειρηματία είτε να διαφυλάξει το υποκειμενικό της κύρος. Τελικά ο Ξιφίτας καταδικάστηκε σε ισόβια και 15 χρόνια.

Με την εκδίκαση της υπόθεσης ουσιαστικά έκλεισε ο κύκλος που άνοιξε με το πογκρόμ της 4/9. Σίγουρα η καταδίκη του δολοφόνου δεν είναι αρκετή για να ξεχάσουμε τους τραυματίες και την απεριόριστη βία που δέχθηκαν χιλιάδες μετανάστες εκείνο το βράδυ. Πόσο μάλλον για να πάψουμε να μιλάμε για τα 15 χρόνια "ζεστής" φιλοξενίας προς τους μετανάστες με εργατικά ατυχήματα, σκούπες, τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις, απελάσεις και μαύρη εργασία.

Αναδημοσιεύουμε κείμενο το οποίο μοιράστηκε μαζικά σε διάφορες περιοχές της Αττικής καθώς και στις τελευταίες πορείες στο κέντρο της Αθήνας, το οποίο σχετίζεται με την επίθεση αναρχικών - αντιεξουσιαστών στα γραφεία της Τιτάν ως απάντηση στις πρόσφατες δολοφονίες δύο εργατών στο εργοστάσιό της στην Ελευσίνα.

Την Τετάρτη 14/6/2006 στις 6μ.μ. 150 αναρχικοί και αντιεξουσιαστές συγκεντρώθηκαν στην πλατεία μπροστά στον ηλεκτρικό σταθμό Πατησίων -Αγ. Βαρβάρα από όπου με συνθήματα, τρικάκια και πανό που ανέγραφε *"31/5, δύο εργάτες νεκροί στην Τιτάν - τα "εργατικά ατυχήματα" είναι δολοφονίες των αφεντικών"*, πορεύτηκαν προς τα κεντρικά γραφεία του ομίλου της Τιτάν Α.Ε. στην οδό Χαλκίδος 22Α. Εκεί έπραξαν το ελάχιστο που αντιστοιχεί σε δολοφονίες εργατών: ρίψεις χρωμάτων στην πρόσοψη του πολυώροφου γυάλινου κτιρίου, καταστροφή της εισόδου του με βαριές και αναγραφή συνθημάτων στη μαρμάρινη μετώπη. Η αποχώρηση έγινε συγκροτημένα με διαδήλωση προς τον ηλεκτρικό σταθμό Άγ. Ελευθέριος. Το κείμενο που ακολουθεί μοιραζόταν κατά τη διάρκεια της παρέμβασης.

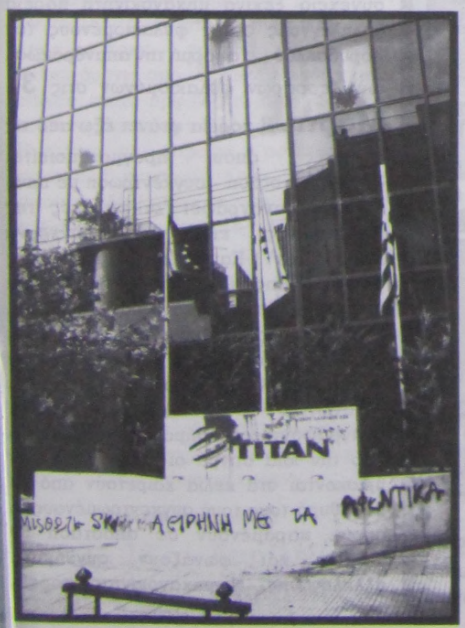
Τα "εργατικά ατυχήματα" είναι δολοφονίες των αφεντικών
με τη συνηγορία του κράτους και την ανοχή-συνενοχή των εργατοπατέρων.

31/5/2006, TITAN ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ, 2 εργάτες σκοτώνονται και άλλοι 5 τραυματίζονται κατά τη διάρκεια εργασιών συντήρησης, μεγαλώνοντας τον καθημερινό φόρο αίματος που κατατίθεται στο βωμό της συσσώρευσης και της κερδοφορίας των αφεντικών, με δεκάδες νεκρούς κι εκατοντάδες σακατεμένους ετησίως.

Άλλοι 7 άνθρωποι που δε θα αργήσουν να μετατραπούν σε απλά νούμερα των στατιστικών θανάτου στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Εξάλλου σε λίγες εβδομάδες ποιος θα θυμάται αυτούς ή το περιστατικό; Στα αζήτητα.

Κι όλα καλά. Άλλωστε το πρόβλημα έχει ήδη εντοπιστεί στην έλλειψη τεχνικού ασφαλείας από την εργολαβική εταιρεία συντήρησης. Για επικίνδυνες συνθήκες, εντατικούς ρυθμούς και εξαντλητικά ωράρια εργασίας ούτε κουβέντα. Η TITAN δε φέρει καμία ευθύνη. Δεν είναι αυτή-όπως και όλες οι άλλες εταιρείες-που με τους μειοδοτικούς διαγωνισμούς και αποκλειστικό κριτήριο το χαμηλότερο κόστος, υπαγορεύουν αυτούς τους όρους εργασίας. Το κράτος δεν εμπλέκεται πουθενά. Δεν είναι αυτό που λειτουργεί πάντα προς όφελος του κεφαλαίου, που με τις νομοθετικές του ρυθμίσεις έχει διαμορφώσει ένα μεσαιωνικό εργασιακό καθεστώς, που κάνει πάντα τα στραβά μάτια σε τέτοιες περιπτώσεις και σε κάθε "έλεγχο" για ελλιπή μέτρα ασφαλείας. Οι εργατοπατέρες έκαναν το καθήκον τους. Καταδίκασαν το συμβάν, έχυσαν κροκοδείλια δάκρυα, πραγματοποίησαν 2ωρη στάση εργασίας και κατέθεσαν μήνυση κατά παντός υπευθύνου. Πόσο απδιαστικά γνώριμο σκηνικό.

Κι οι εκμεταλλευόμενοι τι λένε για όλα αυτά; Αποδέχονται μοιρολατρικά το γεγονός ότι αντιμετωπίζονται ως αναλώσιμο ανθρώπινο δυναμικό; Περιμένουν καρτερικά να έρθει η δική τους σειρά πάνω σε κάποια σκαλωσιά, μέσα σε κάποια στοά ή κάποιο εργοτάξιο, πάνω σε κάποιο μηχανάκι μεταφορών; Τζογάρουν στην τύχη να μην είναι αυτοί οι επόμενοι; Σωπαίνουν λόγο φόβου ή μοναξιάς; Αποδέχονται τις δικαιολογίες των εργοδοτών; Αδυνατούν να δουν την ξεκάθαρη υπαιτιότητα του κράτους; Καθησυχάζουν συμμετέχοντας στη χυδαιότητα 2ωρων στάσεων εργασίας ή στις λιτανείες των εργατοπατέρων; Αρκούνται να φωνάξουν ή να κλάψουν μπροστά σε μια κάμερα για να εισακουστούν τα προβλήματά τους και οι κίνδυνοι που διατρέχουν;

Που πήγε η οργή; Άλλοι δύο από εμάς σκοτώθηκαν και πέντε τραυματίστηκαν, οι δύο πιθανόν να μείνουν σακατεμένοι μια ολόκληρη ζωή. Κανείς από το σκυλολόι των αφεντικών, των κρατικών υπαλλήλων, των πολιτικών, των εργατοπατέρων δεν πρόκειται να μας σταθεί. Ακόμα δε θέλουμε να το πάρουμε απόφαση; Από οίκτο και συμπόνια βέβαια άλλο τίποτα, μέχρι τον επόμενο νεκρό, τον επόμενο τραυματία. Αν δεν πάρουμε τη ζωή μας στα χέρια μας, αν δε βγούμε εμείς οι ίδιοι στο προσκήνιο αποφασιστικά, κανείς δε θα το κάνει. Όσο δε γινόμαστε εμείς οι ίδιοι φράγμα στους εντατικούς ρυθμούς, τα εξαντλητικά ωράρια και τις επικίνδυνες συνθήκες εργασίας, όσο δε δίνουμε τις πρέπουσες απαντήσεις για κάθε έναν από εμάς που πέφτει νεκρός, όσο δεν οργανώνουμε την προοπτική κατάργησης της μισθωτής σκλαβιάς, της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, ο φόρος αίματος θα συνεχίζεται και μαζί το καθημερινό ξεζούμισμα, οι ταπεινώσεις κι οι εκβιασμοί. Κι ο καθένας θα τα υπομένει καρτερικά μόνος του, ελπίζοντας να μην είναι ο επόμενος που θα γίνει πρώτο θέμα στις ειδήσεις.

ΚΑΜΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΕΡΓΑΤΗ ΝΑ ΜΗ ΜΕΙΝΕΙ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΗ
ΟΞΥΝΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ-ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ, ΑΦΕΝΤΙΚΑ, ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ
πρωτοβουλία αναρχικών και αντιεξουσιαστών

ΚΑΜΙΑ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΚΡΑΤΟΣ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΕΡΓΑΤΟΠΑΤΕΡΕΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΔΡΟΜΟ

Την Τετάρτη **15 Μάρτη**, ημέρα πανελλαδικής απεργίας της ΓΣΕΕ, στο κέντρο της Αθήνας εξελίχθηκαν οι ακόλουθες δράσεις.

Από το πεδίο του Άρεως ξεκίνησε μηχανοκίνητη πορεία η οποία είχε καλεστεί κάποιες εβδομάδες νωρίτερα από τους "*caballeros*" και έθετε κλαδικά αιτήματα και συνολικότερα προτάγματα. Η πορεία διέσχισε κεντρικούς δρόμους της Αθήνας λίγο πριν αλλά και κατά τη διάρκεια των απεργιακών συγκεντρώσεων.

Παρέμβαση στους χώρους των απεργιακών συγκεντρώσεων της ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ και των αριστερών οργανώσεων πραγματοποίησαν αναρχικοί με τρικάκια και κείμενα.

Την ίδια ώρα, στο χώρο του μουσείου όπου διεξάγονταν συγκεντρώσεις αριστερών οργανώσεων, αναρχικοί πραγματοποίησαν συγκέντρωση ύστερα και από ανάλογο καλέσμα που είχε δημοσιοποιηθεί τις προηγούμενες ημέρες από την "*Συσπείρωση Αναρχικών*". Περίπου 60 άτομα από τους συγκεντρωμένους ακολούθησαν την κεντρική πορεία σχηματίζοντας μπλοκ με πανό το οποίο ανέγραφε "*παζάρια με αφεντικά κράτος συνδικάτα ή αγώνες συγκρουσιακοί τώρα και για πάντα*". Το συγκεκριμένο μπλοκ το οποίο βρισκόταν ανάμεσα στο μπλοκ της "Ελευθεριακής Συνδικαλιστικής Ένωσης" και στο μπλοκ της "Εργατικής Εξουσίας", λίγο αργότερα, δέχτηκε επίθεση από τις δυνάμεις των ματ οι οποίες επιχείρησαν να το προσεγγίσουν σε σχηματισμό. Οι σύντροφοι κα οι συντρόφισσες αλλά και οι υπόλοιποι πορευόμενοι στα άλλα δύο μπλοκ αντιστάθηκαν την στιγμή που οι δυνάμεις των ματ χτύπαγαν με γκλομπ διαδηλωτές των μπλοκ αλλά και κόσμο από την πορεία ο οποίος βρέθηκε την στιγμή εκείνη στο συγκεκριμένο χώρο.

Στις 2 μ.μ. της ίδιας ημέρας, πραγματοποιείται συγκέντρωση περίπου 250 αναρχικών και αντιεξουσιαστών στην πλατεία Κουμουνδούρου. Συγκροτείται μπλοκ με πανό το οποίο αναφέρει "*τρομοκρατία είναι η μισθωτή σκλαβιά - καμιά ειρήνη με κράτος κα αφεντικά*" . Ακολουθεί πορεία προς το υπουργείο εργασίας όπου και εκτοξεύονται στην πρόσοψή του κόκκινες μπογιές και πέτρες. Λίγα λεπτά αργότερα ξεκινά και πάλι πορεία με κατεύθυνση την πλατεία Κουμουνδούρου όπου και διαλύεται.

Στις **4** του **Απρίλη**, πραγματοποιείται ύστερα από κάλεσμα της "*Συσπείρωσης Αναρχικών*", συγκέντρωση με μικροφωνική στο Πολυτεχνείο επί της Στουρνάρη. Κατά τη διάρκεια της μικροφωνικής, μοιράζονται και διαβάζονται κείμενα σε σχέση με την απανθράκωση τεσσάρων κρατουμένων στις φυλακές Κορυδαλλού ύστερα από φωτιά που ξέσπασε στο κελί τους τα ξημερώματα της Παρασκευής **31** του **Μάρτη**, και σε σχέση με την προφυλάκιση της 18χρονης Αφροδίτης Σ.. Η τελευταία προφυλακίστηκε με συνοπτικές διαδικασίες και με πλήθος κακουργηματικών κατηγοριών, ύστερα από τη σύλληψή της το Σάββατο **1** του **Απρίλη** στην ΑΣΣΟΕ όπου πραγματοποιήθηκαν συγκρούσεις με αστυνομικές δυνάμεις και επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους ως απάντηση στους τέσσερις θανάτους στον Κορυδαλλό την ώρα που στο πανεπιστήμιο ήταν σε εξέλιξη πάρτυ φοιτητών.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας (**4 Απρίλη**) πραγματοποιείται συγκέντρωση περίπου 150 αναρχικών στην πλατεία Ελευθερίας του Κορυδαλλού. Στη συνέχεια ξεκινά μηχανοκίνητη πορεία αλληλεγγύης στους φυλακισμένους του Κορυδαλλού με αφορμή την απανθράκωση των τεσσάρων φυλακισμένων στις **31 Μάρτη**. Η πορεία φτάνει έξω από τις φυλακές όπου πραγματοποιείται δεκάλεπτη στάση - συγκέντρωση με πανό το οποίο αναγράφει "*οι φυλακές της δημοκρατίας είναι τα σύγχρονα κρεματόρια*". Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης φωνάζονται συνθήματα και πετιούνται τρικάκια ενάντια στις φυλακές. Λίγο αργότερα η μηχανοκίνητη πορεία κάνει νέα στάση, αυτή τη φορά επί της Πέτρου Ράλλη έξω από το νέο τμήμα μεταγωγών - αλλοδαπών. Εκεί, αναγράφονται συνθήματα στο φυλάκιο ενώ την ίδια στιγμή οι μετανάστες που βρίσκονται στα κελιά χαιρετούν από τα παράθυρά τους τους συγκεντρωμένους οι οποίοι παραμένουν σε απόσταση 50 μέτρων και φωνάζουν συνθήματα αλληλεγγύης. Η μηχανοκίνητη πορεία

διαλύθηκε λίγο αργότερα στην πλατεία Εξαρχείων.

Την Πέμπτη **13** του **Απρίλη** εντοπίστηκε στο Πάντειο πανεπιστήμιο νεοναζί φοιτητής στην κατοχή του οποίου βρέθηκαν ένα όπλο κι ένας πιστόλι φωτοβολίδων τα οποία και αποπειράθηκε να χρησιμοποιήσει εναντίον αυτών που τον εντόπισαν αλλά και μέσα στο γραφείο της πρυτανείας στο οποίο οδηγήθηκε. Το συγκεκριμένο γεγονός δημοσιοποιήθηκε και στήθηκε μικροφωνική αντιπληροφόρησης στον πεζόδρομο του πανεπιστημίου όπου διεξάγονταν ταυτόχρονα και συγκέντρωση. Λίγο αργότερα, επίθεση με στόχο τους συγκεντρωμένους πραγματοποίησαν 15 περίπου άτομα φασιστικής συμμορίας, επικεφαλής της οποίας αναγνωρίστηκε από ορισμένους συγκεντρωμένους ο υποψήφιος δήμαρχος της "πατριωτικής συμμαχίας". Η συμμορία αυτή, τραυμάτισε με μαχαίρια τρία άτομα που βρίσκονταν στη συγκέντρωση και στη συνέχεια -αφού αποκρούστηκε- τράπηκε σε φυγή καλυπτόμενη από δημοιρίες των ματ οι οποίες είχαν εμφανιστεί στον περίβολο του πανεπιστημίου πολλές ώρες νωρίτερα. Η κάλυψη που παρείχε η αστυνομία στη φασιστική συμμορία ήταν αποτρεπτική στην καταδίωξη των φασιστών ενώ έδωσε στους τελευταίους το περιθώριο να επιτεθούν κατά τη φυγή τους σε μετανάστες μικροπωλητές. Κατόπιν, στον πεζόδρομο του Παντείου στήθηκαν από τους συγκεντρωμένους οδοφράγματα έτσι ώστε να αποτραπεί πιθανή επίθεση της αστυνομίας ή (και) φασιστών. Τις επόμενες ώρες ο νεοναζί φοιτητής αφέθηκε. Αργά το βράδυ οι περισσότεροι από τους συγκεντρωμένους αποχώρησαν από το πανεπιστήμιο με πορεία.

Την Τρίτη **18** του **Απρίλη** και την Πέμπτη **20** του **Απρίλη** έγιναν συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στη 18χρονη προφυλακισμένη Αφροδίτη Σ. στα προπύλαια του πανεπιστημίου Αθηνών και στον σταθμό του ηλεκτρικού "Άνω Πατήσια" αντίστοιχα. Στις συγκεντρώσεις, τις οποίες είχαν καλέσει με αφίσα η κατάληψη "*Santa Barbara*", και στις οποίες συμμετείχαν περίπου 50 άτομα, αναρτήθηκαν πανό αλληλεγγύης ενώ διαβάστηκαν και μοιράστηκαν κείμενα που ενημέρωναν τους περαστικούς για την υπόθεση της 18χρονης Αφροδίτης Σ.

Συγκέντρωση πραγματοποίησαν περίπου 200 αναρχικοί - αντιεξουσιαστές την **πρωτομαγιά** στο χώρο του μουσείου ύστερα από αφίσα - κάλεσμα τη "*συσπείρωσης αναρχικών και συντρόφισσες-οι*". Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης αναρτήθηκε πανό το οποίο ανέγραφε "*παζάρια με αφεντικά κράτος συνδικάτα ή αγώνες συγκρουσιακοί τώρα και για πάντα*" ενώ μοιράστηκαν και προκηρύξεις σε περαστικούς και σε συγκεντρωμένους. Λίγο αργότερα συγκροτήθηκε μπλοκ αναρχικών - αντιεξουσιαστών το οποίο ακολούθησε την καθιερωμένη πορεία της πρωτομαγιάς στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας. Το συγκεκριμένο μπλοκ, για άλλη μια φορά, δέχτηκε την εποπτεία όλων σχεδόν των αστυνομικών δυνάμεων που είχαν κινητοποιηθεί την ημέρα εκείνη. Έτσι μια ομάδα ασφαλιτών -καλυπτόμενη από τις ανάλογες δημοιρίες των ματ- επιχείρησε να προσεγγίσει το αναρχικό μπλοκ. Οι πορευόμενοι αντέδρασαν και έδιωξαν την ομάδα των ασφαλιτών η οποία βρέθηκε μπροστά τους, συνεχίζοντας να πορεύονται στο υπόλοιπο μήκος της πορείας.

Την ίδια ημέρα (**1η Μάη**) μηχανοκίνητη πορεία πραγματοποίησαν αναρχικοί και αντιεξουσιαστές στο εργοστάσιο της "Sex Form" στο Ίλιον.
Η συγκέντρωση που προηγήθηκε της πορείας έγινε στην πλατεία Αττικής στις 2μμ όπου και αναρτήθηκε πανό το οποίο ανέγραφε "*καμία ειρήνη με κράτος αφεντικά εργατοπατέρες - αλληλεγγύη στις καταληψίες εργάτριες της Sex Form*". Στην πορεία που ακολούθησε (με τη συνοδεία ζητάδων) συμμετείχαν περίπου 150 αναρχικοί-αντιεξουσιαστές.
Η πορεία, η οποία διέσχισε κεντρικούς δρόμους του Κολωνού, των Σεπολίων και του Περιστερίου, έφτασε στο κατειλημμένο εργοστάσιο της "Sex Form" όπου και πραγματοποιήθηκε ολιγόλεπτη στάση κατά την οποία φωνάχτηκαν και αναγράφηκαν συνθήματα ενώ αναρτήθηκε και πανό.
Η πορεία έγινε αισθητή αφενός καθόλη τη διαδρομή της, καθώς πετάχτηκαν αρκετά τρικάκια, και αφετέρου στη γειτονιά όπου βρίσκεται το εργοστάσιο της "Sex Form", μια γειτονιά όπου ζουν αρκετές εργάτριες αλλά και κόσμος ο οποίος έχει εντάξει στην καθημερινότητά του τον αγώνα των εργατριών της "Sex Form" από τον περασμένο Σεπτέμβριο.
Η πορεία κατέληξε στην κεντρική πλατεία των Αγίων Αναργύρων όπου και "διαλύθηκε".
Σημειώνεται ότι το εργοστάσιο της Sex Form παρέμεινε κατειλημμένο από τις αρχές του έτους μέχρι και τις πρώτες ημέρες του Μαίου. Στις τελευταίες αυτές ημέρες της κατάληψης, οι εργάτριες ενώ κατείχαν τα κλειδιά και τον έλεγχο του εργοστασίου, δεν παρέμεναν με βάρδιες εντός του χώρου του, ενώ πολλές ήταν οι στιγμές κατά τις οποίες το εργοστάσιο άνοιγε μόνο για να απολλοτροιωθούν τα σχετικά εμπορεύματα, έτσι ώστε να αποζημιωθούν αυτοβούλως οι απολυμένες εργάτριες που είχαν έως τότε τον έλεγχο του κατειλημμένου εργοστασίου.

Την Τρίτη **2** του **Μάη**, ύστερα από κάλεσμα - αφίσα του "*αντιεξουσιαστικού στεκιού Παντείου*", πραγματοποιήθηκε στον πεζόδρομο του Παντείου πανεπιστημίου αντιφασιστική συγκέντρωση σχετικά με τα γεγονότα τα οποία είχαν διαδραματιστεί στις **13** του **Απρίλη** στον ίδιο χώρο. Ακολούθησε πορεία με κεντρικό πανό το οποίο ανέγραφε "*μπάτσοι - μμε - νεοναζί, όλα τα καθάρματα δουλεύουνε μαζί*". Στην πορεία στην οποία συμμετείχαν συνολικά περίπου 400 άτομα, υπήρχαν δύο ξεχωριστά με το υπόλοιπο σώμα της πορείας μπλοκ , ένα των "antifa" και ένα άλλο του αριστερού σχήματος που δραστηριοποιείται στο Πάντειο "αντί της σιωπής" (μέλη του τελευταίου τραυματίστηκαν από τη φασιστική συμμορία στις 13 του Απρίλη). Η πορεία διέσχισε δρόμους του Κουκακίου και του Μακρυγιάννη και κατέληξε στον σταθμό του μετρό "Ακρόπολη". Κατά τη διάρκεια

της πορείας αναγράφηκαν και φωνάχτηκαν αντιφασιστικά και αντιρατσιστικά συνθήματα ενώ διμοιρίες των ματ συνόδευαν τους πορευόμενους από τα παράλληλα στενά και πίσω από τα μπλοκ. Στο τέλος της πορείας, στη θέα αρκετών τουριστών και περαστικών, κάπκε συμβολικά μια ελληνική σημαία.

Την Τετάρτη **3** του **Μάη** πραγματοποιήθηκε αντιφασιστική - αντιρατσιστική πορεία στην περιοχή της Κυψέλης από περίπου 300 άτομα, σύντροφους και συντρόφισσες . Η πορεία είχε καλεστεί από την κατάληψη "*Λέλας Καραγιάννη 37 και αλληλέγγυους-ες*" ως μια απάντηση στη δημόσια στοχοποίηση του κατειλημμένου κτιρίου της Λέλας Καραγιάννη από ομάδες που δρουν στα πλαίσια φασιστικών συμμοριών.

Πιο συγκεκριμένα, στα μέσα Απρίλη, τοιχοκολλήθηκε στην Κυψέλη αφισάκι φασιστικής προπαγάνδας το οποίο ανέφερε την κατάληψη της Λέλας Καραγιάννη ως κτίριο στο οποίο "γίνεται διακίνηση ναρκωτικών" και από το οποίο ξεκινάνε "τραμπούκικες επιθέσεις", απαιτώντας παράλληλα από την αστυνομία να "εκκενώσει την κατάληψη". Το αφισάκι αυτό δημοσιοποιήθηκε στην Κυψέλη την ίδια περίοδο με τη δημοσιοποίηση κειμένων ρατσιστικού περιεχομένου με την υπογραφή του υποψήφιου φασίστα δημάρχου της "πατριωτικής συμμαχίας" Α. Ζαφειρόπουλο.

Η πορεία της **3** του **Μάη** η οποία είχε μεταξύ άλλων προπαγανδιστεί μαζικά στις περιοχές της Κυψέλης και αλλού, ξεκίνησε από την κατάληψη της Λέλας Καραγιάννη 37 και διέσχισε κεντρικούς δρόμους και πλατείες της Κυψέλης. Κατά τη διάρκεια της φωνάχτηκαν και αναγράφηκαν συνθήματα ενώ μοιράστηκαν προκηρύξεις και πετάχτηκαν τρικάκια με αντιρατσιστικό - αντιφασιστικό περιεχόμενο. Δύο διμοιρίες των ματ συνόδευσαν από απόσταση την πορεία η οποία κατέληξε αργότερα και πάλι στην κατάληψη.

Την Παρασκευή **5** του **Μάη**, πραγματοποιήθηκε αντιρατσιστική συγκέντρωση έξω από τα δικαστήρια Πάτρας. Εκεί είχε οριστεί να διεξαχθεί η δίκη του Παναγιώτη Κλάδη Ξιφίτα και του σύνεργού του Διονύση Κεφαλληνού. Σημειώνεται ότι ο Παναγιώτης Κλάδης Ξιφίτας, γνωστός επιχειρηματίας της Ζακύνθου, είχε σκοτώσει τον Γκράμους Πάλούσι και είχε τραυματίσει άλλους τρεις αλβανούς μετανάστες σοβαρά ύστερα από το πογκρόμ που είχε ξεσπάσει στον ελλαδικό χώρο εναντίον των μεταναστών στις **4 Σεπτεμβρίου 2004**, μετά την ήττα της ελληνικής ομάδας ποδοσφαίρου από την αντίστοιχη αλβανική και τους πανηγυρισμούς αλβανών μεταναστών ανά την Ελλάδα.

Στην συγκέντρωση την οποία είχαν καλέσει αρχικά το "*Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Παλιάς Πόλης Πάτρας*" και το "*Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Άνω Κάτω Πατησίων*", κάλεσε με ξεχωριστή αφίσα και η "*Αντιεξουσιαστική Κίνηση Πάτρας*". Έτσι, την Παρασκευή βρέθηκαν στον χώρο των δικαστηρίων περίπου 80 άτομα, φωνάζοντας αντιρατσιστικά συνθήματα έξω από το κτίριο των δικαστηρίων και πραγματοποιώντας παρεμβάσεις στην διάρκεια κι εξέλιξη της δίκης.

Η δίκη συνεχίστηκε τη Δευτέρα 8 του Μάη, όπου και πάλι βρέθηκαν συγκεντρωμένοι με πανό, συνθήματα και προκηρύξεις.

Τελικά ο Ξιφίτας καταδικάστηκε σε ισόβια και15 χρόνια ενώ ο σύνεργός του αθωώθηκε μερικώς.

Το Σάββατο **6** του **Μάη**, πραγματοποιήθηκε ύστερα από κάλεσμα του "*αναρχικού, ελευθεριακού, αντιεξουσιαστικού φόρουμ*", πορεία "ενάντια στο κράτος και τα αφεντικά" στην οποία συμμετείχαν περίπου 1000 άτομα. Η πορεία ξεκίνησε από την πλατεία Μοναστηρακίου με κεντρικό πανό το οποίο ανέγραφε "*κανένας άλλος κόσμος δεν είναι εφικτός όσο υπάρχει κράτος και καπιταλισμός*". Το μπλοκ της πορείας δέχτηκε εξ' αρχής τη συνοδεία διμοιριών ματ, οπκε και άλλων ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας ενώ από νωρίς το πρωί όλα τα φώτα της δημοσιότητας και οι φακοί των δημοσιογράφων έπεφταν πάνω στη συγκεκριμένη συγκέντρωση - πορεία, προβάλλοντας ταυτόχρονα τις "άγριες διαθέσεις των διαδηλωτών". Η πορεία αφού διέσχισε την οδό Αθηνάς , Σταδίου, Αμερικής, Πανεπιστημίου διαλύθηκε στα προπύλαια. Κατά τη διάρκειά της φωνάχτηκαν αντικρατικά και άλλα συνθήματα. Σημειώνεται ότι διμοιρίες των ματ στην οδό Αμερικής αποπειράθηκαν να χτυπήσουν πλαϊνό μέρος της πορείας σε σημείο όπου ο δρόμος στενεύει αλλά σύντροφοι υπερασπίστηκαν την ακεραιότητα του μπλοκ δημιουργώντας και ενισχύοντας τις πλαϊνές αλυσίδες. Αξιοσημείωτο είναι επιπλέον το γεγονός ότι -στα πλαίσια των ενισχυμένων αστυνομικών μέτρων- αμέσως μετά το τέλος της πορείας διμοιρίες των ματ ακολουθούσαν παρέες και ομάδες συντρόφων προς τα Εξάρχεια και την Ομόνοια.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας, κατά τη διάρκεια και σε όλο το μήκος της πορείας του "4ου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ" πραγματοποιούνται επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους και αστυνομικές δυνάμεις. Συλλαμβάνονται περίπου 40 άτομα και ακολούθως οδηγούνται στη Γ.Α.Δ.Α.. Τελικά παραπέμπονται στα δικαστήρια με κατηγορίες 12 άτομα.

Την επόμενη ημέρα, Κυριακή **7** του **Μάη**, πραγματοποιείται στα δικαστήρια της Ευελπίδων συγκέντρωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες της 6ης Μάη. Παρόμοιες συγκεντρώσεις αλληλεγγύης πραγματοποιούνται στα δικαστήρια της Ευελπίδων και στις **8, 9, 10 Μάη**. Τελικά 4 άτομα προφυλακίζονται (ο τέταρτος αποφυλακίζεται ύστερα από μία εβδομάδα) ενώ οι υπόλοιποι αφήνονται ελεύθεροι είτε με περιοριστικούς όρους, είτε με χρηματικές εγγυήσεις είτε χωρίς καμία "επιβάρυνση". Όλες αυτές τις ημέρες, στα δικαστήρια της Ευελπίδων βρέθηκαν αλληλέγγυοι οι οποίοι με την παρουσία τους και τα συνθήματά τους έδιναν το ανάλογο μήνυμα και προς τις "αρχές" αλλά και προς τους ίδιους τους συλληφθέντες. Το βράδυ της **9ης Μάη** μάλιστα, διμοιρίες των ματ περικύκλωσαν περίπου 50 αλληλέγγυους στον προαύλιο χώρο των δικαστηρίων, επιχειρώντας -μάταια- να τρομοκρατήσουν όσους στάθηκαν και στέκονται αλληλέγγυοι στους συλληφθέντες. Το ίδιο βράδυ, οι 50 αλληλέγγυοι αποχώρησαν από τα δικαστήρια πραγματοποιώντας πορεία προς τα Εξάρχεια.

Συγκεντρώσεις αλληλεγγύης στους 3 προφυλακισμένους της 6ης Μάη (Ταρατάσιο Ζαντορόζνι, Νίκο Κυριακόπουλο, Μάκη Κατσαδούρο) με στόχο την αντιπληροφόρηση για τα γεγονότα της 6ης Μάη και για τους προφυλακισμένους πραγματοποιήθηκαν από συντρόφους-ισσες ύστερα από σχετικά καλέσματα με αφίσες και στις εξής ημερομηνίες - τοποθεσίες:

Την Παρασκευή **12 Μάη** στα προπύλαια του πανεπιστημίου Αθηνών, την Τρίτη **16 Μάη** στην πλατεία Κουμουνδούρου, την Τρίτη **23 Μάη** στην πλατεία Μοναστηρακίου.

Το Σάββατο **27** του **Μάη** πραγματοποιήθηκε στην πλατεία όπου βρίσκεται ο σταθμός του μετρό στο Νέο Κόσμο, παρέμβαση αντιπληροφόρησης σε σχέση με τις πρόσφατες ρατσιστικές επιθέσεις που έκαναν φασιστικές συμμορίες σε μετανάστες οι οποίοι ζούνε στην περιοχή. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης μοιράστηκαν κείμενα και αναρτήθηκαν πανό αντιρατσιστικού περιεχομένου που έθεταν -μεταξύ άλλων- το ζήτημα της αλληλεγγύης προς τους μετανάστες. Η παρέμβαση επεκτάθηκε και σε γειτονικές περιοχές του Νέου Κόσμου από τις οποίες περνάει και στέκεται αρκετός κόσμος. Λίγο αργότερα και ενώ οι συγκεντρωμένοι αποχωρούσαν από τον αρχικό τόπο παρέμβασης, εμφανίστηκαν δύο νεοναζί οι οποίοι προκαλούσαν με ναζιστικούς χαιρετισμούς προς όσους συγκεντρωμένους είχαν απομείνει. Στην προσπάθεια να εκδιωχθούν από το σημείο οι νεοναζί, οι τελευταίοι έβγαλαν μαχαίρια επιχειρώντας να επιτεθούν σε όσους συγκεντρωμένους είχαν απομείνει. Ύστερα από λίγο και αφού οι συγκεντρωμένοι επανασυσπειρώθηκαν, οι νεοναζί τράπηκαν σε φυγή κυνηγημένοι και προσπαθώντας να αμυνθούν.

Λίγες ημέρες αργότερα, την Πέμπτη **1** του **Ιούνη**, περίπου 50 άτομα πραγματοποίησαν νέα συγκέντρωση αντιπληροφόρησης στην πλατεία Καλογήρων του Νέου Κόσμου κατά την οποία αναρτήθηκε πανό και μοιράστηκαν κείμενα σε σχέση με τα περιστατικά που εξελίχτηκαν όλες τις προηγούμενες ημέρες.

Παρόμοια συγκέντρωση με αντιρατσιστικό, αντιεθνικιστικό και αντιφασιστικό περιεχόμενο πραγματοποιήθηκε στον σταθμό του μετρό του Νέου Κόσμου την Τρίτη **6** του **Ιούνη**. Λίγο αργότερα ξεκίνησε πορεία με τη συμμετοχή 100 περίπου συντρόφων και με κεντρικό πανό το οποίο ανέγραφε "*στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι*". Η πορεία διέσχισε γειτονιές του Νέου Κόσμου στις οποίες ζουν αρκετοί μετανάστες και μετέδωσε το μήνυμα της αλληλεγγύης προς τους μετανάστες, ενάντια φυσικά στο ρατσισμό, τον εθνικισμό και τις επιθέσεις των φασιστικών συμμοριών.

Την Πέμπτη **1** του **Ιούνη** πραγματοποιήθηκε ύστερα από κάλεσμα των "*συντρόφων-ισσών για την αλληλεγγύη στους τρεις*" συγκέντρωση στο Εφετείο Αθηνών. Στο Εφετείο μετέβησαν με πάνοπλους συνοδούς και "αντιτρομοκρατικά" μέτρα οι Π. Ασπιώτης, Π. Καρασαρίνης και Γ. Καλϊτζίδης οι οποίοι είχαν καταθέσει τους προηγούμενους μήνες σχετική αίτηση αποφυλάκισης. Τελικά οι "τρεις" αναμένουν την απάντηση του "Συμβουλίου των Εφετών" -σε σχέση με την παράταση ή μη της προφυλάκισής τους- στα τέλη του Ιούνη.

Την Πέμπτη **1** του **Ιούνη**, στα πλαίσια των φοιτητικών κι εκπαιδευτικών κινητοποιήσεων, πραγματοποιήθηκε πορεία προς το υπουργείο παιδείας όπου και έγινε επίθεση με πέτρες, μπουκάλια με νερό, μπογιές κ.ά. στο υπουργείο αλλά και στις αστυνομικές δυνάμεις που το φρουρούσαν. Οι διμοιρίες απάντησαν με χημικά και γκλομπ, κυνηγώντας τους διαδηλωτές προς το Σύνταγμα, την Σταδίου και την Πανεπιστημίου όπου προκλήθηκαν φθορές στα ευαγή ιδρύματα των τραπεζών σε κρατικά και πολυτελή οχήματα και σε άλλους κυριαρχικούς στόχους.

Την Παρασκευή **2** του **Ιούνη**, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης στους 3 προφυλακισμένους για τα γεγονότα της 6ης Μάη, στην πλατεία Ελευθερίας του Κορυδαλλού. Στην συγκέντρωση είχαν καλέσει οι "*συσπείρωση αναρχικών και σύντροφοισσες*", "*ανοιχτή συνέλευση αναρχικών - αντιεξουσιαστών*" κ.ά. Στην συγκέντρωση αναρτήθηκαν πανό, διαβάστηκαν κείμενα από μικροφωνική, πετάχτηκαν τρικάκια και αναγράφτηκαν συνθήματα. Λίγο αργότερα ξεκίνησε μηχανοκίνητη πορεία αλληλεγγύης προς τις φυλακές Κορυδαλλού από περίπου 100 άτομα. Η πορεία σταμάτησε μπροστά από τις φυλακές όπου και φωνάχτηκαν συνθήματα. Λίγο αργότερα η πορεία επέστρεψε στην πλατεία Ελευθερίας και διαλύθηκε.

Την Πέμπτη **8** του **Ιούνη** πραγματοποιήθηκε νέα πορεία ενάντια στις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις. Στην πορεία συμμετείχαν πάνω από 10000 άτομα ενώ συγκροτήθηκαν δύο μπλοκ αναρχικών-αντιεξουσιαστών. Κι ενώ οι κεντρικοί δρόμοι της Αθήνας είναι γεμάτοι με διαδηλωτές, επιχειρείται συγκροτημένη επίθεση στις διμοιρίες που φρουρούν το υπουργείο παιδείας και στην συνέχεια ξεσπάνε συνεχείς επιθέσεις σε αστυνομικές δυνάμεις που εφορμούν με δακρυγόνα και γκλομπ προς όλους τους διαδηλωτές. Οι συγκρούσεις και οι επιθέσεις σε κυριαρχικούς στόχους συνεχίζονται για αρκετή ώρα στην Πανεπιστημίου και την Πατησίων και λίγο αργότερα 2500 άτομα εισέρχονται στο

πολυτεχνείο για να βρουν "καταφύγιο" από τους τόνους χημικών και τις επιθέσεις της αστυνομίας. Οι συγκρούσεις συνεχίζονται στον περιβάλλοντα χώρο του πολυτεχνείου όπου εμφανίζονται στο πλάι των δημοιριών ομάδες φασιστών. Πολλές ώρες αργότερα ξεκινάει από το πολυτεχνείο πορεία 1500 ατόμων προς τη Γ.Α.Δ.Α. όπου βρίσκονται περίπου 40 προσαχθέντες. Η πορεία κόβεται από δυνάμεις των ματ που έχουν παραταχθεί κάθετα στη λεωφόρο Αλεξάνδρας κοντά στη Γ.Α.Δ.Α.

Την επόμενη ημέρα (**9** του **Ιούνη**) οδηγούνται 4 άτομα στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων με κατηγορίες σε βαθμό πλημμελήματος. Στα δικαστήρια έχει καλεστεί και διεξάγεται συγκέντρωση αλληλεγγύης από περίπου 250 άτομα. Τελικά οι "4" αφήνονται ελεύθεροι.

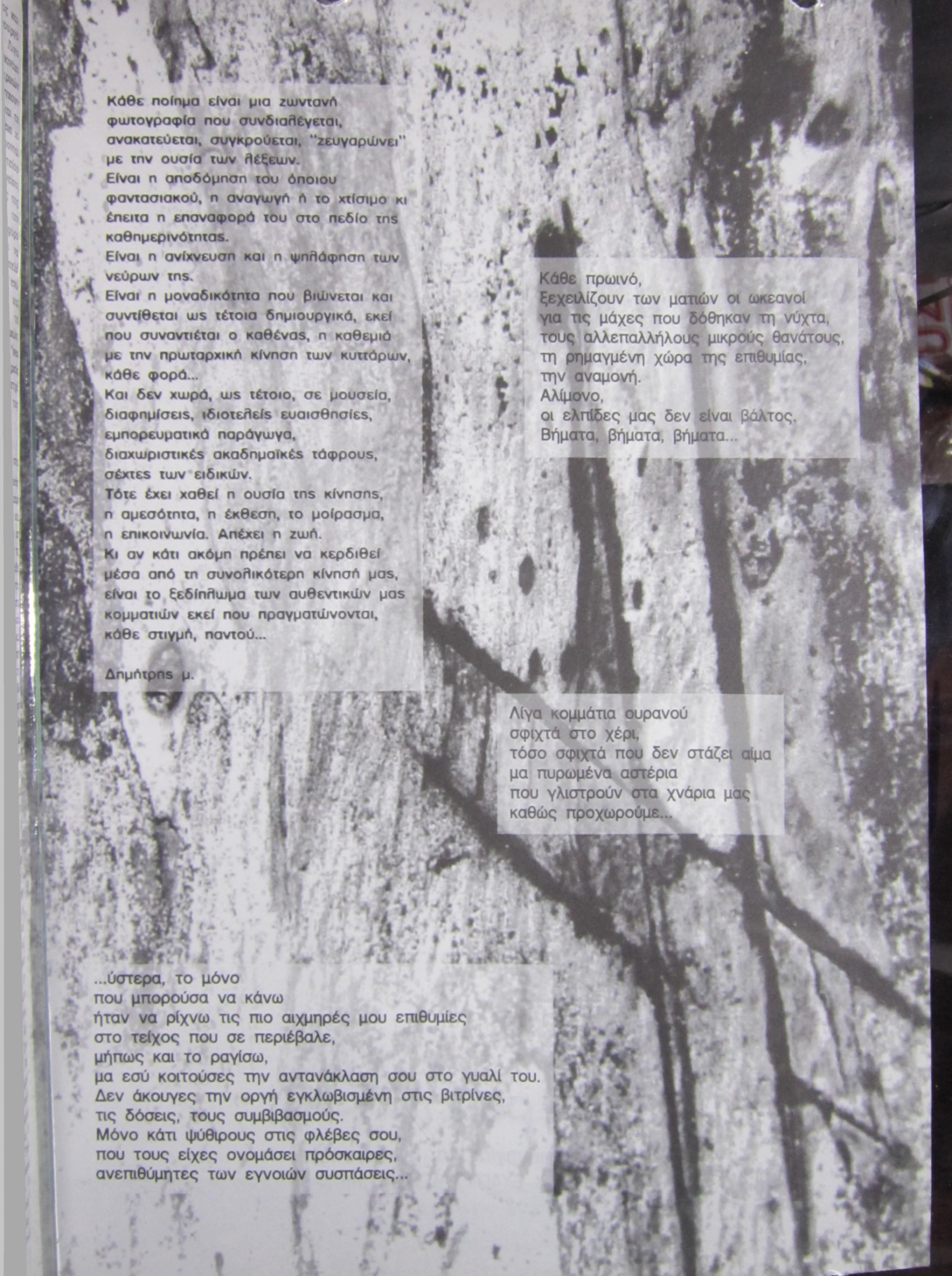
Την Τρίτη **13** του **Ιούνη**, ύστερα από μαζική αφισοκόλληση και αντιπληροφόρηση που πραγματοποιήθηκε σε αρκετές περιοχές της Αθήνας για την υπόθεση των "10 φυλακισμένων", πραγματοποιείται στην πλατεία Βικτωρίας συγκέντρωση αλληλεγγύης. Της συγκέντρωσης ακολουθεί πορεία περίπου 900 ατόμων, αναρχικών - αντιεξουσιαστών. Η πορεία η οποία έχει κεντρικό πανό που αναγράφει "*αλληλεγγύη σε όσους διώκονται για εξεγερτικές δράσεις - λευτεριά σε όλους τους φυλακισμένους*" διασχίζει την οδό Πατησίων και Ακαδημίας και τελειώνει στα προπύλαια. Κατά τη διάρκειά της αναγράφονται και φωνάζονται συνθήματα αλληλεγγύης στους "10", συνθήματα ενάντια στις φυλακές, την κρατική καταστολή κ.ά..

Την Πέμπτη **15** του **Ιούνη**, στα πλαίσια των φοιτητικών κι εκπαιδευτικών κινητοποιήσεων, πραγματοποιήθηκε πορεία 8.000 ατόμων στο κέντρο της Αθήνας. Η πορεία ξεκίνησε από τα "προπύλαια" όπου και κάπκε από αναρχικούς το καφάο της κεντρικής κάμερας που ελέγχει όλες τις συγκεντρώσεις που πραγματοποιούνται στην περιοχή. Στη συνέχεια η πορεία κατευθύνθηκε στην πλατεία Συντάγματος όπου και παρέμεινε για αρκετή ώρα. Εκεί, εκπρόσωποι φοιτητών και καταλήψεων προσέγγισαν το υπουργείο παιδείας και ήρθαν σε επαφή με τον υφυπουργό παραδίδοντάς του ψήφισμα. Λίγο αργότερα κι ενώ η πορεία ξαναξεκινάει πυρπολούνται τα καφάο των κεντρικών καμερών της αστυνομίας που ελέγχουν την πλατεία Συντάγματος καθώς και τη λεωφόρο Φιλελλήνων. Στη συνέχεια κι ενώ οι "οδηγητές" της πορείας στρέφονται προς την κατεύθυνση του Παντείου πανεπιστημίου κι όχι του πολυτεχνείου, πυρπολούνται άλλες δύο κάμερες της αστυνομίας οι οποίες ελέγχουν την περιοχή του Ζαππείου και τη λεωφόρο Αμαλίας. Επιθέσεις συνεχίζονται να εκδηλώνονται σε τράπεζες και πολυτελή οχήματα της λεωφόρου Συγγρού ενώ καταστρέφονται οι προσόψεις και επιχειρείται να πυρποληθούν το παράρτημα του υπουργείου οικονομικών, του υπουργείου εσωτερικών, ενός "sex shop" και κάποιων τραπεζών. Η πορεία τελικά διαλύεται στο σταθμό του μετρό στο Φιξ, καθώς οι "επικεφαλείς" της πορείας αναδιπλώνονται.

Το Σάββατο **17** του **Ιούνη**, στα πλαίσια της τρίτης πανελλαδικής συνάντησης του "*πανελλαδικού συντονιστικού αναρχικών και αντιεξουσιαστών για την αλληλεγγύη σε πρόσφυγες και μετανάστες*" και αφού τις προηγούμενες ημέρες είχε κολληθεί πανελλαδικά η σχετική αφίσα του "συντονιστικού", πραγματοποιήθηκε στα Χανιά της Κρήτης συγκέντρωση και πορεία αλληλεγγύης σε μετανάστες και πρόσφυγες. Η συγκέντρωση έγινε στην πλατεία Αγοράς των Χανίων και στη συνέχεια ακολούθησε πορεία περίπου 300 ατόμων με πανό τα οποία ανέγραφαν "*στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι*", "*αλληλεγγύη σε μετανάστες και πρόσφυγες*". Η πορεία διέσχισε δρόμους και γειτονιές των Χανίων και λίγο αργότερα κατευθύνθηκε στο αστυνομικό τμήμα της πόλης όπου κρατούνταν από τις προηγούμενες ημέρες περίπου 30 μετανάστες οι οποίοι συνελήφθησαν ύστερα από σκούπα της αστυνομίας. Πενήντα μέτρα πριν το κτίριο του α.τ. η πορεία ανακόπηκε από δημοιρίες οι οποίες είχαν παραταχθεί κάθετα στο δρόμο με όλο τον σχετικό εξοπλισμό. Ύστερα από τις πιέσεις και τα συνθήματα των διαδηλωτών, οι δημοιρίες οπισθοχώρησαν και παρατάχθηκαν μπροστά από την είσοδο του τμήματος, ενώ οι διαδηλωτές βρέθηκαν μπροστά στο α.τ. φωνάζοντας συνθήματα. Η πορεία τελείωσε λίγο αργότερα και αφού κατευθύνθηκε ξανά σε κεντρικούς δρόμους των Χανίων. Καθ' όλη τη διάρκεια της πορείας αναγράφονταν σε προσόψεις τραπεζών συνθήματα αλληλεγγύης σε πρόσφυγες και μετανάστες κ.ά. στα ελληνικά, στα αραβικά και στα αλβανικά. Τέλος συνθήματα αναγράφηκαν στην πρόσοψη και στο εταιρικό αυτοκίνητο που βρισκόταν μπροστά από τα γραφεία της "ανεκ" η οποία έχει αναλάβει τις μεταγωγές κρατουμένων μεταναστών σε συνεργασία με την αστυνομία.

Κάθε ποίημα είναι μια ζωντανή
φωτογραφία που συνδιαλέγεται,
ανακατεύεται, συγκρούεται, "ζευγαρώνει"
με την ουσία των λέξεων.
Είναι η αποδόμηση του όποιου
φαντασιακού, η αναγωγή ή το χτίσιμο κι
έπειτα η επαναφορά του στο πεδίο της
καθημερινότητας.
Είναι η ανίχνευση και η ψηλάφηση των
νεύρων της.
Είναι η μοναδικότητα που βιώνεται και
συντίθεται ως τέτοια δημιουργικά, εκεί
που συναντιέται ο καθένας, η καθεμιά
με την πρωταρχική κίνηση των κυττάρων,
κάθε φορά...
Και δεν χωρά, ως τέτοιο, σε μουσεία,
διαφημίσεις, ιδιοτελείς ευαισθησίες,
εμπορευματικά παράγωγα,
διαχωριστικές ακαδημαϊκές τάφρους,
σέχτες των ειδικών.
Τότε έχει χαθεί η ουσία της κίνησης,
η αμεσότητα, η έκθεση, το μοίρασμα,
η επικοινωνία. Απέχει η ζωή.
Κι αν κάτι ακόμη πρέπει να κερδιθεί
μέσα από τη συνολικότερη κίνησή μας,
είναι το ξεδίπλωμα των αυθεντικών μας
κομματιών εκεί που πραγματώνονται,
κάθε στιγμή, παντού...

Δημήτρης μ.

Κάθε πρωινό,
ξεχειλίζουν των ματιών οι ωκεανοί
για τις μάχες που δόθηκαν τη νύχτα,
τους αλλεπαλλήλους μικρούς θανάτους,
τη ρημαγμένη χώρα της επιθυμίας,
την αναμονή.
Αλίμονο,
οι ελπίδες μας δεν είναι βάλτος.
Βήματα, βήματα, βήματα...

Λίγα κομμάτια ουρανού
σφιχτά στο χέρι,
τόσο σφιχτά που δεν στάζει αίμα
μα πυρωμένα αστέρια
που γλιστρούν στα χνάρια μας
καθώς προχωρούμε...

...ύστερα, το μόνο
που μπορούσα να κάνω
ήταν να ρίχνω τις πιο αιχμηρές μου επιθυμίες
στο τείχος που σε περιέβαλε,
μήπως και το ραγίσω,
μα εσύ κοιτούσες την αντανάκλαση σου στο γυαλί του.
Δεν άκουγες την οργή εγκλωβισμένη στις βιτρίνες,
τις δόσεις, τους συμβιβασμούς.
Μόνο κάτι ψύθιρους στις φλέβες σου,
που τους είχες ονομάσει πρόσκαιρες,
ανεπιθύμητες των εγνοιών συσπάσεις...